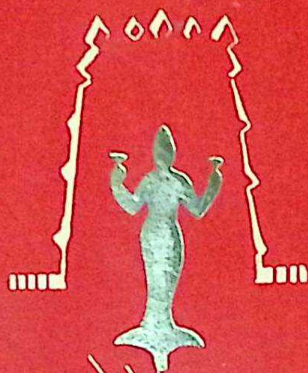
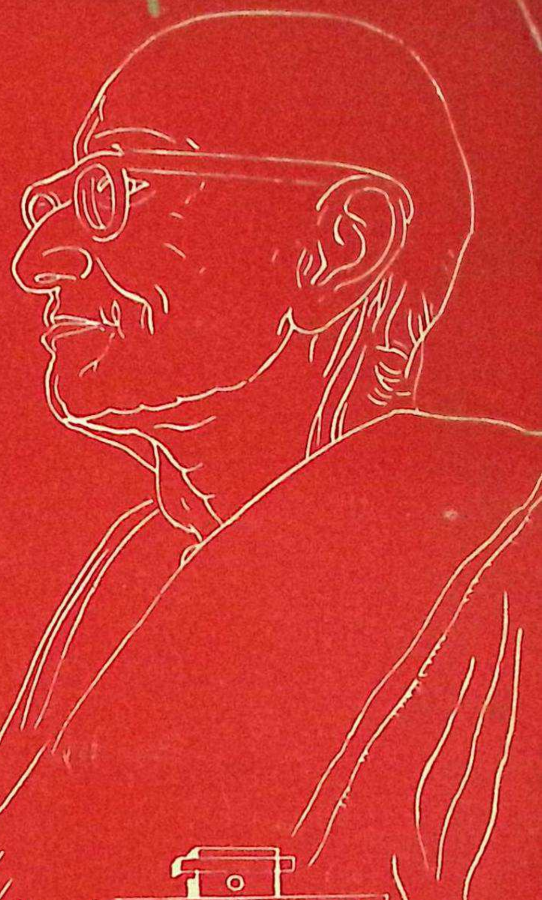
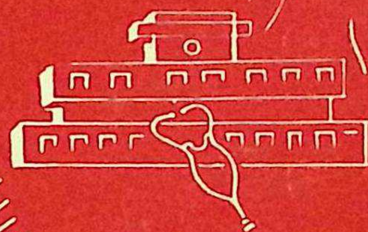
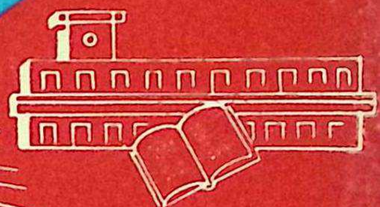
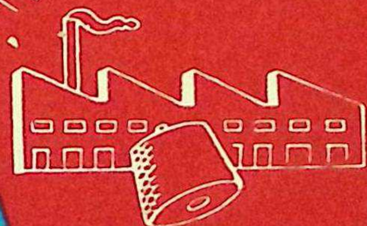
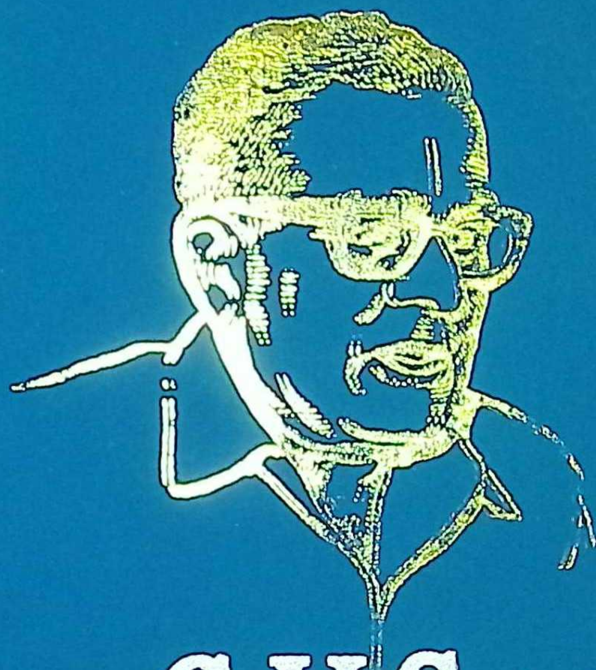
திரு. ஜி.கே. சுந்தரம்
மணி விழா
மலர்

KMM0361

GKS 60

212

361

CONTENTS
பொருளடக்கம்

Articles

முன்னுரை.....

இம்மலர் திரு. சுந்தரம் அவர்களின் மணிவிழா நினைவாக வெளியிடப் பெற்றிருக்கிறது. இதனுள் அவர்தம் குணநலன், தொழில் திறம், வள்ளன்மை குறித்து அறிஞர் பெருமக்களும், அரசியல் தலைவர்களும், தொழிலதிபர்களும், திருமுருக கிருபானந்த வாரியார், சாந்தலிங்க இராமசாமி அடிகள், சுந்தர சுவாமிகள் போன்ற ஆன்மீகச் செம்மல்களும் கவிதைகளாகவும், கட்டுரைகளாகவும் புகழ்மாலை சூடியிருக்கிறார்கள்.

சுந்தரம் அவர்கள் தம் புன்னகையால் அனைவரையும் கவரும் சக்தி பெற்றவர்கள். கொண்ட கொள்கையை உறுதியாய்ப் பற்றி நிற்பவர்கள். காரியங்களைக் காட்டிலும் லட்சியங்களுக்கே மதிப்புக் கொடுப்பதால் அவர் ஒரு காரியவாதியாக இல்லாமல் லட்சிய வாதியாகத் திகழ்கிறார். எந்தச் சிக்கலையும் உறுதியுடன் சமாளிக்கும் ஆற்றல் மிக்கவர்கள். அண்ணல் ராஜாஜி அவர்கள் சுதந்திரக் கட்சிக்குத் தலைவராகவும், தனக்குப்பின் வாரிசாகவும் திரு. சுந்தரம் அவர்களை தேர்வு செய்த ஒன்றே அவரின் பெருமைக்கு தக்க சான்றாகும். சுருங்கக் கூறின் அமரகவி பாரதி பாடிய 'ஒளிபடைத்த கண்ணினாய்......' பாடலுக்கு திரு. சுந்தரம் அவர்கள் முற்றிலும் பொருத்தமானவர்கள். மலரைப் படித்து முடித்தால் அவர்தம் பெருமை முழுதும் தெரியவரும்.

ஜி. கே. எஸ். அவர்களின் வாழ்க்கைக் குறிப்பும், அவர் குடும்பத்தாரின் அறக் கட்டளைகள் பற்றிய விபரங்களும், லெக்ஷ்மி சார்பு நிறுவனங்களின் தொழில் சாதனைப் பட்டியலும் இம்மலரில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவர்தம் இளமைக்கால நிழற்படங்களையும், பல்வேறு அமைப்புகளின் நிகழ்ச்சிகளில் பல பெரியவர்கள், அமைச்சர்கள், அறிஞர்கள், நீதிபதிகள் ஆகியோருடன் இணைந்திருக்கும் படங்களையும், மணிவிழாப் படங்களையும், பல்வேறு நிறுவனங்களின் சார்பில் கொடுக்கப்பெற்ற பாராட்டு விழாப் படங்களையும் இம்மலரில் காணலாம்.

காரைக்குடி கம்பன் கழகம் 'மணிவிழா மங்கல வாழ்த்து' என்னும் தலைப்பில் வெளியிட்ட கையடக்கப் புத்தகத்தில் உள்ள கவிதைகள் அனைத்தும் இதில் இடம் பெற்றுள்ளன. அப்புத்தகம் கிடைக்காதவர்களுக்கு இது ஒரு நல்வாய்ப்பு. இம்மலரின் மூலமாக கிடைத்த நிதி ஜி. கே. எஸ். அவர்களின் திருவுள்ளப்படி நல்ல பல அறச்செயல் களுக்கு உபயோகப்பட இருக்கிறது. திரு. **சுந்தரம்** அவர்களும், அவர்களின் வாழ்க்கைத் துணைநலமாம் திருமதி. **நிலவேணித் தாயார்** அவர்களும், அவரின் மக்களும், சுற்றமும் இன்றுபோல் என்றும் சீரோடும் சிறப்போடும் வாழ எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள்பாலிப்பாராக.

வாழ்க சுந்தரம் ! **வளர்க நல்லறம் !**

மணிவிழாக் குழுவினர்,
கோவை.

Prologue * * * * * * * * *

This souvenir is published to Commemorate the "Shastiabthapoorthi" Celebration of Sri G. K. SUNDARAM. It contains the eulogies of great educationists, political leaders, big industrialists, philosophers and religious leaders like Thirumuruga Krupananda Variar, Sandalinga Ramasamy Adigal, Sundaraswamigal about his brilliance in industrial field, charitable disposition and other noble qualities of Sri G. K. S. It also contains his life sketch, history of endowments and charities conducted by his family and catalogue of industrial achievements and laurelswon by the Lakshmi Mills Group. Photographs relating to his youthful days, his association with V. I. Ps, Ministers, Judges, erudite scholars and other dignitaries, pictures relating to Shastiabthapoorthi Celebration and his photos during Kamban Mani Vizha at Karaikudi find place in the Souvenir. Thiru G. K. S. through his enchanting smile is able to attract everyone he meets. He is steadfast in his ideals. He is an idealist rather than materialist. He can surmount any obstacle with his steadfastness and has thus won laurels in his career. Therefore it is no wonder that Rajaji has chosen him as his political heir and the President of the Swatantara Party. His intuitions and farsightedness gave him lift to the present stature. He is a fit example of the poet Bharathi's Song "Olipadaitha Kanninoi - - -".

This souvenir includes also the poems under the Caption "Manivizha Mangala Valthu" issued by Kamban Kazhagam. Those who have not read Kamban Kazhaga Malar may enjoy those poems found in this souvenir. The proceeds of the souvenir will be utilised for several charitable and other good causes according to the wishes of Thiru G. K. S.

May God the Almighty bless Thiru G. K. S., his life partner, Thirumathi Neelavenithayar Ammal and their children and relatives with prosperity and longevity for ever!

Hail G. K. S. and hail Dharma!.

Bio-Data of Sri G. K. Sundaram

Born on 29th May, 1914, Sri. G. K. Sundaram is the second son of late Sri G. Kuppuswamy Naidu, the founder of the House of Lakshmi.

Sri Sundaram was an ardent politician even in his student days by joining the Indian National Congress. He participated in the Vedaranyam Salt Satyagraha led by Rajaji and underwent imprisonment for six months in 1930. He tasted the difficulties of hard life and solitary confinement in that young age.

After completion of his University education in Madras, in 1935, Mr. Sundaram proceeded to U. K. to study textile technology in the Municipal College of Technology, Bolton. As a student, he made extensive tour of Britain to gain practical knowledge in textile technology. After his return from U. K. in 1939, he took charge of Lakshmi Mills as Manager and became a partner in 1948 of his father's Managing Agency firm, M/s. G. Kuppuswamy Naidu & Co., which managed the Lakshmi Mills.

Mr. Sundaram is at present the Managing Director of Lakshmi Mills Co. Ltd., and Coimbatore Cotton Mills Ltd., and the Director of several leading concerns. To mention a few are:

- Lakshmi Machine Works Ltd.
- Lakshmi Card Clothing (Private) Ltd.
- Lakshmi Textile Exporters (Private) Ltd.
- Rajalakshmi Mills Co., Ltd.
- South India Viscose Ltd.
- United Bleachers Ltd.
- Vijayeswari Textiles Ltd.

Mr. Sundaram is a prominent Industrialist in Tamil Nadu. He was the Chairman of the South India Mill Owner's Association for the years 1967 and 1968. He has been a Member of the Committee of the Indian Cotton Mills Federation since 1967 and became

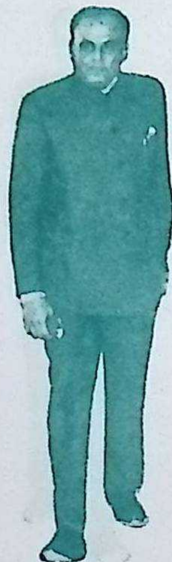
its Vice-Chairman in 1969 and Deputy Chairman in 1971. He became the Chairman of the Indian Cotton Mills Federation 1973 and has been re-elected for this high office in 1974 for a further term.

Mr. Sundaram is the President of the Indian Chamber of Commerce, Coimbatore, and Vice President of the South India Textile Research Association (SITRA.)

Mr. Sundaram's social and cultural activities are quite considerable. He is the Managing Trustee of the Kuppuswamy Naidu Memorial Hospital. Under his able guidance the hospital has been and is maintained as one of the most up-to-date hospitals in the south.

Mr. Sundaram is also the Managing Trustee of the Mani's High School. Due to his unstinted efforts and able advise, the school has grown into one of the finest high schools in the south.

As a keen sportsman, Mr. Sundaram is connected with several sports clubs in Coimbatore. He is the President of the Cosmopolitan Club, Coimbatore.

Mr. Sundaram is the President of the Bharatiya Vidya Bhavan, Coimbatore Kendra and the President of the Hindi Prachar Sabha, Coimbatore.

Mr. Sundaram has travelled widely all over the world on his own and as a member of various delegations was sent abroad. As a member of the industrialists Goodwill Delegation to Africa headed by the late Sri A. M. M. Murugappa Chettiar, he visited Kenya, Ghana, Ethiopia, Nigeria and Sudan in 1964. He has also headed a delegation to Hong Kong and Bankok for promoting exports of yarn. He participated in the international Management Seminar in New York.

Mr. Sundaram is an ardent follower of Rajaji and has strong belief in the Gandhian principles. He joined the Swatantra Party in 1959 and was a Member of the Rajya Sabha from 1966 to 1972.

Mr. Sundaram is highly religious-minded, is a man of qualities, and strict disciplinarian, but having love and sympathy for all from the topmost to the labourer. He is the President of Kamban Kazhagam, Coimbatore and also Trustee, Kamban Trust, Karaikudi.

Mrs. & Mr. Sundaram have two sons and a daughter and two grand-children.

GKS 60

Messages

மணிவிழா மலர்

VICE-PRESIDENT
INDIA
NEW DELHI

October 9, 1974

MESSAGES

வாழ்த்துக்கள்

I am glad to learn that the 60th birthday of Shri G. K. Sundaram will be celebrated this month. Shri Sundaram's services to the nation have been notable. He joined the freedom movement at a very young age and suffered imprisonment. The cotton industry is one of the main beneficiaries of his enterprising qualities. Apart from being an industrialist of repute and a politician of high calibre, he has been a keen sportsman and a wellknown philanthropist. His great qualities of head and heart have endeared him to all those who came into contact with him. I congratulate Shri Sundaram on the happy occasion of his 60th birthday. It is my devout wish and prayer that he may be spared for many more years.

B. D. Jatti

Messages

VICE - PRESIDENT
INDIA
NEW DELHI

October 9, 1974.

I am glad to learn that the 60th birthday of Shri G. K. Sundaram will be celebrated this month. Shri Sundaram's services to the nation have been notable. He joined the freedom movement at a very young age and suffered imprisonment. The cotton industry is one of the main beneficiaries of his enterprising qualities. Apart from being an industrialist of repute and a politician of high calibre, he has been a keen sportsman and a wellknown philanthropist. His great qualities of head and heart have endeared him to all those who came into contact with him. I congratulate Shri Sundaram on the happy occasion of his 60th birthday. It is my devout wish and prayer that he may be spared for many more years.

B. D. Jatti

Raj Bhavan
MADRAS - 22

5—10—1974

I offer my greetings and best wishes to Thiru G. K. Sundaram, on the occasion of his 60th birthday.

K. K. Shah
Governor of Tamilnadu

Minister of Agriculture
Government of India
NEW DELHI - 110001

10th October, 1974

I am glad to know that the 60th birthday of Shri G. K. Sundaram is being celebrated on 14th October, 1974 and that a Souvenir is also being published to commemorate the occasion.

I join Shri Sundaram's many friends in wishing him many happy returns of the day.

C. Subramaniam

1, Third Block
Jayanagar,
BANGALORE-11
13th October, 1974

I am delighted to hear of the Shasti - abda - Poorthi celebration of my dear friend G. K. Sundaram.

He has endeared himself to every one in the country by his unostentatious public service.

Mrs. Giri and I would like that he should finish his century, so that he could continue to be useful to the country.

Yours sincerely,

V. V. Giri

Naval H. Tata

BOMBAY HOUSE
FORT, BOMBAY - 400 001

October 14, 1974

I take this opportunity of offering my good wishes for many more years of health and happiness to you and your family.

With kind regards,

Yours sincerely,
Naval H. Tata

H. C. Kothari

KOTHARI BUILDINGS
NUNGAMBAKKAM HIGH ROAD
MADRAS-34

October 8, 1974

Please accept our felicitations on this happy occasion, and may God give you many more years of active life with happiness.

With best regards,

Yours sincerely,
H. C. Kothari

SHERIFF OF

BOMBAY

PODAR CHAMBERS
FORT, BOMBAY

October 10, 74

It is a great pleasure for me to learn that arrangements have been made by well wishers and admirers of Shri G. K. Sundaram to celebrate his shasti-abda-purti in a fitting manner.

Shri Sundaram is a figure to contend with in regard to the post-Independence industrialisation of the country. He along with his equally illustrious brother Shri G. K. Devarajulu have been responsible for starting many industrial units and educational and philanthropic institutions thus evincing a broad perspective of the country's development in all departments of life. The industrial units under the management and guidance of Shri Sundaram are well known for their high standards of technical efficiency and smooth and pleasant industrial relations.

Shri Sundaram's effective and constructive leadership in the cotton textile industry is much appreciated. The industry looks up to him for guidance in critical times and generally for principled growth and expansion for the benefit of the communtity.

I send my hearty greetings to Shri Sundaram on the occasion of his sixtieth birth day and pray God to give him many more years so that he will fulfil his desires for the benefit of the country.

Kantikumar R. Podar

8th October, 1974

I am happy to receive Mr. Sadasivan's letter and to know that Mr. G. K. Sundaram's 60th Birthday will be celebrated on October 14th this year.

It has been both a pleasure and privilege to have had Sundaram as my colleague. If only all industrialists in India were like him the story of Free Enterprise would have been very different. Though belonging to a class which has on several occasions shown great timidity and a penchant for striking a deal with the powers that be, G. K. Sundaram has by his steadfastness and courage struck a path which his fellow industrialists would do well to follow in the national interest.

May I join in wishing Sundaram many more happy returns of the day in the service of our people?

M. R. Masani

C. R. NARASIMHAN

60, Bazulullah Road
Thyagarayanagar
MADRAS-600017

29—10—74

Sri G. K. Sundaram's life is full of dedicated service & public spiritedness. No wonder that Rajaji had such a high regard for him. I wish him further opportunity for service to the country.

C. R. Narasimhan

P. K. Deo
Member of Parliament
(Lok Sabha)

BHAWANIPATNA

6—10—74

I am glad to know that you are going to celebrate the Sixtieth Birthday of Sri G. K. Sundaram. Since the day I met Sri Sundaram, I was charmed by his attractive personality. The more I came to know him, my respect & affection grew. He was a respected colleague of mine & he distinguished himself in the parliament and in the fields of industry & politics. He always championed the cause of down-trodden. I pray God to give him a long life in dedication of the humanity. I can say ''Jiveth Sharada Shatam'' to Sri Sundaram.

Yours sincerely,

P. K. Deo

Veerendra Patil, M. P.
President
Karnataka Pradesh Congress Committee

9th October, 74

I send my greetings and warmest congratulations to Shri G. K. Sundaram, the great industrialist of Coimbatore on the joyous occasion of his 60th Birthday and wish him long life and useful public service. Even in affluence Shri Sundaram has not forgotten the teeming millions of India who are steeped in poverty. The Kuppuswamy Naidu Memorial Hospital founded in the name of his Father is one of the best in South India, helping the poor. I convey my felicitations to Shri Sundaram.

Veerendra Patil

Justice A. ALAGIRISWAMI
JUDGE

30, Aurangzeb Road
Supreme Court of India
NEW DELHI

11th October, 1974

Please let me congratulate you on your Shastiabdhapoorthi and wish you many more years of life, happiness and service.

Yours sincerely,

A. Alagiriswami

Justice M. M. ISMAIL

34, Justice Sundaram Iyer Road
Nageswarapuram
MYLAPORE, MADRAS-4

13—10—1974

On the occasion of your Shasti - Abdha - Poorthi, may I send my warmest greetings and best wishes to you and to your family and invoke the blessings of God for your long and healthy life and for your continued service to all good and worthy causes of the country and the nation and for the health, peace, happiness and well-being of your family!

Yours sincerely,

M. M. Ismail

Justice
V. RAMASWAMI

2, Justice Ramaswami Road
Kamaraj Avenue Extension
Adyar, MADRAS-20

October 10, 1974

I am very glad to know that you are joining the class of venerable grandsires. I convey my best wishes to you on this occasion.

Yours sincerely,

V. Ramaswami

Justice
T. RAMAPRASADA RAO

MADRAS

October 9, 1974

I thank you for the kind invitation in connection with the Shastiapthapurthi of Sri G. K. Sundaram Garu. I had the privilege of being in close contact with Sri G. K. Sundaram Garu during 1964-65 in connection with my profession. I found him to be a solid but a stoic - personality. The family grain of humility is engrained in him in such proportions that it leaves others wondering as to how much of wisdom and substance he is made up of, but without any ostentation about it; I found in him not only the true image of Cardinal Newman's a "true gentleman" but also a perfect gentleman, perfect from all angles and perspectives.

While wishing the function a great success, I deny myself the privilege of being present on the occasion and receiving his blessings.

With kind and respectful regards to your goodself.

Yours fraternally & sincerely,

T. Ramaprasada Rao

S. V. CHITTIBABU
Director of Collegiate Education

MADRAS - 600 006
8th October '74
Camp: NEW DELHI

Thiru G. K. Sundaram is a great industrialist of pioneering zeal and enthusiasm and a person of great imagination and vision. Further he has carved out for himself a name indeed for being a leading promoter of educational enterprises. It is due to his unremitting labours that the Mani High School, Coimbatore, has come to be lauded as a celebrated institution in the field of Secondary Education, standing for certain high ideals and maintaining such commendable standards of qualitative education to be emulated by other schools in the State. I have always admired his courage of conviction, independent thinking and vibrant action.

I wish him many more years of useful service in the cause of Industry, Education and Public Service.

With kind regards,

Yours sincerely,

S. V. Chittibabu

LILAVATI MUNSHI

4th Floor
Bharatiya Vidya Bhavan
K. Munshi Marg,
BOMBAY-400007

October 7, 1974

I knew Mr. Sundaram very briefly when I came to Coimbatore. I know that he is the Chairman of the Coimbatore Kendra of the Bhavan and he does very good work. He is a very big textile magnate and is connected with many big and small insitutions as well started some of his own.

In these days old type philanthropists like him are disappearing from our country which is very regrettable. What little I saw him made a very good and lasting impression of him in my mind. May he live a long life in the service of the motherland. I wish him every success.

With regards,

Yours faithfully,

Lilavathi Munshi

212

Tamil Nadu Agricultural University

Dr. G. Rangaswami
Vice-Chancellor

COIMBATORE-641003

October 3, 1974

I am glad to learn that Sashtiyapthapoorthi of Thiru G. K. Sundaram is to be celebrated during October 14, 1974.

I met Thiru G. K. Sundaram for the first time about three years back when we travelled together from Madras to Coimbatore in the same train. My first impression was that he personified simplicity and sincerity. My brief talk with him for about 30 minutes covered many aspects, all of them revolving around cotton plant, yarn and textiles. Since then we have met on several occasions and exchanged notes and view points.

It is gratifying to note that, as one of the leading industrialists of the country and a prominent political figure, he is deeply interested in scientific farming. His interest is specially devoted to development of cotton crop in all its aspects, and as I could understand, he extends unqualified support for basic and applied research in this important money crop. He has taken special interest in extending cultivation of newer varieties of cotton such as Sujatha and Suvin through his friends and clients and this is a land-mark in agricultural extension work in Tamil Nadu. He is very clear in his mind about the long range benefits that would accrue of such extension programmes in support of research activities in agriculture.

As a person he is very noble, as a friend he is very cordial and as a leader he understands the principles of leadership. I wish him many many years of continued service in the cause of humanity in the country.

G. Rangaswami
Vice-Chancellor.

T. N. Ramamurthi
(Retired Asst. General Manager,
Central Bank of India)

BOMBAY-20

31—10—74

On the auspicious occasion of the Shashtiabdapoorthi of Sri G. K. Sundaram I join his numerous friends, well-wishers and admirers in offering him my hearty felicitations and good wishes. Sri Sundaram is not merely a distinguished individual; he is an institution and landmark by himself. The scion of an ancient and respected family, he has steadfastly followed the path of rectitude and integrity laid by his revered father and uncle, the late G. Kuppuswamy Naidu and the late "Chinna Naicker". Working shoulder to shoulder with his brothers day and night in a spirit of selfless service, he has established the **House of Lakshmi** on a high pedestal in the industrial world, and has contributed substantially to the economic advancement of our country through the many public offices he has held with great distinction. His simplicity, generosity and compassion for the lowly and down-trodden are indicative of his mental refinement and deep culture. May Sri Sundaram live long and continue to serve the motherland in his own unique unostentatious way.

T. N. Ramamurthi

Dr. Gaurhari Singhania, Ph. D.

KAMLA TOWER
KANPUR (India)

October 14, 1974

The rich and varied experience of Shri G. K. Sundaram which he has to his credit in the diverse fields of activities has been an asset to this country in building its economy. During his long business career, his guidance and advice has been sought by various Trade Associations, Chamber of Commerce and official organisations. I wish him a "Hundred not out" in life's innings.

Gaurhari Singhania

Forum of Free Enterprise

BOMBAY - 400001

October 8, 1974

I am happy to learn from your letter of 2nd instant that a commitee has been set up to celebrate the 60th birthday of Mr. G. K. Sundaram. This is an appropriate step to honour a very fine person who has given so much to the country not only through his industrial efforts but also philanthropic institutions, and participation in puplic life. I send my best wishes for the success of your functions.

Sincerely,

M. R. Pai

Secretary.

G. Lakshminarayanan
Chairman & Managing Director

Indian Bank
17, North Beach Road
Post Box No. 1384
MADRAS-600001

30th December 1974

I am very happy to hear that the 60th birthday of Shri G. K. Sundaram is being celebrated befitting the industrial stewardship of Shri G. K. Sundaram. I have had the pleasure and privilege of meeting Shri Sundaram on many an occasion and in many a capacity of his in his vast industrial and social interests. Shri Sundaram is a person of exceptional brilliance and high sense of dedication to the economic elevation of contemporary society. The way he prepared himself for his leadership through his education in India and abroad, his receptivity to new ideas and his determination to make a success of entrepreneurship have won for him a position of eminence in contemporary industrial life. That he has been elected Chairman of the Indian Cotton Mills Federation for the second term is a unique tribute to his leadership. Shri Sundaram's contribution to social and philanthropic activities have been equally meritorious. I wish Shri Sundaram continued good health and long number of years of service to the Indian economy.

Yours sincerely,

G. Lakshminarayanan

N. Ramaratnam

KAUMUDI
4, Warren Road, Madras-4

9th October, 1974

I am glad to learn that your 'Shastiabdapoorthi' is going to be celebrated on the 14th October 1974 at Coimbatore in your residence.

My mind goes back to the many happy occasions when we met, at Tanjore, at Ooty, at Gobi and in Madras on several occasions. I distinctly remember your coming to Ooty on a chev 2 seater with a pipe in your mouth, full of cheer and a capacity for a hearty laugh. All these seem to have happened only a few years ago. I have happy recollections of working with you for the 5th Nationals. How time flies!

You were drawn into politics and your time was fully occupied with your industries on the one side and with your political activities on the other.

Whatever you take up, you have given your full attention and time. I am happy that though you have crossed an ordinary mortal's life cycle of 60 years, you are in good health and active.

May you live long and enjoy the fruits of your endeavours in politics as well as in Industry.

I hope - for relaxation you will find time to play Bridge.

With regards,

Yours sincerely,

N. Ramaratnam

Dr. Agarwal's Eye Institute
Cryo-Surgery Research Centre ☐ Contact Lens Centre

29, Edward Elliots Road
Madras - 600 004

15th October '74

It gives me a great pleasure to learn about your Shasti-abdha-poorthi. You are a man par excellence. Although I came in close contact with you only for a short time, but that time was enough to leave a permanent mark of your kind nature and behaviour on my heart.

I wish that you are proposed for the presidentship of Bridge Federation of India this year at Calcutta. This is the desire of all players of Tamilnadu and I request you to kindly accept this for the sake of Bridge in our state.

I am extremely sorry that I am unable to come down to Coimbatore personally to take part in your birthday celebrations, but I can assure you that I am celebrating your birthday in my heart.

With best regards,

Yours sincerely,

Dr. J. Agarwal

12, Thambuchetty Street
MADRAS - 600 001
October 14, 1974

Much as I wished to be present on the happy occasion of your 61st birthday, I regret I could not make it as I have been pre-occupied. I could content myself with only sending you a Telegraphic message of greetings.

Your life and career of sixty years have been signally eventful and have been closely identified with the industrial and cultural progress of Coimbatore for well nigh four decades. And I have been deeply impressed by your incomparable style of leadership in every sphere of public activity in which you were called upon to play a leading role.

In our degenerated times of inverted values and easy virtues, I have been counting on you as one of the very few public men who say 'yes' not to mean 'no' and vice versa. This quality while it might have failed you to achieve "long distance popularity" (Clutton Brock), it has assuredly brought you a good number of intimate friends who have been benefited in no small measure by this friendship; and needless to single me out as one of your intimate circle.

With warm personal regard,

Yours sincerely,

S. Venkatraman

Dr. H. V. Hande, M. L. A. MADRAS - 14

5—10—74

My association with Mr. G. K. Sundaram brings back to my mind pleasant memories of the smooth way we both functioned in the Swatantra Party between 71 & 73 when he was the President and I was the General Secretary of the State unit. The first time I saw him was in a public meeting at Purasawalkam in 1965, when revered Rajaji was the main speaker. Mr. G. K. S. impressed me then with his useful and sensible speech. Since then we had regular opportunities to come into contact with each other. On every occasion I found him to be unobtrusive in his movements, winning over people by his sweet and shy smile. Any one who went to him, was invariably overpowered by his politeness and kindness. Though Mr. G. K. S. could never be considered as a man of the masses I always felt he was a man for the masses. Whether he and the masses understood each other is besides the point.

Model politicians are rare, but model industrialists are rarer still. Mr. Sundaram belonged to this very rare category. In fact it is this particular trait of Mr. G. K. S. that should have attracted the attention of revered Rajaji more than the fact he had the distinction of being the SISHYA of Rajaji while he lead the salt satyagraha at Vedaranyam, decades ago. At times I was even envious of Mr. Sundaram because I always found Rajaji reposing implicit confidence in him. Curiously enough this never affected the modest behaviour of G. K. S.

His six year term in the Rajya Sabha was conspicuous for its uneventfulness. His persuasive speeches in the Council for elders, always commanded respect from the Treasury Benches. This was to a great extent because of his dignified bearing and total absence of frivolity in whatever subject he undertook.

On the occasion of his Shastiabdapoorthy, I wish G.K.S. a very long and useful life full of health and vigour.

H. V. Hande

First I met G. K. S.

—M. R. Arya
Editor, Swatantra Jyoti
New Delhi

First time I met Mr. G. K. Sundaram in 1967 during Budget Session at his North Avenue flat. I was thinking that being the big industrialist, he might not have enough time to talk to me but I found him a quite different man – industrialist – politician. Being the editor of a Journal devoted to the freedom and democratic values, I discussed with him on party politics and on other current issues. I was much impressed with his simplicity and devotion to the ideals of free way of life.

Whenever I approached him for any problem or guidance he never disheartened me. I found unique qualities in Mr. G. K. Sundaram of an Industrialist and an active politician.

Though he is a prominent industrialist of Southern India, he devotes his considerable time for social and political activities.

Mr. Sundaram considers that the ideals of Gandhian trusteeship are the only solution of our problems. He is the president of Tamilnadu Swatantra party.

His devotion to Rajaji is remarkable. He thinks that every citizen of the democratic country must take active part in politics.

I wish Mr. Sundaram many many happy returns to lead not only the business community but the people of the whole country.

If the country can have a dozen forward looking industrialist – politician like Mr. Sundaram, the democratic institutions will be strengthened and the country can be saved from the danger of one Party dictatorship.

S. J. SADIQ PASHA
MINISTER FOR REVENUE

FORT ST. GEORGE
MADRAS-600009

11-10-74

திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்களின் மணிவிழா நடத்தவும், அதனை ஒட்டி மலர் வெளியிட இருப்பது கண்டும், அகமிக மகிழ்கிறேன். திரு. சுந்தரம் அவர்கள் உடல் வளமும் நலமும் நின்றிலங்கிட, தொடர்ந்து பல்லாண்டுகள் நாட்டிற்குச் சீரிய பணியாற்றிட என் உளமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்.

S. J. Sadiq Pasha

ம. பொ. சிவஞானம்
துணைத் தலைவர்
தமிழ்நாடு சட்ட மன்றம்

புனித ஜார்ஜ் கோட்டை
சென்னை - 9

7-10-1974

அன்புடையீர்,

வணக்கம். திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்களின் மணிவிழா அழைப்பிதழ் வரப்பெற்று மகிழ்ந்தேன். மணி விழா சீருடனும் சிறப்புடனும் நடைபெற வாழ்த்துகின்றேன். நண்பர் திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்கள் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலும் வாழ்ந்து, நலம் பல பெற்று வாழ்வாங்கு வாழ எல்லாம் வல்ல இறையருளைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

நன்றி.

அன்புள்ள,
ம. பொ. சிவஞானம்.

C. P. CHITRARASU
CHAIRMAN
TAMIL NADU LEGISLATIVE COUNCIL

FORT ST. GEORGE
MADRAS - 9

அக்டோபர் 7, 1974

வாழ்த்துச் செய்தி

திரு. ஜி. கே. சுந்திரம் அவர்களின் மணிவிழா கொண்டாடப் பெறுவது அறிந்து மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். திரு. ஜி. கே. சுந்திரம் அவர்கள் பாகுபாடின்றி மக்களுக்காற்றிய தொண்டிஞலேயே, அனைத்து மக்களின் பாராட்டுதலுக்குரியவராயுள்ளார். அவர் மேலும் பல்லாண்டு வாழ்ந்து, அவரது தொண்டு சமுதாயத்தின் அடித்தளத்திலுள்ள மக்களனைவருக்கும் பயன்பட வேண்டும் என்று மனதார வாழ்த்தும்,

சி. பி. சிற்றரசு
தலைவர்,
தமிழ்நாடு சட்ட மன்ற மேலவை.

DR. RAJAH
SIR MUTHIAH CHETTIAR
OF CHETTINAD

CHETTINAD HOUSE, ADYAR,
RAJAH ANNAMALAIPURAM P. O.
MADRAS-28

5-10-74

அன்புள்ள ஐயா,

இம்மாதம் 14-வயன்று திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்கள் 60ஆம் ஆண்டு நிறைவு பெறுகிறார்கள் என்றும் அவ்விழாவை மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாட ஏற்பாடுகள் அனைத்தும் செய்து வருவதும், அச்சமயம் அவர்களிடம் ஒரு பொற்குவை அளிக்க ஏற்பாடு செய்து வருவதும், அண்ணல் ராஜாஜி அவர்களின் திருஉருவச் சிலையை அது போது கோவையில் ஒன்று எழுப்பவிருப்பதும், மணி விழா மலர் ஒன்று வெளியிட தீர்மானித்திருப்பதும் சாலப் பொருத்தமாகும். மதிப்பிற்குரிய திரு. சுந்தரம் அவர்கள் ராஜாஜி அவர்களிடமும் சுதந்திராக் கட்சியினிடத்தும் மிகவும் பற்றுள்ளவர்கள். எண்ணற்ற பொது ஸ்தாபனங்களில் தலைமை வகித்தும், தொழில்துறை, அரசியல் முதலிய பற்பல துறைகளில் தொண்டு செய்துவரும் உத்தமர் தலைவர் திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்கள் ஆகும். இவர்களும் திருமதி சுந்தரம் அவர்களும், அவர்கள் தம் குடும்பத்தார்கள் அனைவரும் இன்னும் பல்லாண்டு நலமுடன் வாழவும், மணிவிழாவும் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெறவும் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

தங்கள் அன்புள்ள,

மு. அ. முத்தய்யா செட்டியார்

கு. காமராஜ்

8, திருமலைபிள்ளை ரோடு
தி. நகர், சென்னை-600017.

7—10—74

அன்புள்ள நண்பர் அவர்களுக்கு,

வணக்கம். திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்களின் மணிவிழா நடைபெறவிருப்பது அறிந்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்கள் தொழில் துறையிலும் அரசியல் துறையிலும் தாம் எடுத்துக் கொண்ட காரியத்தைச் செவ்வனே செய்து முடிக்கும் ஆற்றல் படைத்தவர். அவர்கள் இன்னும் பல்லாண்டு காலம் நீடுழி வாழ்ந்து நாட்டிற்கும், மக்களுக்கும் சேவை செய்ய என்னுடைய நல்வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மணிவிழாவினையொட்டி வெளியிடும் சிறப்பு மலர் சிறப்புற அமையும் என்று நம்புகிறேன்.

தங்களன்புள்ள,

கு. காமராஜ்

M. Bhaktavatsalam

15, WARREN ROAD
MYLAPORE
MADRAS-4

7—10—74

அன்புள்ள நண்பர் அவர்களுக்கு,

திரு. G. K. சுந்தரம் அவர்களின் மணிவிழா கொண்டாட ஏற்பாடு செய்திருப்பதுபற்றி மகிழ்ச்சி.

திரு. சுந்தரம் அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நல்வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அன்புள்ள,

எம். பக்தவத்சலம்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மிஷன் வித்யாலயம்

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண வித்யாலய அஞ்சல்
கோயமுத்தூர்-641020

9—10—74

திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் எனக்கு நெடுநாள் நண்பர். சுதந்திர இயக்கத்தில் ஈடுபட்டவர். அவர் நாட்டிற்கு, குறிப்பாக தொழில் உலகத்தில் செய்து வந்திருக்கும் சேவை பெரிது.

அன்பும், பக்தியும், சிரத்தையும் உள்ளவர். நல்ல பணிகளில் ஆர்வம் மிகுந்தவர். அவர் இன்னும் நெடுநாள் வாழ்ந்து நாட்டிற்கு நற் பணிகள் செய்து சிறப்பும், இன்பமும் பெறுவாராக !

தி. சு. அவினாசிலிங்கம்

உ
சிவ சிவ

ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி
முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள்
அவர்கள்
அதிபர் ஸ்ரீ காசிமடம்

திருப்பனந்தாள் -612504
(தஞ்சை ஜில்லா)

8—10—74

ஆசியுரை

கோவை நல்லன்பர் திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்களின் மணிவிழா 14—10—74 உ நடைபெறுவதறிந்து மகிழ்ச்சி. பத்தியின் பாலராகிப் பரமனுக்கு ஆளாம் அன்பரும், இரு கண்மணி போன்றுள்ள நாட்டுப் பற்றும் தமிழ்ப்பற்றும் உடையவரும், சுதந்திரப் போரில் பெரும் பங்கு பூண்டவரும், தொழிலாளர் நலம் பேணும் உத்தமரும், கல்விப்பணிகள் பல புரிபவரும், காரைக்குடி கம்பன் அடிப்பொடி போன்ற நல்லன்பர் கூட்டத்தில் திகழ்ந்து பல அரிய இலக்கியத் தொண்டுகள் புரிபவரும் ஆகிய திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்கள் சகல சௌபாக்கியங்களுடன் அவர்தம் நற்பணிகளில் தொடர்ந்து செழித்து வாழ்க என்று செந்திலாண்டவன் திருவருளை இறைஞ்சுகின்றேம்.

"நற்றவத் தொண்டர் கூட்டம் பெற்றவர்க்கு
உண்டோ பெறத்தகாதனவே"

சுபம்

சிவ சிவ

நா. மகாலிங்கம், பி. எஸ்ஸி., எப். ஐ. இ.

சக்தி நிலையம்
49, செயிண்ட் மேரி சாலை
சென்னை - 600018

9—10—74

அன்புடையீர்,

வணக்கம்.

அருமை நண்பர் திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்களுக்கு மணிவிழா மலர் வெளியிடுவது அறிந்து பெரிதும் மகிழ்கிறேன். அண்ணல் காந்தியடிகளிடமும், அறிஞர் இராஜாஜியிடமும் ஆர்வமும் மதிப்பும் கொண்டு இலங்கும் திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்கள் அரசியல் துறையிலும் தொழில் துறையிலும், சமயத்துறையிலும், சமுகத்துறையிலும் ஆற்றி வருகின்ற அரும் பணிகளை அனைவரும் அறிவர்.

கொடையும் தயையும் பிறவிக்குணம் என்ற முதுமொழிக் கேற்பத் திரு. ஜி. கே. சுந்தரமும் அவர்களின் குடும்பத்தினரும் கல்வி, மருத்துவம், இலக்கியம் முதலிய துறைகளில் மக்களுக்குப் பல நலங்களைச் செய்து வருகின்றனர். அன்போடு பழகுவதும், நுண்ணறிவோடு செயற்படுவதும் திரு. ஜி. கே. எஸ். அவர்களின் சிறப்பியல்புகளாகும். தொழிலதிபர்கள் சுய சிந்தனைகளோடு புதிய கருத்துக்களை வரவேற்கும் திறமையுடையவர்களாக அமைய வேண்டும் என்பது எனது விருப்பமாகும். அந்த வகையில் திரு. ஜி. கே. எஸ். ஒரு முன்னோடியாக விளங்குகிறார்.

மணிவிழாக் காணும் நண்பர் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்து நாடும் மக்களும் நன்னிலை எய்த தொண்டாற்றி மகிழ்விக்க வேண்டும் என்று பேரூர்ப் பெருமான் திருவடிகளை வணங்கி வாழ்த்துகிறேன்.

அன்புள்ள,

நா. மகாலிங்கம்

உ
குருபாதம்

தருமையாதீனம்
ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த
பரமாசாரிய சுவாமிகள்

தருமபுரம்
மாயூரம் P. O.
11—10—74

"ஞாலம் நின்புகழே மிகவேண்டும் தென்
ஆலவாயில் உறையும்எம் ஆதியே"

கோவை திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்களின் மணிவிழா தமிழ் நாட்டுத் தொழில் உலகத்திற்கு ஒரு திருவிழா என்று கூறத்தக்க சிறப்புடையது. சத்தியம், சன்மார்க்கம், ஈகை ஆகியவற்றைத் தம் குணநலங்களாகக் கொண்ட பெருந்தகை திரு. சுந்தரம் அவர்கள், இந்திய நாட்டு விடுதலைப் போராட்ட வீர வரலாற்றிற் பங்கு கொண்டதையும், 1930ஆம் ஆண்டு இராஜாஜியின் தலைமையில், வேதாரண்யத்தில், உப்புச்சத்தியாக்கிரகத்தில் ஈடுபட்டதையும் இந்த நாட்டு வரலாற்றின் தியாக முத்திரை பதிந்த ஏடுகள் என்று கூறுவது மிகையாகாது.

அரசியல் உலகத்தில் பெரும்புகழ் பெற்றுள்ள திரு. சுந்தரம் அவர்கள் சிறந்த தெய்வ பக்தர்; குருபீடங்களிடத்து மிகுந்த பக்தி உடையவர் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. அந்த பக்தியே அவர்க்கு எல்லா நலங்களையும் தருவதாக அமைந்துள்ளது. குருவருள் கைகூடினால் கூடாதது ஏது?

காரைக்குடியில், நம் அன்பர் கம்பன் அடிப்பொடி சா. கணேசன் அவர்களின் கம்பன் கழக அறங்காவலராக திரு. சுந்தரம் அவர்கள் இருந்து இலக்கியப் புரவலராகவும் திகழ்கின்றார் என்பது குறிப்பிடற்குரியது.

கோவை இலட்சுமி மில்ஸ் நிர்வாக இயக்குநராக உள்ள இவரால் இந்நாட்டின் தொழில் நுணுக்கத்துறை பெற்றுவரும் பயன்கள் பல. இப்பெருந்தகையாரின் மணிவிழா இனிது நிகழ்க. இம்மணிவிழா நாயகர்க்கு நல்லன எல்லாம் மேலும் பெருகுக என்று எல்லாம் வல்ல செந்தமிழ்ச் சொக்கன் சேவடிகளைச் சிந்திக்கின்றோம்.

V. Venkatasubba Reddiar
President
Pondicherry Territorial Congress

Madukarai P. O.
PONDICHERRY

10—10—74

அன்புடையீர்,

வணக்கம்.

திரு. G. K. சுந்தரம் அவர்ளிகன் 60-வது ஆண்டு நிறைவு விழா கொண்டாடும் விழாக் குழுவினரைப் பாராட்டுகிறேன்.

திரு. சுந்தரம் அவர்கள் நீண்டநாள் வாழ்ந்து, தொழில் வளர்ச்சி, சமயம், ஆன்மீகத்துறை, அறக்கட்டளைகள் மற்றும் தெய்வநெறி ஆகியவற்றில் தொடர்ந்து சேவை செய்ய இறைவன் அருள் புரிவாராக.

விழா சிறப்பாக நடந்தேறவும், அதனையொட்டி வெளியிடப் படும் மலர் அவரது பெருமைக்கு ஓர் உரைகல்லாகத் திகழவும் எனது உளங்கனிந்த நல்வாழ்த்துக்கள்.

அன்பன்,

V. Venkatasubba Reddiar

கோவை நகராட்சிக் கலையரங்கில் நிகழ்ந்த பாராட்டு விழாவில்
மணி விழா குழுவினர் சார்பில் வாசித்து அளிக்கப் பெற்ற வாழ்த்து மடல்

வாழ்க காந்திஜி ! வாழ்க ராஜாஜி !

தமிழ்நாடு சுதந்திரக் கட்சித் தலைவர்

உயர்திரு. ஜி. கே. சுந்தரம்

அவர்கட்கு

அவர்தம் 60-ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழாவில்

வாசித்தளித்த

வாழ்த்து மடல்

தென்னகத் தொழில்துறை சிறந்து வளர்ந்திடப்
பன்னரும் தொண்டுசெய் பண்புடைச் செம்மால்!

ஆறு பத்துநல் ஆண்டுகள் நிறைந்து, கூறும் மணிவிழாக்
கொள்ளும் நீவிர், பரம்பொருள் அருளால் பற்பல நல்வளம்,
எல்லாம் பெற்றே இனிதுநும் மனையொடு, மக்கள் சுற்றம்
வளர்தொழில் யாவும், அனைத்து வகையிலும் ஆக்கம் ஓங்க,
வாழிபல் லாண்டு! வாழ்கபல் லாண்டென, மனமெலாம் களிக்க
வாயெலாம் மணக்க, வாழ்த்தி வாழ்த்தி மகிழ்வோம் யாமே!

தொன்றுதொடும் அன்பறம் நின்றுவளம் சுரக்க
என்றுமுயல் ஜி. கே. எஸ். என்னுமுயர் ஏந்தால்!

தேசப் பற்றும் தெய்வப் பற்றும், காவியப் பற்றும்
கவின்கலைப் பற்றும், உளத்தினில் நேர்மையும் உரையினில் இனிமையும்,
செய்கையில் செம்மையும் சிறந்து விளங்க, நன்றே நினைந்து
நன்றே மொழிந்து, நன்றே புரிந்து நாளும் உயர்ந்து,
எவரும் மதிக்கும் ஏந்தலாய் மிளிரும், உங்கள் வளமும்
உங்கள் வாழ்வும், பொன்னி நதியினும் பொதிய மலையினும்,
மன்னிப் பொலிய மால்அயன் சிவன்முதல் பல்பெயர் ஓதிப்
பரவிடும் ஒன்றினை, மன-மொழி மெய்யால் வணங்கி வாழ்த்துவோம்!

அரசியல் அரங்கிலும் அறநெறி விடாது
பரசுநல் ஒழுங்குடன் பணிபுரி தலைவ!

ஒப்பிலாத் தலைவன் உலகவாம் காந்தி, செப்பிய நெறியில்
தேயம் செழிக்க, அன்னவன் தனக்குப் பின்னவன் ஆன,
அரசியல் ஞானி அசைவிலா நெஞ்சன், இராஜாஜி எனும்
இணையிலா அறிஞன், வகுத்துக் காட்டிய வழியில் நின்று,
சுதந்திரக் கட்சி சோர்விலா தாக, நிதமதைக் காக்கும்
நின்அற உணர்வினை, மனத்தால் போற்றி வாக்கால் வாழ்த்தி,
வணங்குவம் உடலால் வழிவழி யாமே!

வாழ்கநின் முயற்சி! வளர்கநின் கொற்றம்!

கோவை
15—10—1974

இங்ஙனம்,
என்றும் உங்கள்,
மணி விழாக் குழுவினர்.

ந. மாணிக்கவாசகம்
டைரெக்டர்
ஸ்ரீ மீனாக்ஷி மில்ஸ் லிமிடெட்

"மீனாக்ஷி நிலையம்"
மதுரை - 1

நுட்ப மதிமிகு நூலறி செம்மல் வாழி!

செல்வச் செழிப்பும் செந்தமிழ் முழக்கும்
கல்விப் பெருக்கும் கலையின் சிறப்பும்
மாண்புறப் பெற்ற மாநகர் கோவை
இந்நகர்ச் சிறப்பு எழில்மிகு தொழிலால்
என்று கூறின் இயல்புடைத் தாகும்
சீர்மை பெருகும் செல்வ நகராம்
கோவை நகரின் கொற்றம் பலவாம்
தொழில்மிகு கோவையின் தொல்புகழ் நிறுவ
எழில்மிகு ஆலை இனிதாய்க் கண்ட
அருமை நண்பர் அருள்மிகு **ஜி. கே.**
சுந்தரம் பெருமை சொல்லப் புகுந்தால்
கடலினை அளக்கக் கருதிய தாகும்
ஊக்கம் தன்னுடன் ஆக்கப் பணிகள்
என்றும் இயற்றும் இனிய செல்வர்
நாட்டின் பெருமையை நாளும் உயர்த்தும்
உழைப்பும் திறனும் ஒருங்கே பெற்றவர்
எண்ணம் நல்மொழி இனிய செயலாய்
நன்றே புரியும் நாட்டுத் தலைவர்
பிறர்நலம் பேணும் பெற்றிமை சான்ற
அறம்மிகு அண்ணல் அன்பு நிறைந்த
ஒழுக்க சீலர் உயர்நெறித் திருவினர்
வாணிகத் துறையிலும் வளர்நல வாழ்விலும்
என்றும் தொண்டு எதிலும் தொண்டு
என்பதே இவர்தம் இனிய குறிக்கோள்
ஓங்கிய புகழ்கொள் உலக நாடுகள்
அனைத்தையும் கண்டு அருங்கலை சேர்த்து
தொழில்வளம் இங்கு தொடர்ந்து வளர
இடையறுப் பணிகள் எழில்உற இயற்றும்
நுட்ப மதிமிகு நூலறி செம்மல்
அன்பும் பண்பும் ஆற்றலும் மிகுந்த
ஜி.கே. சுந்தரர் சீர்மை பலவாம்
இனிய இயல்பும் கனிவுறு உளமும்
நனிமிகக் கொண்ட நல்லவர் வாழியர்
சுந்தரர் பெறும்நல் தூய மணிவிழா
என்றும் புகழினை ஏற்பதாகும்
அணிமிகு **சுந்தரர்** மணிவிழா வாழிய
வாழிய! வாழிய! என்றே வாழ்த்தி
எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருளைப்
போற்றி வாழ்த்திதைப் புகல்வேன் மகிழ்ந்தே!

உ
சிவமயம்

சாந்தலிங்க இராமசாமியடிகள்

பேரூராதீனம்
பேரூர் (அஞ்சல்)
கோயமுத்தூர் - 10

நாள் : 10-10-74

திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் மணி விழா வாழ்த்து

1. அறநெறி வாழ்வும் சான்றோர் அருளும் நல்லுரையும் ஏற்று
திறம்பொலி வினைத்திட் பத்தால் செயல்பல செய்யும் செம்மல்
உறவுடன் நட்பும் ஓங்க உள்ளத்தில் அமைதி பொங்க
பிறங்கும் நல்லன்பால் நீடும் சுந்தரம் பெருமை வாழி.

2. நூல்பல கற்றோன் பஞ்சின் நூல்பல் வகையில் கண்டோன்
பாலென இனிக்கும் பண்பும் அன்பும் சேர்கலை கற்றுத் தேர்
சீலனாய் கலைகள் நெய்யும் திருப்பெயர் ஆலை தன்னால்
ஆலெனத் தளிர்க்கும் வாழ்க்கை அறுபதும் சிறந்தோன் வாழி.

3. தந்தைசெய் யறங்கள் முன்னோர் தமக்குரை நலஞ்சேர் தொண்டு
விந்தைசேர் தொழிலி னாற்றல் வியத்தகும் அடக்கம் அன்பு
சுந்தரம் என்ற பேரான் துளிர்விட்டுத் தளிர்த்து ஞாலம்
வந்தனை யுடனே போற்ற மணிவிழாக் கண்டான் வாழி.

4. மாதர்தம் பிணிகள் நீக்கும் மருத்துவ மனையும், கல்விப்
போதனைக் கல்விச் சாலை பொலிவுறு கலைக்கல் லூரி
ஆதிய பலவும் தங்கள் அறக் கொடை யதனா லாக்கி
நீதிசேர் நலங்கள் வேண்டும் சுந்தரம் நெடிது வாழி.

அன்புள்ள,

சாந்தலிங்க இராமசாமியடிகள்

விக்கிரமசிங்கபுரம்
நெல்லை மாவட்ட அம்பை வட்டார யோகீஸ்வரர்கள்
தலைமைச் சங்கம் சார்பில்

திரு G. K. சுந்தரம் அவர்களுக்கு

மணி விழா வாழ்த்துரை

ஸ்தோத்திரம்

அறுபதாம் வயது பூர்த்தி ஆயிரத்து நூற்றைம்பதாம்
ஆண்டு புரட்டாசித் திங்கள் ஆகிய இருபத்தெண் நாள்
பெருகவே ஜி. கே. சுந்தரம் பெண்டு பிள்ளை சுற்றமோடு
பின்னும் நூற்றாண்டு வாழ பெரிது மீசனைப்பணிந்தோம்

அன்பும் அறமும் ஆதாரம் உயர்வும்
பண்பும் பாசமும் பாட்டாளிக் குதவும்
நட்பும் நலமும் நாட்டுக்கு வேண்டும்
அம்புவி தோன்றிய அண்ணல் சுந்தரம் வாழ்க.

மண்டல மனிதரில் தெய்வம் நன் மக்களின் களஞ்சியம்
பஞ்சப் பனிதனில் பகலவன் நம்பாரத மக்கள் தலைவன்
இன்சொல் கனிவதில் மதுரம் இருகண்காக்கும் இமையவன்
புனிதப் பணியதில் பக்தன் இப்புவிதனில் சுந்தரம் வாழ்க.

(விருத்தம்)

ஆதியாய் ராஜகோபால ஆச்சாரி சொல்லித் தந்த
நீதியாய் சுதந்திராவும் நீடாழி உலகுக் கெல்லாம்
வாதியாய் வெல்லு மென்ன வாரிசாய் கோவை தன்னில்
ஜோதியாய் நிகழ்த்தும் திரு. சுந்தரம் பல்லாண்டு வாழ்க,
சிப்பிக்குள் முத்தைப்போன்ற ஜி. கே. சுந்தரமவர்கள்
கப்பிய பசியைப் போக்கும் கண்ணிய மிகுந்தார் வாழ்க
ஒப்பிய அறுபதாண்டு உலகத்தில் குடும்பத்தோடு
செப்பினேன் இன்றுபோக சீராக நூறாண்டு வாழ்க.

களைப்பால் பசித்து வாடும் காசினி மாந்தர்கட்கு
உழைப்பால் உயர்த்த வெண்ணி உத்தமர் ஜி. கே. எஸ்ஸாம்
அழைத்தார் தொழிலாளர்களை ஆலைகளில் இயங்கச் செய்தார்
இழைத்தோர்க்கிரங்கும் நல்லார் இன்னும் நூறாண்டு வாழ்க.

(நவீன சாரங்கதாராவில் M. K. தியாகராஜ பாகவதர் பாடிய
"சிவபெருமான் கிருபை வேண்டும்" என்ற மெட்டு)

(பல்லவி)

ஜி. கே. சுந்தரர் வாழ வேண்டும் — இறைவன்
திருவருள் பெற வேண்டும் வேறென்ன வேண்டும் (ஜி. கே.)

(அநுபல்லவி)

ஆக்கப் பெருக்கமுடன் அன்னார் மனைவிமக்கள்
ஆயிரம் ஆண்டு வாழவேண்டும் வேறென்ன வேண்டும் (ஜி. கே.)

(சரணம்)

காக்கும் சுதந்திரக்கட்சி கண்யமிகுந் தலைவர்
யாவரும் வாழவேண்டும் வேறென்ன வேண்டும் (ஜி. கே.)
பாட்டாளி முதலாளி பண்புடன் சமரசம்
கூட்டாளியாய் வாழ வேண்டும் வேறென்ன வேண்டும் (ஜி. கே.)
உற்பத்தித் திறனுடன் ஊதிய உயர்வும்
நற்பெரும் வாழ்வு பெற வேண்டும் வேறென்ன வேண்டும் (ஜி. கே.)
பொல்லா விலை உயர்வு போக்கிடவும் மக்கள்
எல்லாம் வாங்கும் சக்தி வேண்டும் வேறென்ன வேண்டும் (ஜி. கே.)

இப்படிக்கு,
K. அழகய்யா யோகீஸ்வரர்
சுதந்திரா கட்சி மெம்பர்

இயற்றியவர்: K. அழகய்யா யோகீஸ்வரர்

உ
குருவே துணை

தவத்திரு. சுந்தரசுவாமிகள்
ஆதீனகர்த்தர்
கௌமார மடாலயம்

சின்னவேடம்பட்டி அஞ்சல்
கோயமுத்தூர்-6

நாள் : 12—10—74

உயர்திரு G. K. சுந்தரம் அவர்கள்

மணிவிழா வாழ்த்து

வெண்பாக்கள்

அன்பால் மிகுபண்பால் ஆன்ற தொழில்திறத்தால்
நன்னலஞ்சால் சுந்தரப்பேர் நாயுடுஅவர் — பன்னும்
மணிவிழாக் கொண்டனரால் மன்னும்பல் லாண்டு
அணிபொலிய வாழ்க! வாழ் க!

கல்வி மருத்துவம் காட்டும் தொழிற்பணிகள்
நல்ல இலக்கியத்தில் நாட்டமுறல் — வல்ல
கடவுள்நெறி ராஜாஜி காட்டும் அரசு
திடமாகக் கொண்டார் சிறப்பு.

சமயநெறி கம்பர்பிரான் சாற்றுகதைப் பக்தி
அமையும் **ஜி. கே. எஸ்.** அன்பர் — சிமையமெனப்
பற்பல் அறப்பணிகள் பண்ணியநற் புண்ணியனுர்
வெற்றியொடு வாழ்கமிக வே.

அன்புள்ள
சுந்தரசுவாமிகள்

கொடை வள்ளல், கோவை நகர் பெற்றெடுத்த
அருட்செல்வன், குணக்குன்று, பெருமை மிகு

திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்களின்

மணிவிழா மங்கல வாழ்த்து

****

பால் வண்ண வெண்ணூ லில்
புது வண்ணங் கண்டு,
வானவில் வண்ணங்கள்
இழையோடச் செய்து,
பூ வண்ண ஒளிசிந்தும்
பல வண்ணம் தந்து,
கலை வண்ணம் எழில் பரப்பும்
துணிகள் பல நெய்யும்,
நூற்பாலை பல கண்ட
கோவை நகர் வாழும்
கொடை வள்ளல் ஜி. கே. சுந்தரம்
வாழ்க! வாழ்க!!

கலைக் கல்வி கற்ற அவர்
தொழிற்கல்வி பெற்றார்.
மேனாடு சென்று புது
தொழில் முறைகள் கண்டார்.
இந்நாட்டில் இல்லாத பல
கலைச்செல்வம் சேர்த்தார்.
இல்லறத்தின் இலக்கணமாய்
நல்லறத்தைக் கண்டு,
தான் பெற்ற இன்பங்கள்
எல்லோரும் பெறவே,
கல்விக்கோர் அறநிலையம்,
சொல்லாண்டக் கவியரசு
கம்பனுக்கோர் தனிக்கழகம்,
தொல் வினையால் சூழ்கின்ற
புற்றுநோய் அகற்றிடவே
புது முறையில் ஒரு நிலையம்,
இது போன்ற அறப்பணிகள்
எந்நாளும் செய்து வரும்
சுந்தரனார் வாழ்க! வாழ்க!!

அன்ன பூரணியாய், அகிலாண்ட நாயகியாய்,
அபிராம வல்லியென புவியாளும் நாரணியாய்,
காஞ்சியிலே வாழ்கின்ற, காமாட்சி அன்னையவள்,
அருள்பெற்ற காஞ்சிப் பெரியவர் தன் மனதில்,
சென்னையிலே மகாலட்சுமி தேவிக்குக் கோயில் கட்ட,
எண்ணிய ஓர் நொடியில் ஏழு லட்சம் ரூபாய்கள்
அள்ளிக்கொடுத்திட்டக் கொடை வள்ளல்
ஜி. கே. சுந்தரனார், வாழ்க! வாழ்க!

இயற்கையிலே கடல் விளையும்
உப்புதனை எடுக்கத்
தடுத்திட்ட வெள்ளையரின்
ஆட்சிதனை விரட்ட,
வீறு கொண்டெழுந்திட்ட
தியாகத்தின் சின்னம்,
மூதறிஞர் ராஜாஜி
கண்டெடுத்த முத்து,
உத்தமன் காந்தி வழி
செல்கின்ற பக்தன்,
அன்னை இலட்சுமியின் மணிவயிற்றில்
பிறந்த பாலன்,
தன் இலட்சியப் பாதையிலே
செல்லும் வீரன்,
தேவி இலட்சுமியின் அருட்பார்வை
பெற்ற செல்வன்,
பல இலட்சங்கள் அறப்பணிக்கு
ஈந்த சீமான்,
பல இலட்சம் இதயங்கள்
வாழும் தொண்டன்,
அரசியலில் அற வழியைக்
கண்ட செம்மல்,
பிறர் வாழத் தான் கொடுத்து
மகிழும் அண்ணல்,
கொடை கொடுத்தக் கர்ணனையும்
மிஞ்சும் வள்ளல்,
கோவைநகர் வீசுகின்ற
இனிய தென்றல்,
ஈகையிலே இமயமென
உயர்ந்த ஜி. கே.
சுந்தரனார் பல்லாண்டு
வாழ்க! வாழ்க!

மணி விழா காணுகின்ற
　　　பேறு பெற்றேன் - தூய
மணியாக இந்நாட்டில்
　　　வாழும் நல்லோன்,
கற்பனைக்கும் எட்டாத
　　　அன்பு உள்ளம்
பொற்குடம் ததும்புகின்ற
　　　பாலின் நெஞ்சம்.

மலை மீது ஒளி சிந்தும் மணி விளக்கோ,
விலை மதிக்க முடியாத திருவிளக்கோ,
திருத் தொண்டு செய்கின்ற சுடர்விளக்கோ,
திரு நாட்டில் மின்னுகின்ற பொன்விளக்கோ!

இந்நாட்டின் ஒளிகூட்டி வழிகாட்ட
எந்நாளும் ஆண்டவனை மனமுருகி,
சிரந்தாழ்த்தி, கரங்குவித்து வேண்டுகிறோம்!
ஜி. கே. சுந்தரனார், வாழ்க! வாழ்க!
வாழ்க பல்லாண்டு, வாழ்க அவர் திருத்தொண்டு!

இப்படிக்கு,
Dr. T. N. சிவசங்கரன், I.M.D.
உறுப்பினர்,
தமிழ்நாடு சுதந்திரக் கட்சி.

இராஜாஜி மன்றம்,
முத்துப்பேட்டை P. O.
தஞ்சை மாவட்டம்.

(கவி இயற்றியவர்: கவித் தென்றல் சாக்கை சிவா)

கோவை நகராட்சிக் கலையரங்கில்

15-10-74 அன்று நிகழ்ந்த பாராட்டு விழாவில்

திரு N. A. பரசுராமன் அவர்கள் நிகழ்த்திய

வரவேற்புரை

விழாத் தலைவர் அவர்களே
மணி விழாக் கொண்ட மாண்புடைத் தம்பதியரே
வாழ்த்துரை நல்க வந்துள்ள பெருந்தகையோரே
விழாவைச் சிறப்பிக்க வருகை புரிந்துள்ள பெரியோர்களே
தாய்மார்களே
அன்பர்களே
நண்பர்களே
தொண்டர்களே
தோழர்களே
கோவைப் பெருங் குடிமக்களே

உங்கள் அனைவருக்கும் மணி விழாக் குழுவின் சார்பில் அன்பான வணக்கங்களை முதற்கண் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எங்கள் உத்தமத் தலைவரும், நம் அனைவரின் அன்பிற்கும், மரியாதைக்கும் உரியவருமான திரு **G. K. சுந்தரம்** அவர்கள் தம் வாழ்நாளில் 60 ஆண்டை முடித்து 61-ல் அடியெடுத்து வைக்கிறார்.

அவர் கடந்து வந்த காலங்களில் சோதனைகள் பல கடந்து சாதனைகள் பற்பல புரிந்து செயல் வீரராகத் திகழ்கிறார்.

அவர் காந்திய நெறி நிற்கும் சத்திய சீலர்
மூதறிஞர் ராஜாஜியின் அருமைச் சீடர்
எம் கட்சித் தலைமைக்கு அண்ணல் கண்டெடுத்த ஓர் நன் முத்து

பஞ்சணையிலும், பட்டு மெத்தையிலும் புரளும் வசதி படைத்திருந்தும் தம் பாதம் நோக உப்பெடுக்க வேதாரண்யம் நோக்கி நடந்த இந் நாட்டின் நன்மகன். பகட்டிற்கும், படாடோபத்திற்கும் ஆசையில்லாப் பெருமகன். திக்கற்றோர்க்கு திசைகாட்டும் திருமகன். கருத்துக்கு இனிய மகன். காட்சிக்கு எளிய மகன். எம் சுதந்திரக் கட்சியின் தலைமகன். நாடு விடுதலை பெற பரங்கியரை எதிர்த்து சிறைசென்ற சீராளன். களங்கமற்ற புன்னகையால் எல்லோரையும் கவருகின்ற ஆற்றல் மிக்கோன்.

அவர் செல்லும் பாதை நேர்மைக்கு எடுத்துக்காட்டு. நீதிக்கு அளவுகோல். வாடிய பயிருக்கு மழையாக, துயரப் பனி நீக்கும் பகலாக துணை நிற்கும் தூயவர். ஆலை அதிபர்தான் ஆனாலும் ஏழை எளியோர்க்கு உற்ற நண்பர். தலைவர்தான் ஆனாலும் தொண்டர்க்குத் தோழர். கடமை தவறாதபோது கனிவு காட்டுவார். கடமை தவறும் போது கடுமை காட்டுவார். நீதிக்குப் பின் பாசம் என்பதே அவர்தம் கொள்கை. பதவி அவருக்கு தூசு. சேவை அவருக்கு மூச்சு.

இந்தப் பெருமகனார் ஈடுபடாத துறைகளே இல்லை. தொழில், அரசியல், இலக்கியம் ஆன்மீகம் அத்தனையும் இவருக்குக் கைவந்த கலைகள். அத்தனையிலும் நேர்மையே இவர் மூச்சு; பேச்சு; ஏன், எல்லாமே அதுதான்.

அருங்குணவதியாம் நீலவேணித் தாயார் அவர்களை மனையாளாகப் பெற்றார். அன்புக்கு ஒரு மகளையும், ஆஸ்திக்கு இரு மகன்களையும் பெற்றார். நிறை வாழ்வு வாழும் இப் புனிதரின் மணி விழா - பெரு விழாவில் பங்குபெற வந்திருக்கும் உங்கள் அனைவரையும் உளமார மனமார வருக வருக என்று வரவேற்கிறேன். குறிப்பாக காரைக்குடி விட்டு பல நாட்கள் முன்னதாகவே இவண்வந்து மணி விழா சிறக்க ஆவன அனைத்தும் செய்ததோடு எங்கள் விருப்பத்திற்கிணங்கி இப் பெரு விழாவின் தலைமைக் கட்டிலை அலங்கரிக்கும் சட்டை போடாத் தலைவர், முந்தைய சா. கணேசன் இன்றைய **கம்பன் அடிப்பொடியாரை** கரம் கூப்பி சிரம் தாழ்த்தி வருக வருக என வரவேற்கின்றேன்.

மற்றும் பாராட்டுரை வழங்க வருகை தந்திருக்கின்ற இன்சொல் அரசி **திருமதி சந்திரகாந்தி கோவிந்தராஜுலு** அவர்களையும், நகரத் தந்தை திரு **சுக்கூர்** அவர்களையும் பெருவணிகர் திரு **S. R. P. பொன்னுசாமி செட்டியார்** அவர்களையும், தமிழக சட்ட மன்ற உறுப்பினர் திரு **வெங்கிடுசாமி** அவர்களையும், தமிழக மேலவை உறுப்பினர் திரு **G. சுவாமிநாதன்** அவர்களையும், திரு **ரா. கிருஷ்ணசாமிக் கவுண்டர்** அவர்களையும், முனிசிபல் கவுன்சிலர் திரு **ராமசாமி** அவர்களையும், திரு **அழகிரிசாமி** அவர்களையும், **குருஜி நான்ஜி** அவர்களையும், **V. S. ஸ்ரீகுமார்** அவர்களையும், **தேவநாதன்** அவர்களையும், **T. R. சங்கர நாராயணன்** அவர்களையும், **திருப்புவனம் ராமசாமி** அவர்களையும் மற்றும் எல்லோரையும் **வருக வருக** என வரவேற்று இந்த விழா நாளில் பங்கு கொண்டு சிறப்பிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

With best compliments from

RAMCO SWADESHIS

WHOLESALE PIECE GOODS MERCHANTS

COIMBATORE & MADRAS

Wishing

Shri G. K. S.

many happy returns

THREE SHOPS

For

QUALITY FABRICS

Ramoo & Co.

R. S. PURAM

Phone: 24397

AVANASHI ROAD

Phone: 25124

CROSS-CUT ROAD

Phone: 25889

COIMBATORE

ஓம்.

முன்னுரை

சுந்தரம் என்ற சொல் அழகு, வண்ணம், நன்மை, மங்கலம் என்றெல்லாம் பொருள் பொதிந்தது. 'சு' என்ற எழுத்தே இப் பொருள் கொண்டு வடமொழிச் சொற்களின் முன்வரும் ஒரு சொல் ஆகும்.

இன்று மணிவிழாக் கொள்ளும் நமது அன்புக்கு உரிய திருவாளர். ஜி.கே. சுந்தரம் அவர்கள் நமது பெயருக்கு உள்ள பொருள்களுக் கெல்லாம் உறையுளாகத் திகழ்கின்ருர். அவர்தம் உள்ளம், உரை, செயல், யாவும் அழகும், வண்ணமும், நிறைந்து நன்மையே—மங்கலமே—பயப்பன. அன்பும் அறமுமே இரு கண் எனக்கொண்டு வாழ்பவர்.

தெய்வப் பற்று, நாட்டன்பு, கலை ஆர்வம், சமரச நோக்கு, தொண்டுக்கம், கொள்கைப் பிடிப்பு முதலிய பண்பாடு நிரம்பியவர். உள்ளத்தாலும் எவர் ஒருவருக்கும் கேடு சூழாதவர். எக்காலும் நேர்மை பிறழாத நெறியினர்.

கம்பன் பால் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டவர். அதனல் கம்பன் அறநிலையின் அறங்காப்பாளராக இருந்து பேருதவி புரிந்து வருகிருர். கோவையில் கம்பன் கழகத்தை நிறுவி அதன் தலைவராயிருந்து சிறந்த பணியாற்றி வருகிருர்.

இத்தகைய செந்நெறிச் செம்மலை, அவர்தம் மணிவிழாவில் மனம் குளிர, வாய் மணக்க, வாழ்த்தி மகிழ்வதில் கம்பன் கழகம் பெருமிதம் கொள்கிறது.

ஆறு—பத்து ஆண்டுகள் நிரம்பும் அறச்செல்வரை ஆறு-பத்துப் பாடல்களால் வாழ்த்துவது சாலப் பொருந்தும் எனக் கருதினேம். கம்பன் கழகக் கவிஞர்கள் நால்வர் கைகொடுத்து உதவினர்கள்.

கவிஞர் தேசிகன் அவர்கள் காக்கப்பத்தையும், கவிஞர் கம்பராமன் அவர்கள் வாழ்கப்பத்தையும், கவிஞர் பசுபதி அவர்கள் மகிழ்கப்பத்தையும், கவிஞர் அரங்க சீனிவாசன் அவர்கள் பொலிகப்பத்தையும் யாத்துத் தந்தனர். இவர்கட்கு என்றும் மறவா நன்றியுடையோம்.

"துங்க நிறை திரு.ஜி.கே. சுந்தரனர்
தமைக்காத்து, சுற்றம் காத்து,
இங்கிவர்தம் மனைகாத்து, எழில்மக்கள்,
மருமக்கள் இலங்கக் காத்து,
பொங்கிவளர் தொழில்காத்து, புகழ்காத்து,
இக்குடியின் புனிதம் காத்து,
சங்கரனே! திருமாலே! சதுர்முகனே!
பல்லாண்டு தழைக்கச் செய்வீர்"

என்று, உலகம் யாவையும் படைத்துக் காக்கும் அலகிலாப் பரம்பொருளின் அடிபரவி வேண்டி இந்த ஆறுபத்து மணிமாலையை எங்கள் உழுவலன்பர் ஜி.கே. சுந்தரம் அவர்கட்கு அணிவிக்கின்ரேம்.

வாழ்க உலகம் எல்லாம்

கோயம்புத்தூர்
ஆனந்த ஆண்டு
புரட்டாசி உத்தரநாள்,
14—10—1974.

இங்ஙனம்
கம்பன் அடிப்பொடி,
செயலாளன், கம்பன் கழகம்
காரைக்குடி-2.

காக்கப் பத்து

[திரு: க. தேசிகன்]

1
ஆனந்த

மேருமலைப் பொன்னேட்டில் கோடு கொண்டே
மிக்கபுகழ்ப் பலகோடிட் டெழுதும் தெய்வம்,
ஊருணிபோல் எளிதாக உதவிசெய்யும்
உயர்பண்பின் சுந்தரன்றன் உளமா மேட்டில்
கூர்மதியும் மெய்யுணர்வும் ஒழுங்கும் வாழக்
கொடைபுரியும் குறிப்பெழுதி வைத்த கொண்டல்,
சீருறுநல் அறுகுபுனை செங்கண் மூர்த்திச்
சேவடிகள் துதிக்கின்றோம் காக்க வென்றே!

2
ராக்ஷச

அறம்தழைக்கப் பொழிகின்ற மேக மாக
அம்புபொழி சாரங்கம் திகிரி சங்கம்
பிறங்கலொடு திகழ்தல்போல் எழுந்து நிற்கும்
பெருமானே! சுந்தரனும் நின்னை போலச்
சிறந்ததமிழ்ப் பாவடியில் நெஞ்சம் சேர்த்துச்
சென்னியில்நின், சேவடிகள் பொலியச் சேர்த்தான்
அறிந்தவெலாம் பிறர்வாழக் கொடுக்கும் வாழ்வே;
அழகா!நீ யவன் மகிழக் காக்க வாராய்!

3
நள

நறுநீலம் செங்கமலம் தழுவக் கண்டேன்,
நளிர்கடலைச் செம்பரிதி நாடல் கண்டேன்,
செறிதோகை மயிலோடு முருகா! உன்னைச்
சேர்த்தெனது கற்பனையில் செழிப்பைக் கண்டேன்,
வெறியாடும் அரசியற்பே ரலைகள் மேலே
வெண்ணிலவின் அமுதமென முறுவல் பொங்கும்
நெறியாளன் சுந்தரனைக் காக்க வென்றே
நினக்குரிய தமிழ்படித்தேன் நின்தாள் காப்பே!

4
பிங்கள

கன்னியர்க்கு மணிப்பொய்கை, மதன வேளின்
கடுமைக்குத் தழற்குண்டம்; கனிந்த தொண்டர்
சொன்னபடி செயுந்தலைவன், சுழித்த நெஞ்சர்
சோர்ந்துவிழப் பெருவிரலால் மிதிக்குந் திண்மை;
என்னினிய சுந்தரன்பால் இனைய கண்டேன்
இடப்பாகம் எழிற்பசுமை கொண்ட எந்தாய்!
பொன்னினிய மலர்ச்சடையாய்! நீல கண்ட!
புகழாளன் றனைக்காக்க வருக! போற்றி!

5
காலயுக்தி

உண்மையிருந் தரசாள உற்று நோக்கும்
ஒருகுழந்தை, நான்குமுகம், பதும பீடம்,
தண்மதியின் பிறைக்கதிர்வெண் பூணு லாகத்
தவழ்ந்தொளிரும் வேதநெறித் தவக்கொழுந்தை,
எண்ணியது நிறைவுசெயும் சுந்தரன்றன்
எழிற்சாந்தி நல்லோரை வலக்கரத்தால்
புண்ணியமாங் கரகத்து நீர்தெளிக்கப்
போதருக! காக்க!எனப் போற்றி செய்வாம்.

ஆகாயப் பெருவெளியாம் நீல மேனி 6
  அழகம்மைக் கேந்துசுடர் அண்ட கோடி— சித்தார்த்தி

பாகான வீணையிசை— குளிர்ந்த நோக்கில்,
  பழமையெலாம் புதுப்பிக்கும் வெகுண்ட பார்வை

மீகாமன் துறைகாண நீல வானில்
  மின்னுகின்ற விண்மீனை வெற்றித் தாயை

நீகாக்க எனத்தொழுதோம்: சுந்தரன்றன்
  நெறி காக்கக் கொற்றமெலாம் நிலைக்கும் அம்மா!

தந்தையருள் மார்வத்தே தார மாகத் 7
  தனியரசு புரிகின்ற தாயே! எங்கள் ரௌத்திரி

சுந்தரனை நடுவைத்தோர் வட்டம் சுற்றித்
  தொடர்ந்துபல சோபனங்கள் சூழச் செய்யும்

மந்திரமே நீயாகி வருவா யம்மா!
  மாமகளுன் திருவடியைச் சென்னி கொண்டு

செந்தமிழில் மணம்சேர்த்த கம்ப நாடன்
  சீர்த்தொண்டன் சுந்தரனைக் காக்க வென்றே!

மலர்ப்பாதம் தமிழ்ப் புலவர் நாவே யாக 8
  மகிழ்ந்திருக்கும் பளிங்குமனத் தாயே வாழ்க! துன்மதி

கலப்பேது மில்லாத தூய்மை யென்னும்
  கற்பனை வெண் தாமரைப்பூக் களித்த வாழ்வே!

வலப்பாதம் எடுத்திங்கு வைப்பாய் நெஞ்சில்
  வயங்குமணி மண்டபத்துச் சால்புத் தானே!

உலப்பேதும் தொடராத தெளிந்த சொல்லின்
  உத்தமியே! சுந்தரனைக் காக்க வாராய்!

குறிஞ்சிமுல்லை மருதப்பூப் பாலை நெய்தல் 9
  கோத்தணிந்த தமிழ்த்தாயே! யாழ்கை யேந்தி! துந்துபி

“அறிந்தபுலன் ஐந்தும்தன் மனையாள் இன்பத்
  தடங்கிவரின் கற்”பென்பர், இந்தப் பண்ணைச்

செறிந்ததமிழ்ப் பாவாக வடித்த கம்பன்
  சித்திரமா மண்டபத்தே செழிக்கப் பாடி

வெறுந்தரையை வானுலகின் கீத மாக்கும்
  வித்தகியே! சுந்தரன் சீர் விரும்பிக்காக்க!

புரண்டோடி மோதாமற் புவன மெல்லாம் 10
  போதற்காம் ஒழுங்கொன்றில் திளைத்த கம்பா! ருத்ரோத்காரி

உருண்டோடும் நினைவுகளில் அறங்கள் சேர்த்திவ்
  வுலகோரின் வென்றிக்கே இராம நாமம்

திரண்டோத வகுத்திடுவாய் தெய்வக் காதை;
  திளைத்திடுவான் சுந்தரனும்; கணேச னேபோல்

இரண்டோத அறியான்காண் இவனைக் காக்க!
  ஈடில்மணி மண்டபத்தே இருக்குந் தேவே!

வாழ்கப் பத்து

[திரு: கம்பராமன்]

11
ரக்தாட்சி

மங்க லந்தரு பாரத தேவியின்
மறுவி லாத பதத்தினிற் பூட்டிய

சங்கி லித்திரள் யாவும் பொடியுறத்
தகவி னேடு சிறைசென்ற நாயகன்:

கங்கை காவிரி யொப்பப் புனிதமே
கமழுந் தூய வுளமுறு நாயகன்

திங்கள் நாணப் பொலிவுறு நாயகன்:
ஜி.கே. சுந்தரம் வாழிய! வாழியே!

12
குரோதன

புண்ணி யம்பொதி செந்தமிழ் நாட்டினில்
புனிதர் நெஞ்சத் தினிதெழு நான்மறை

கண்ணி யஞ்செறி கம்பன் வழங்கிய
கவிதை யொப்பக் களிதரு கோபுரம்

பண்ணி றைந்தொளிர் கோவில் இவையெலாம்
பரிவி னன்கு புரந்து புகழ்பெறும்

திண்ணி தாய குலம்செய் தவமனன்,
ஜி.கே. சுந்தரம் வாழிய! வாழியே!

13
அக்ஷய

காலம் மூன்று மினிதுணர் மேன்மையான்
கல்வி நல்கு பயன்தெரி நோன்மையான்:

சீலம் யாதெனத் தேர்ந்தறி தூய்மையான்;
திட்ப மோடு பகர்ந்திடு வாய்மையான்:

ஞாலம் போற்றச் சிறப்புறும் அந்தணன்;
நல்ல றத்தின் திறம்வளர் சிந்தையன்:

சேலம் நல்குரா ஜாஜி மதித்திடும்
ஜி.கே. சுந்தரம் வாழிய! வாழியே!

14
பிரபவ

எங்கள் நாட்டுக் கடல்தரும் உப்பினுக்
கெண்ண மின்றி வரியை விதித்தனே:

பங்கம் மிக்க கொடுமை புரிந்தனே:
பரிவி லாதுன் கொடுமையைப் போக்குவோம்;

பொங்கு நெஞ்சக் கனலில் பொசுக்குவோம்;
புன்மை யாட்சியே! போவெனும் போரினில்

சிங்க மென்னப் பெருமிதத் தோடெழும்
ஜி.கே. சுந்தரம் வாழிய! வாழியே!

15
விபவ

பன்னு நான்மறை யுச்சியின் தீபமாய்
பரவு காந்திகன் னெஞ்சத் தமுதமாய்

மன்னி லட்சியம் காக்கும் கவசமாய்
மருவு வெம்பிணிக் குற்றசஞ் சீவியாய்

நன்ன யஞ்செரி யன்புக் குயிரதாய்,
நாடு போற்றுசத் யாக்கிர கந்தனே

சென்னி மேற்கொண்டு வெஞ்சிறை சென்றுயர்
ஜி.கே. சுந்தரம் வாழிய! வாழியே!

வெள்ளைத் தாமரைப் பூவி லிருப்பவள் 16
வீற்றி ருந்து மகிழ்வுறக் கோவிலாய் சுக்கில

கொள்ளைத் தீய பிணிகளைப் போக்கிடும்
கோதி லாத மருத்துவச் சாலையாய்

வள்ளல் கம்பன் மணிமண் டபத்திரு
வளர்வ தற்குத் தனிப்பெரும் சத்தியாய்

தெள்ளி தாவளர்க் தோங்குசெல் வங்கொள்
ஜி.கே. சுந்தரம் வாழிய! வாழியே!

பொய்ம்மை மிக்க அரசியற் சூழ்ச்சியைப் 17
பூண்டி லாமல் ஆக்கிடும் ஞானமாய் பிரமோதூத

மெய்ம்மை யன்புடன் ஆட்சி புரிந்திட
வீறு பெற்றுத் திகழ்வுறு கோவிலாய்

வெம்மை யாவையும் போக்கிடு சேவையாய்
மேவு கின்றனார் கட்சியைக் காத்திடும்

செம்மை மிக்க வுளம்பெறு தூயவன்
ஜி.கே. சுந்தரம் வாழிய! வாழியே!

அவ்வி யத்தினில் தோன்றிய கொள்கையால், 18
அறிவி லார்புரி யாட்சி மயக்கினால், பிரஜோற்பத்தி

வெவ்வி தாகிய சட்டச் செருக்கினால்,
மேவு துன்பப் புயலை யொழித்திட

கவ்வை யற்றநல் லன்பு வளர்ந்திடக்
காந்தி நன்னெறி மேற்கொளல் நன்றெனும்

திவ்வி யஞ்செறி கொள்கை வளர்த்திடும்
ஜி.கே. சுந்தரம் வாழிய! வாழியே!

அஞ்சல்; ஏந்திடு கைதனில் வில்லினை; 19
அன்பி லார்களை வெல்லுதி, வெல்லுதி; ஆங்கீரச

விஞ்சும் இவ்வுயிர் நித்தியம்; சத்தியம்;
மேவு கின்றவை யாவுமே யான்என

வஞ்ச மற்றநற் கீதையைப் பேசிய
வாசத் தண்டுள வம்புனை நாயகன்

செஞ்ச ரண்சரண் என்று தினம்கொளும்
ஜி.கே. சுந்தரம் வாழிய! வாழியே!

வந்த வர்க்கு நிழல்தரு கற்பக 20
மாம ரம்மென மக்களும் சுற்றமும் ஸ்ரீமுக

சந்த தம்மகிழ் இல்லத் தரசியும்
சார்ந்த அன்பரும் நண்பரும் போற்றிட

விந்தை மிக்கநற் கம்ப னடிப்பொடி
வீறு பெற்ற தமிழினில் வாழ்த்திடச்

சிந்தை யோங்கும் களிப்பு நிறைந்திட
ஜி.கே. சுந்தரம் வாழிய! வாழியே!

வளர்கப் பத்து

[திரு: கம்பன் அடிப்பொடி]

21
பவ

வழிவழி எம்மை ஆண்டு
வளம்பல அருளிக் காக்கும்
விழிநுதற் பிள்ளை யாரின்
மென்கழல் தொழுகின் றேனல்,
பழிஎதும் இல்லா, நல்ல,
பயன்நனி சுரக்கும், தூய
தொழில்புரி கோவை ஜீ.கே.
சுந்தரம் வளர்க என்றே!

22
யுவ

வேயுறு தோளி பங்கன்
விளங்குசீ தேவி மார்பன்
தாயெனும் வாணி நாவன்
தமதடி போற்று கின்றேன்,
தூயநல் அறங்கள் காக்கும்
சுந்தரம் வளங்கள் ஓங்கி
ஆயிரம் பிறையும் கண்டே
அப்பாலும் வளர்க என்றே!

23
தாது

காவிரி நாப்பண் ஏழு
கடிமதில் அரங்கந் தன்னுள்
தேவிகால் வருட ஆதி
சேடனில் துயிலும் மாலே!
ஓவிய மலர்நேர் நின்றன்
ஒண்கழல் வண்ணப் பூக்கள்
தூவியான் வணங்கு கின்றேன்
சுந்தரம் வளர்க என்றே!

24
ஈச்வர

ஏராள மாக ஈட்டி
எழிலறம் துலங்கப் பொன்னைத்
தாராள மாக ஈயும்
தகைமிகு சுந்தரப்பேர்ச்
சீராளன் வளங்கள் ஓங்கித்
தினந்தினம் வளர்க என்று
வாராளும் வள்ளி காந்தன்
மலர்அடி வாழ்த்து வேனே!

25
வெகுதானிய

செந்திருவும் மாலும் முன்னர்ச்
சீதையுடன் இராமன் ஆகி
வந்தமுழு அவதா ரத்தின்
மணிக்கதையை வடித்த ளிக்கும்
எந்தைபிரான் கம்பன் பாதம்
ஏத்துகிறேன் கோவை ஜீ.கே.
சுந்தரந்தான் சுற்றம் சூழச்
சுகிர்தமுடன் வளர்க என்றே!

சுதந்திரக் கட்சி போற்றும் 26
தூயநல் தலைவன், மக்கள் பிரமாதி

இதம்பெற உழைக்கும் ஏந்தல்
இசைநிறை சுந்த ரந்தான்

சதம்பல கண்டு நாளும்
தமருடன் வளர்க என்று

மதம்பல சுட்டும் ஒன்றை
வணங்கிடும் கம்பன் கூட்டம்.

ஆயபல் தொழில்கள் ஆக்கி 27
அனைத்தையும் வளர்த்துக் காத்துத் விக்கிரம

தேயமும் செழிக்கச் செய்யும்
சீலமே நோற்று நாளும்

மாயவன் செய்ய பாதம்
மறந்திடா மனத்தன் ஆன

தூயவன் கோவை ஜி.கே.
சுந்தரம் வளர்க மாதோ!

தூயவாம் நூல்கள் நூற்றுத் 28
துணிமணி நெய்து நல்ல விஷு

சாயங்கள் ஏற்றி அஃதைச்
சலவையும் செய்து பாருக்(கு)

ஈயுநல் குப்புச் சாமி
இலக்குமி நோற்ற மைந்தன்

தோயுநல் அன்பன் ஜி.கே.
சுந்தரம் வளர்க மன்னே!

இலக்குமி ஆலை ஆதி 29
எண்பல தொழில்கள் எல்லாம் சித்திரபானு

புலக்குரித் தாகப் பேணி
பொருள்வளம் கூட்டி. நாட்டின்

அலக்கணைப் போக்கி என்றும்
ஆக்கமே விளைக்கும் நல்லோன்

சொலற்குரித் தான கீர்த்திச்
சுந்தரம் வளர்க ஓங்கி!

இல்லறம் போற்றல் போல 30
எழில்தரும் சீலம் நோற்று சுபானு

மில்லறம் ஒளிரக் காத்து
வினைபயன் பெருக்கி யஃதைப்

பல்லறம் செழிக்க ஈந்து
பாரவர் மதிக்க வாழும்

சொல்லறம் தவறுச் செம்மல்
சுந்தரம் வளர்க நன்றே!

மகிழ்கப் பத்து

[திரு: ம. வே. பசுபதி]

31
தாருண

ஏரார் இளங்கிளி! இங்கேவா!
கோவை எழிலரசன்
சீரார் இலக்குமி பாலன்
செழுங்குப்பு சாமிமகன்
பேரார் தொழிற்சாலை யாவையும்
போற்றும் பெருமகனும்
சீரார்எம் சுந்தரன் என்றும்
மகிழ்கெனச் செப்புவையே!

32
பார்த்திப

பச்சைப் பசுங்கிளி! பேசுநீ
தீஞ்சொல்! பெரிதுயர்ந்த
விச்சை நலம்வலான், வேண்டும்
அளிமிக்கான், வெற்றியினன்
இச்சை மிகச்சுந் தரனைநேர்
கண்டே எழிற்குரலால்
மெச்ச மிளிர்ந்து நிறைந்தாய்
மகிழ்கென வாழ்த்துவையே!

33
விய

அன்னை சுரக்கிளி! ஆன்ற
இறைபக்தி அஃதுடனே
பின்னும் அறமும் மிளிர்கல்வித்
தொண்டும் மிகவுயர்ந்த
நன்மைக் குணமும்கொள் நம் ஜி.கே.
சுந்தரன், நாட்டமிகும்
தன்மை புகழ்ந்து தமிழால்
மகிழ்கெனத் தந்துரையே!

34
சர்வசித்து

பாலுண் கிளியேநம் கம்பன்
அறநிலைப் பண்பினருள்
ஏலுமோர் வள்ளல், வழிவழி
நாட்டுப்பற் றேற்றுயர்வான்,
மேலும் இராஜாஜி மேதைத்
தொடர்பால் மிளிர்தருவான்,
சீலம் மிகுசுந் தரனார்
மகிழ்கெனச் சீருரையே!

35
சர்வதாரி

நேசக் கிளியே! நமதுநல்
நாட்டின் நிலையுணர்ந்த
பாசச் சுதந்திரக் கட்சித்
தலைவன்; பலர்புகழும்
ஆசற் றெழுபான் இலக்கம்
செலவான் மருந்தகமே
தேசத்திற் கீந்த திறலோன்
மகிழ்கெனத் தீர்ப்புரையே!

மழலைக் கிளியே! வாழ்வாங்கு 36
வாழும் மனம்சிறந்த விரோதி
பழந்தேச பக்தன்; பரதத்தாய்
வாழப் பயில்மறைக்காட்
டுழந்தநல் உப்புச்சத் யாக்ரகி,
நங்கள் உளமுறைவான்,
வழங்கச் சலியான் — நலமே
மகிழ்கென வாழ்த்துவையே!

நல்ல கிளியே! நலமார் 37
தொழில்கள் நடத்துதிறம் விகுர்தி
வல்ல வளத்தன்; எனினும்
கருப்பு வகைஎனுமச்
சொல்லும் வெறுப்பன்; உலகில்
இவனே நம் சுந்தரனும்
வெல்லும் நலத்தன் மிகவும்
மகிழ்கென வேட்புரையே!

அன்புக் கிளியே! கடவூர் 38
அபிராமி தன்னருளால் கர
இன்புற் றறுபானும் ஆண்டு
நிறைநாள் இனிதடைந்தான்
மன்சுற்றஞ் சூழப் பலகோடி
யாண்டுகள் மன்னுதலோ
டென்சுற்றச் சுந்தரன் நீடு
மகிழ்கென ஏத்துவையே!

காதற் கிளியே! வழிவழி 39
ஓங்கிக் கருத்துறுநற் நந்தன
சீத வளங்கள்தாம் மேலும்பல்
கோடி செழிப்புறவே
யாதினும் நல்ல இனியன்
எமதருஞ் சுந்தரனும்
போதன்எப் போதும் புகழ
மகிழ்கெனப் போற்றுவையே.

தத்தாய்! சுதந்திரம் தந்த 40
திருக்கூட்டந் தன்னிலுயர் விஜய
முத்தாய் விளங்கும் திருவாளன்
சுந்தரம், மோகனஞ்சேர்
சித்தம் அழகியான், சீர்பாடிக்
கம்பன் திருக்கழகம்
நித்தம் மகிழ்கென வாழ்த்தும்
உரைதனை நீ இசையே!

பொலிகப் பத்து

[திரு: அரங்க சீனிவாசன்]

41
ஜெய

கல்வியிற் பெரிய கம்பனைப் பரப்பக்
காரையிற் கண்டநற் கழகம்,
பல்விதத் தாலும் வளர்ந்திட உதவும்
பண்பினை என்சொலிப் புகழ்வோம்!
செல்வமிக் குயரும் கோவையும், கம்பன்
செழுங்கவி அமுதுணச் செய்தாய்!
நல்வினைப் பயனால், எங்களுக்கு அமைந்த
நண்பனே! பொலிகநின் உறவே!

42
மன்மத

கோவையின் நடுவிற் பொலியும்முத் தினைப்போற்,
கோவையிற் பொலிந்திடும் முத்தே!
பூவைநன் மேனி இராகவற்கு உள்ளப்
பூவைஅங் களித்திடும் கம்பன்
பாவை,ஆய் மனத்தாய்! பரிமளப் பதுமப்
பாவையின் பெயரில், இந்நாட்டுத்
தேவையை அறிந்தே ஆலைகள் பேணும்
செல்வனே! பொலிகநின் புகழே!

43
துன்முகி

"அறிவியல் அறியார், பொறியியல் தெரியார்;
அரும்பெருந் தொழில்களை வளர்க்கும்
நெறியினில் முனையார்" என்றிடும் இகழ்ச்சி
நீங்கிடும் வண்ணமே முயன்று
பொறியியல் கண்ட, புதுமைகள் பலவும்
புண்ணிய நாட்டிடை வளர்த்தல்
குறிஎனக் கொண்டுஎம் தலையினை நிமிர்த்த
குரிசிலே! பொலிகநின் தொழிலே!

44
ஏவிளம்பி

தழைப்புற அருள்கூர் மோகன முனிவர்
சாற்றிய நல்லற வழியில்,
உழைப்பவர் உழைப்புச் சிதறுறா வண்ணம்
ஒன்றுறத் திரட்டிஅப் பயனைப்
பிழைப்புறு மாந்தர் துய்த்திடப் புரக்கும்
பேரறங் காவலன் ஆனாய்!
மழைப்புயல் துளியின் வளர்கநின் வாழ்நாள்!
வாரியிற் பொலிகநின் வளமே!

45
விளம்பி

உப்பினைக் கொள்கென்று ஓலமிட்டு அழைத்தே
உவர்க்கடல், முற்றுகை யிடல்போல்
முப்புறம் சூழ்ந்து சொரியினும், எடுக்க
முனைவது குற்றம்என்று அயலார்
செப்பிய கொடுமை தடுப்பதற் காகச்
சிறையிடைத் தவம்செயல் உவந்தாய்!
இப்புவி மகிழ மணிவிழாக் கொள்ளும்
ஏந்தலே! பொலிகநின் பணியே!

தனிமுடி இல்லை ஆயினும், உலகம் 46
"சக்கர வர்த்தி" என்று அழைக்கும் விகாரி

முனிவரன் ஆன நம்இரா ஜாஜி
முன்னர்வைத் திடும்அடிச் சுவட்டிற்

கனிநறுஞ் சோலை சூழ்மறைக் காட்டிற்
கட்டதை மீறிஉப்பு எடுக்க,

இனியநல் லடிகள் பெயர்த்திட முந்தும்
ஏந்தலே பொலிகநின் துணிவே!

"எழில்"என நிகண்டு பொருள்உரைத் திடினும், 47
இனிய"சுந் தரம்" எனும் பெயர்க்குத் சார்வரி

"தொழில்"என, "இதயத் துணிவு"என, "வாய்மைச்
சுடர்"என, "நேர்மையே" என்ன

மொழிபல பொருளும் புதுவதின் அமைய
முகிழ்த்திடும் சுந்தரச் சுடரே!

வழிவழி வளர, நின் மனத்து அருளின்
வளம்எனப் பொலிகநின் அறமே!

காலமும் உன்தன் மணிவிழாக் கண்டு 48
களித்ததென் றல்,அது வியப்போ? பிலவ

சால "ஆனந்த" எனும்பெயர் பூண்டு
சார்ந்தமை, தக்கசான்று அன்றோ!

கோலமார் பறம்புச் சுனைப்புனற் சுவைபோற்,
குளிர்அருட் சொல்அமு துடையாய்!

தாலம்உள் ளளவும் இசையினை நிறுவும்
சதுரனே! பொலிகநின் வாழ்வே!

நினைத்தது சொல்லாய்ச் சொன்னது செயலாய் 49
நெடுங்கரம் தொட்டது பொன்னாய் சுபகிருது

அனைத்துநல் வளமும் அடையினும், "அணியும்
அணிகலன் பணிவு"எனக் கொண்டாய்!

தினைத்துணை யதனைப் பனைத்துணை யாகச்
செய்திடும் சித்துவல் லவனே!

மனைத்துணை யுடனே மக்களும் உவப்ப
மாண்புடன் பொலிகநின் மனையே!

காவியக் கம்பன் கவியின்உட் பொருள்போல் 50
கம்பனின் அடிப்பொடி மனத்தில் சோபகிருது

மேவிய மாசில் அன்பின்ஊற் றினைப்போல்
வில்இரா கவன்மனத்து அருள்போல்

தேவிஅச் சீதை ஆசியிற் 'சொல்லின்
செல்வன்'அங் கெய்துசீ ரினைப்போல்

பாவியல் அறிந்த மனத்துஉணர் வினைப்போல்
பாரினிற் பொலிகநின் திருவே!

பல்லாண்டுப் பத்து

[திரு: கம்பன் அடிப்பொடி]

51
குரோதி

சித்தமெலாம் அன்பரும்ப,
செய்கையெலாம் அறம் மலர,
எத்திசையும் புகழ்மணக்க,
இரும்பயனர் தொழில்வளர்க்கும்
உத்தமன்எம் சுந்தரற்கு
ஒருகைமுகன் திருவடிகள்
பத்தியுடன் பணிந்தேத்திப்
பல்லாண்டு கூறுதுமே!

52
விசுவாவசு

நல்லோர்கள் பாராட்ட
நாளுமுயர் இலக்குமிசேர்
'மில்' ஆண்டு தமிழகத்தில்
மிளிர்ஜிகே சுந்தரற்கு—
மல்லாண்ட திண்தோளான்
மணிவண்ணன் சேவடிக்குப்
பல்லாண்டு நாம்பாடிப் —
பல்லாண்டு கூறுதுமே!

53
பராபவ

வருடமது ஆனந்தா:
மதிகன்னி; உத்தரநாள்;
தரமிகுகுப் புச்சாமி
தனையனென வந்துதித்த
விரவுபுகழ்ச் சுந்தரனார்
மேன்மையெலாம் நனிசிறக்கப்
பரமசிவன் கழல்பாடிப்
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

54
பிலவங்க

எடைதூக்கி அளந்துரைக்கும்
இயல்பாளன். எழில்ஒளிரும்
நடைகாக்கும் திருவாளன்,
நல்லறங்கள் தமைப்புரக்கும்
கொடையாளன், சுந்தரம்தன்
குடிமுழுதும் தழைத்தோங்கப்
படைதொழிலான் தாள்பாடிப்
பல்லாண்டு கூறுதுமே!

55
கீலக

இதம்கருதி மறைக்காட்டில்
இராஜாஜி தலைமையின்கீழ்
சுதந்திரப்போர் செய்துசிறைத்
துயர்மகிழ்ந்த சுந்தரனார்
நிதம்வளரும் திருவோங்கி
நிலவிடவே திருமுருகன்
பதயுகத்தை நெடிதேத்திப்
பல்லாண்டு கூறுதுமே!

உற்றவர்கள் ஆனோரும்
ஊரவர்கள் தாமவரும்
கற்றவர்கள் எல்லோரும்
கல்லாத நல்லோரும்
சொற்றவரும் தூயனெனத்
தொழுதேத்தும் சுந்தரற்குக்
கொற்றவைதன் அருள்வேட்டுப்
பல்லாண்டு கூறுதுமே!

57 சாதாரண

எதுவைத்துக் கணித்தாலும்
எத்துணையும் குறையில்லான்,
மெதுவைத்த நாவுடையான்,
மெய்வைத்த நெஞ்சுடையான்,
பொதுவைத்த திருவுடையான்,
புகழுடையான், சுந்தரற்குப்
பதுமத்தாள் திருவேட்டுப்
பல்லாண்டு கூறுதுமே!

58 விரோதிகிருது

சேரதிகப் பெருந்தொழில்கள்
செழிக்கின்ற காரணத்தால்
சீரதிகம் பெற்றுவளம்
தினம்கொழிக்கும் கோவைநகர்
ஊரதிகம் பொற்றவளர்
உத்தமனும் சுந்தரற்குப்
பாரதிதன் பதம்பணிந்து
பல்லாண்டு கூறுதுமே!

59 பரீதாபி

செந்தமிழை வளர்க்கின்ற
சீர்க்கம்பன் கழகத்தார்
சிந்தைகளி கொள இந்நாள்
சிறந்தமணி விழாமகிழும்
சுந்தரனார் வளம்செழிக்கச்
சுற்றமுடன் வாழ்கஎனப்
பைந்தமிழ்த்தாய் அடிபோற்றிப்
பல்லாண்டு கூறுதுமே!

60 பிரமாதீச

நற்றவனே! கம்பனெந்தாய்!
நால்வேதம் உபநிடதம்
கற்றவனே! கலையனைத்தும்
கணித்தறிந்தாய்! நினக்குமிக
உற்றவனும் சுந்தரற்கு
உன்னுடைய திருவடியே
பற்றிநின்று நாள்நாளும்
பல்லாண்டு கூறுதுமே!

61 ஆனந்த

வில்லாண்ட சிராமன்
மிகக்காக்க, சுந்தரத்தை,
பல்லாண்டு வாழ்கஎன,
பல்லாண்டு வளர்கஎன,
பல்லாண்டு மகிழ்கஎன,
பல்லாண்டு பொலிகஎன,
சொல்லாண்ட கம்பனடி
தொழுதேத்தி வாழ்த்துகிறோம்.

வைதிக நெறியில்

மணிவிழா

கம்பன் அடிப்பொடி

அறுபதாண்டு நிறைந்து அடுத்துவரும் முதல் நாளே அறுபதாண்டு நிறைவு விழா என்றும், ஷஷ்டியப்த பூர்த்திச் சாந்தி என்றும் சொல்லப்பெறும் மணிவிழா ஆகும்.

நம்முடைய பேரன்புக்கும், பெரு மதிப்பிற்கும் உரிய சகோதரர் ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்களின் மணிவிழாவை வைதிக நெறியில் நடத்தும் பொறுப்பை நண்பர்களின் உதவியால் நான் ஏற்றுக் கொண்டேன். இறைவன் அருளாலும், அன்பர்களின் துணையாலும் எல்லா வகையாலும் மங்கலமாக நிறைவேறிற்று. 13-10-74, 14-10-74 ஆகிய இரு நாட்களிலும் நிகழ்ந்த வைதிக நிகழ்ச்சிகளைக் கண்களிக்கக் கண்ட பல அன்பர்களின் விருப்பத்திற்கேற்ப அமைப்பு முறைகளையும், நிகழ்ச்சி முறையினையும் விழா அரங்கில் எடுத்துரைத்தேன். அதை எழுத்தில் தந்தால் பயன் மிகும் என அன்பர்கள் மேலும் தூண்டியதால் அதனை மீண்டும் இங்கு தருகிறேன்.

காலத்தை நம்மவர் மிகத் துல்லியமாகக் கணித்து வந்திருக்கின்றனர். நொடி, விநாடி, நாழிகை, யாமம், பொழுது, நாள், வாரம், பக்கம், மாதம், இருது, அயனம், ஆண்டு என்று பகுத்துக் கணக்கிடுதல் நமது முறை. இம் முறை பல நூற்றாண்டுகளாக நடைமுறையில் தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது.

இக் கணிப்பு முறை சூரியன், சந்திரன் இயக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு விஞ்ஞான நெறியில் நிர்ணயிக்கப் பெற்றது. இம் முறையே சில நூற்றாண்டுக்கு முன்வரை அகில உலகமும் ஏற்றுப் போற்றிவரப் பெற்றதாகும். ஆண்டுக்குச் சூரியன்; மாதத்திற்குச் சந்திரன்; வாரத்திற்குச் சூரியன் முதல் சனி வரையுள்ள ஏழு கிரகங்கள்; அதி தேவதைகள்.

உலகம் 360 பாகை (Degree) களாக வகுக்கப் பெற்றுள்ளது. சூரியன் இந்த 360 பாகைகளையும் முழுக்க ஒரு சுற்றுச் சுற்றும் கால அளவை ஒரு வருடமாகக் கொள்வோம். 360 பாகைகளையும் பன்னிரண்டு ராசி வீடுகள் (sign of the zodiac) என வகுத்து ஒவ்வொரு ராசி வீட்டிற்கும் 30 பாகைகளாகக் கணக்கிட்டுள்ளனர்.

அப்படிக் கணக்கிட்ட அந்தக் காலத்தில் ஆண்டிற்கு 360 நாட்களாகவே அமைந்தன. இது பல்லாயிரம் அண்டுகட்கு முன் ஏற்பட்ட கணிப்பு. பூமியின் கோள்வழி (orbit) சிறிது சிறிதாக மாறிக்கொண்டு வருகிறது. அதாவது பூமியானது ஆண்டு ஒன்றுக்கு 11 இஞ்சு

விதம் கோள்வழியை விட்டு விலகிக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால் ஆண்டு ஒன்றுக்கு 360 நாட்களாக இருந்த நிலை சிறிது சிறிதாக மாற்றம் பெற்றுத் தற்பொழுது ஆண்டு ஒன்றுக்கு 365 நாள், 6 மணி, 13 நிமிடம், 53 விநாடியாகக் கூடியிருக்கிறது.

எனவே ஆதி காலத்தில் 60 ஆண்டுக்கு (60x360) 21,600 நாட்களாக இருந்த நிலை மாறி, தற்காலத்தில் (60x365¼) 21,915 நாட்களாகி விட்டன. முந்திய கணக்குப்படி பார்த்தால் 60 ஆண்டும், 10 மாதமும், 15 நாளும் ஆகின்றன. ஆதலால், ராசி வீடுகளில் கிரகங்கள் அமையும் கால அளவுகளிலும் ஏற்றத் தாழ்வுகள் ஏற்படுகின்றன. என்றாலும் பெருத்த மாற்றம் ஏற்பட்டு விடவில்லை.

குத்து மதிப்பாகப் பார்க்கும் பொழுது பன்னிரண்டு ராசி வீடுகளிலும் — அதாவது, 360 பாகைகளிலும் — தங்கியிருந்து ஒரு முழு வட்டம் சுற்றுவதற்கு,

சூரியனுக்கு ஓர் ஆண்டும், சந்திரனுக்கு ஒரு மாதமும்,

செவ்வாய்க்கு ஒன்றரை ஆண்டுகளும், புதனுக்கு ஓராண்டும்,

வியாழனுக்கு பன்னிரண்டு ஆண்டுகளும், வெள்ளிக்கு ஓராண்டும்,

சனிக்கு முப்பது ஆண்டுகளும், ராகு கேதுகளுக்கு ஒன்றரை ஆண்டுகளும்

ஆகின்றன.

இந்த முறையில் நோக்கும்போது ஆதி நாட்களில் ஒருவர் பிறந்த காலத்தில் அமைந்த ஆண்டு, மாதம், நட்சத்திரம், கிரக நிலை யாவும் அறுபது ஆண்டு நிறைந்த மறு நாளில் அப்படியே அமைந்திருக்கும். ஆனால் பூமியின் கோள்வழியில் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ள இந்நாட்களிலும் ஆண்டு, மாதம், நட்சத்திரம், பெரும்பாலான கிரகங்களின் நிலை யாவும் பிறந்த நாளில் அமைந்ததைப் போலவே இருக்கக் காண்போம்.

ஆதலால் ஏனைய பிறந்த நாட்களைவிட அறுபதாவதாண்டு நிறைந்து அடுத்து வரும் பிறந்த நாளே சிறப்புடையதாகும். எனவே இதனைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுவது நமது மரபு. தெய்வ நம்பிக்கையுடன் அறவோர் வகுத்த, நூல் விதித்த, சிஷ்டாசாரம் என்னும் முந்தையோர் வழிமுறையைப் பின்பற்றி ஷஷ்டியப்த பூர்த்திச் சாந்திக் கல்யாணம் என்னும் அறுபதாண்டு நிறைவு மணிவிழாவைக் கொண்டாடி வருகிறோம். இவ்வாறு கொண்டாடுவதிலும், முறைகள் வேறுபடுகின்றன. ஆம்; நோக்கத்தில் மாறுபாடு இல்லை. ஆனால் செயல் முறையில் வேறுபாடுகள் உள்ளன. குறிப்பாக, வைதிகமுறை என்றும், ஆகம முறை என்றும், இருபெரும் பிரிவுகள் உள்ளன. சைவர், வைணவர்கட்கு ஆகம முறையே ஏற்றது.

அதிலும் சிவன், விஷ்ணு ஆகிய இருபெரும் கடவுளையும் நேர்ந்துகொண்டு கால காலனாகிய அமிருமிருத்யுஞ்ஜெச்வரனை வழிபட்டு ஹோமங்கள் செய்யும் ஆகம முறையே சாலச் சிறந்தது என்பது என் கருத்து. இந்த முறையில் 11 பகுதிகள் உண்டு. அவை முறையே, 1) மகாசங்கல்பம், 2) அனுக்ஞை, 3) விக்னேச்வர பூஜை, 4) கணபதி ஹோமம், 5) நவக்கிரக ஹோமம், 6) நாந்தி சோபனம், 7) லட்சுமி பூஜை, 8) மிருத்தியுஞ்ஜெய ஹோமம், 9) மந்திர தீர்த்த அபிஷேகம், 10) தம்பதி பூஜை, 11) திருமாங்கல்ய தாரணம் என்பவையே.

இந்த ஆகம முறைப்படி மூன்று வேதிகைகள் அமைத்து மூன்றிலும் மொத்தம் 28 குடங்களில் திருமஞ்சன தீர்த்தம் நிரப்பி முறைப்படி வேதிகைகளில் அலங்காரம் செய்து தான்யங்கள் பரப்பிக் கும்பஸ்தாபனம் செய்யப்பெறும். கங்கை முதலான புண்ணிய நதிகளின் தீர்த்தமும், திருமஞ்சன திரவியங்களும் கலந்து திருமஞ்சன தீர்த்தம் தயாரிக்க வேண்டும். மூன்று வேதிகைகளும் தெற்கு வடக்கான நேர் வரிசையில் கிழக்கு நோக்கியதாய் அமைக்கப்பெறும்.

(1) தெற்குப் பக்க வேதிகையில் 11 குடங்கள் இருக்கும். சூரியன் முதலான ஒன்பது கிரகங்கட்கு 9ம், ராசிதேவதைக்கு 1-ம், காலாதி தேவதைக்கு 1ம் ஆக 11 குடங்கள்.

(2) பிரதானம் அல்லது நடு வேதிகையில் 15 குடங்கள் இருக்கும். அம்ருத மிருத்யுஞ் ஜெயேச்வரர்க்கு 1 குடம்; அம்ருத மிருத்யுஞ்ஜெயேச்வரிக்கு 1 குடம்; மார்க்கண்டே யருக்கு 1 குடம்; கணபதிக்கு 1 குடம்; இந்திராதி அஷ்டதிக் பாலர்க்கு 8 குடம்; துர்க்கைக்கு 1 குடம்; நந்திக்கு 1 குடம்; பைரவருக்கு 1 குடம் ஆக 15 குடங்கள்.

(3) வடக்குப் பக்க வேதிகையில் 2 குடங்கள். பிரபவ முதல் அட்சய வரையுள்ள அறுபது ஆண்டுகளான ஷஷ்டிதேவிக்கு 1 குடம்; கச்யபர், அஸ்வத்தாமா, அத்திரி, மகாபலி, பரத்வாசர், வியாசர், விச்வாமித்திரர், அனுமார், கௌதமர், விபீஷணர், ஜமதக்கினி, கிருபாச்சாரி, வசிஷ்டர், அருந்ததி, பரசுராமர், திஷணு, விருத்தமாதா, கௌரி, சரசுவதி, தனலட்சுமி, தானியலட்சுமி, சந்தானலட்சுமி, சௌபாக்யலட்சுமி, தைரியலட்சுமி, வித்தியாலட்சுமி, வீரலட்சுமி, விஜயலட்சுமி, ஆகிய 27 பெய ருக்கும், அஸ்வதி முதல் ரேவதி வரையுள்ள 27 நட்சத்திரங்களுக்கும் 1 குடம், ஆக 2 குடங்கள்.

இனி இந்த மணிவிழாப் பூஜா காலங்களில் நடைபெற வேண்டிய பாராயணங் களைக் காண்போம்.

கணபதி வழிபாடாக: (1) மகா கணபதி பஞ்சகம்; (2) கணபதி உபநிஷதம்; (3) கணபதி சகஸ்திரநாமம்; (4) கணபதி ஸ்தோத்திரங்கள்;

சிவ வழிபாடாக: (1) இந்திராக்ஷி-சிவகவசம்; (2) மிருத்யுஞ்ஜெய ஸ்தோத்திரங்கள்;

விஷ்ணு வழிபாடாக: (1) மகாவிஷ்ணு சகஸ்திரநாமம்; (2) வேங்கடேச அஷ்டோத்திரம்;

லட்சுமி வழிபாடாக: (1) மகாலட்சுமி அஷ்டோத்திரம்; (2) மகாலட்சுமி ஸ்தோத் திரங்கள்;

உமை வழிபாடாக: (1) லலிதா சகஸ்திரநாமம்; (2) பார்வதி ஸ்தோத்திரங்கள்;

சரஸ்வதி வழிபாடாக: (1) சாரதா அஷ்டோத்திரம்; (2) சரஸ்வதி ஸ்தோத்திரங்கள்;

மார்க்கண்டேய வழிபாடாக: மார்க்கண்டேய ஸ்தோத்திரங்கள்;

நவக்கிரக வழிபாடாக: நவக்கிரக ஸ்தோத்திரங்கள்;

மேலும், நாமத்ரய ஸ்தோத்திரங்கள் அன்றியும்

1) சதுர்வேத பாராயணம்

2) ஆகம பாராயணம்

3) தேவாராதி திருமுறைப் பாராயணம்

4) நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தப் பாராயணம்

முதலியவை இரு நாட்களிலும் தொடர்ந்து முறைப்படி நடைபெறும்.

இங்ஙனம் நிகழும் இந்த மங்கல நிகழ்ச்சியின் நடைமுறை வரிசையை இனிக் காணலாம்.

முந்திய நாள் காலையில்

6—30 ஸ்நான சங்கல்பம்,
தம்பதி ஸ்நானம்.
7—30 விநாயகர் வழிபாடு, (விநாயகர் கோயிலில்)
மகாசங்கல்பம்,
அனுக்ஞை.
8—30 கணபதி ஹோமம்,
நவக்கிரக ஹோமம்,
நாந்தி சோபனம்.

12—30 காலை நிகழ்ச்சிகள் நிறைவு.

முந்திய நாள் மாலையில்

6—10 லட்சுமி பூஜை,
ஆசார்ய வர்ணம்,
யாக பூஜை தொடக்கம்.
9—00 பூர்ணாகுதி,
சோடசோபசார தீபாராதனை,
மாலை நிகழ்ச்சிகள் நிறைவு.

மணிவிழா நாளில் காலை:

6—30 யாக பூஜை தொடக்கம்,
11—00 மகா பூர்ணாகுதி,
சோடசோபசார தீபாராதனை,
யாக பூஜை நிறைவு.
12—00 மந்திர கலசாபிஷேகம்,
12—30 மூத்தோர் பெரியோரிடம் ஆசி பெறல்,
இளையோர்க்கு ஆசி வழங்கல்,
தேவாலய தரிசனம்.

இவ்வண்ணம் கொண்டாடுவதால் இறைவன் அருளும், பெரியோர் ஆசியும், மனச் சாந்தியும், பந்து மித்திரர்கள் இணக்கமும் நிரம்பி உள்ளத்தில் புதிய உணர்ச்சியும், உடம்பில் புதிய தெம்பும் வளரும். தத்துவ நெறியாலும், விஞ்ஞான அடிப்படையாலும், சமுதாயக் கண்ணோட்டத்தாலும் இவ் விழா பொருள் நிரம்பிய ஒன்றாகும்.

ஆறுபத்து ஆண்டை
அடைந்துவளர் ஜி. கே. எஸ்.
பேறுபத்தோடு ஆறும் நனி
பெற்று ஆயுள் – நூறுமுற்றி,
கன்னித் தமிழ்மொழிபோல்,
கம்பன் கவிவளம்போல்
மன்னிப் பொலிக மகிழ்ந்து.

என்று மணிவிழாச் செல்வர் ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்களை மனமார, வாய் மணக்க வாழ்த்தி மகிழ்வோமாக!

○

ஜி. கே. எஸ்.

★ உறுதியானவர்
★ விநோதமானவர்
★ தேசபக்தர்
★ விளையாட்டு வீரர்
★ இலட்சியவாதி

'கல்கி'யில் "தலைவர் தரிசனம்" என்ற தலைப்பில் வந்த 9-வது கட்டுரை இது.

சொல்லியவர் : ஸ்ரீ வி. எஸ். ஸ்ரீகுமார் • கேட்டு எழுதியவர் : கோமதிஸ்வாமிநாதன்

பல்லடத்தில் ஒரு நவீன நூற்புத் தொழிற்சாலை. ஒரு சிறு தகராறைக் காரணமாகக்கொண்டு அந்தக் கட்டிடத்தின் கண்ணாடி ஜன்னல்கள் நொறுக்கப்பட்டன. கல் வீசியவர் தம் தவற்றை உணர்ந்து மன்னிப்புக் கேட்க முன்வந்தால் விவகாரத்தை அத்துடன் முடித்துவிடுவதாக நிர்வாகம் அறிவித்தது. ஆனால் தவறு செய்தவருக்கு தைரியக் குறைச்சல். சும்மா இருந்துவிட்டார்.

விளைவு: தொழிற்சாலை மூடப்பட்டது. உற்பத்திக் குறைவினால் வியாபார நஷ்டம் ஏற்படும் என்பதும், தொழிலாளர்கள் பட்டினி கிடைக்க நேரிடும் என்பதும் தொழிற்சாலை நடத்துபவர்களுக்குத் தெரியாத விஷயமில்லை. ஆனாலும் அவர்கள் தொழிலாளர்கள் தங்கள் கடமை உணர்ச்சிக்கும் கட்டுப்பாட்டு உணர்ச்சிக்கும் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்பவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள்.

சில தினங்களில், தவறு செய்த தொழிலாளி தன் மன உறுத்தலைத் தாங்காமல், தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ள முன்வந்தான். தான் குடிபோதையில் கற்களை வீசியதாக ஒப்புக் கொண்டான். அந்தத் தொழிற்சாலையின் கதவுகள் மீண்டும் திறக்கப்பட்டன.

நூற்பாலையின் அதிபர் அந்தக் குற்றவாளிக்கு அளித்த தண்டனை விநோதமானது. "நீ இன்றிலிருந்து பத்து நாட்கள் தக்க துணையுடன் கள்ளுக்கடைக்குப் போய் அங்கே உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் குடிக்காமல் வீடு திரும்ப வேண்டும்" என்பதுதான் அந்த மில் அதிபர் விதித்த தண்டனை! அந்த மில் அதிபர்தான் திரு. ஜி. கே. சுந்தரம்.

மனிதன் சபலத்துக்கு அடிமையாகக் கூடாதென்பதற்காக மனத்தத்துவ ரீதியில் அவர் அந்தத் தண்டனையை விதித்து, அந்தத் தொழிலாளிக்கு மறுவாழ்வு கொடுத்ததோடல்லாமல், அவன் குடும்பத்தில் தமக்குள்ள அக்கறையையும் வெளிப்படுத்தினார்.

'மனிதன் இயற்கையிலேயே கெட்டவன் இல்லை. சந்தர்ப்பங்களினால் கெட்டவனாகிறான்' என்ற வாதத்தில் தீவிர நம்பிக்கை உள்ளவர் இவர். தமக்குச் சொந்தமான பல ஸ்தாபனங்களில் பணிபுரியும் எவரையும் வேலையிலிருந்து நீக்கியதில்லை. தவறு செய்தவர்கள் நிச்சயம் அதை உணர்ந்து திருந்துவார்கள் என்ற நம்பிக்கைதான் காரணம்.

ஊழியர்கள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ செய்யும் தவறுகளுக்கு எஜமானர்கள் பொறுப்பில்லை என்று ஒதுங்கும் சுபாவம் இவரிடம் கிடையாது. இரண்டாம் உலகப்போர் நடந்த வேளையில் நூல் விநியோகத்துக்கு ஏகப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள். கோவை லக்ஷ்மி மில்லில் பணியாற்றிய குமாஸ்தா ஒரு சிறு தவற்றுக்குக் காரணமாக இருந்து விட்டார். அரசாங்கம் வழக்குத் தொடர ஏற்பாடு செய்துவிட்டது. கலெக்டரைக் கண்டு பேசிச் சமரசம் செய்து வழக்கைத் தவிர்க்கும்படி சுந்தரத்திடம் நண்பர்கள் யோசனை சொன்னார்கள். சுந்தரம் மறுத்து விட்டார், வழக்கு நடந்து அதன் தீர்ப்புக்கும் கட்டுப்பட்டார்!

சுந்தரம் அவர்களின் குடும்பம் தேசியப்பற்று மிகுந்த குடும்பம். இவர் தந்தை குப்புசாமி நாயுடு அவர்கள் சிறந்த தேசபக்தர். 1930-ம் ஆண்டில் காந்திஜி உப்பு சத்தியாக்கிரக இயக்கத்தைத் தொடங்கியபோது, தமிழ் நாட்டில் குப்புசாமி நாயுடு அவர்களும் அந்த இயக்கத்தில் பங்குகொள்ள விரும்பினார். ஆனால் குடும்பத்தினர் அந்த நாளைய பிரிட்டிஷ் அரசாங்க அடக்குமுறைகளுக்கு அந்த முதியவர் ஆளாவதை விரும்பவில்லை. ஆனால், பெரியவரோ தம் குடும்பத்தில்

ஒருவராவது அந்த இயக்கத்தில் பங்கு கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பினர். பதினறே வயதுடைய அவருடைய குமாரர் தந்தையின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்ய முன்வந்தார். உப்புச் சத்தியாக்கிரகம் சுந்தரத்துக்கு ஆறுமாத சிறைத் தண்டனையை வாங்கிக் கொடுத்தது. அவருடைய படிப்பு தடைப்பட்டது.

காந்தி இர்வின் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டதைத் தொடர்ந்து சுந்தரம் தம் மேற்படிப்புக்கு இங்கிலாந்துக்குச் சென்ருர். நான்கைந்து ஆண்டுகள் அங்கே தங்கி நெசவுத் தொழில் நுணுக்கங்களைக் கற்றுத் திரும்பினர். குடும்ப நிறுவனமாகிய லட்சுமி மில்லில் பங்குதாரராகவும், மானேஜராகவும், பணியாற்ற ஆரம்பித்தார்.

தொழில் நிர்வாகத்தில் அக்கறை காட்ட ஆரம்பித்திருந்த நேரத்தில் காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் அவரைப் பாராளுமன்ற உருப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்க விரும்பியது. ஆனல் அவர் அதில் ஆர்வம்காட்டவில்லை. தம்மை அரசியலில் ஈடுபடுத்திக் கொள்ளவும் விரும்பவில்லை.

ஆனல் 1959-ம் ஆண்டில் ராஜாஜி அவர்கள் 'சுதந்திரா'க் கட்சியைத் தொடங்கிவிட்டார் என்ற செய்தியை சுந்தரம் வெளிநாடுகளில் சுற்றுப் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கையில் கேள்விப்பட்டார். உடனே ஒரு நண்பர் மூலம் தாம் சுதந்திராக் கட்சியில் சேர்ந்துவிட்டதாக ராஜாஜி அவர்களுக்குச் செய்தி அனுப்பினர்.

ராஜாஜி அவர்களிடம் சுந்தரத்துக்கு அபரிமிதமான பக்தி. ராஜாஜியின் மறைவுக்குப் பிறகு கட்சி தொடர்ந்து இயங்குமா என்று பலருக்கு ஐயப்பாடு எழுந்தபோது, சுந்தரம் உறுதியுடன் அந்தக் கட்சியைத் தொடர்ந்து நிலைநிறுத்தப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார்.

ராஜாஜி அவர்கள் ஞாபகார்த்தமாகச் சில நல்ல திட்டங்களை நிறைவேற்றச் சமீபத்தில் நடந்த சுந்தரம் அவர்களின் அறுபதாவது பிறந்தநாளை ஒட்டி ஒரு குழுவே உருவாயிற்று.

காஞ்சிப்பெரியவரிடம் சுந்தரத்துக்கு ஈடுபாடு அதிகம். சமீபத்தில் ஆசாரிய சுவாமிகளைச் சந்தித்தபோது அவருடைய விருப்பத்தைச் சுந்தரத்தால் ஊகிக்க முடிந்தது. அதன் விளைவாகச் சென்னை அடையாற்றில் உருவாகிக் கொண்டு வரும் மகாலட்சுமி ஆலயத்துக்குச் சுந்தரம் குடும்பத்தினர் பெரும் செலவில் மூலஸ்தானத்தையே நிர்மாணித்துக் கொடுக்கவிருக்கிருர்கள்.

சமூக சேவையிலும் சுந்தரம் சளைத்தவர் இல்லை. தந்தையார் குப்புசாமி நாயுடு அவர்கள் ஞாபகார்த்தமாகக் கோவையில் ஒரு முதல்தரமான ஆஸ்பத்திரியை நிர்மாணித்து அது தரமான முறையில் நடக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிருர். அடிக்கடி ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் நோயாளிகளைச் சந்தித்து உடல் நலம் விசாரிப்பார். சில பள்ளிக்கூடங்களும் இவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

1962-ம் ஆண்டு தேர்தலில் சுந்தரம் சுதந்திரா கட்சியின் சார்பில் பாராளுமன்றத்துக்கு வேட்பாளராக நின்ருர். தேர்தல் காலத்தில் ஓட்டுக்களை எப்படியெல்லாம் சேகரிக்க வேண்டும் என்று நண்பர்கள் அவருக்கு எத்தனையோ யோசனைகள் சொன்னர்கள். ஹூஹூம்! மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக அவர் நடந்துகொள்ளத் தயாராக இல்லை. விளைவு! தேர்தலில் தோல்வி. அதை அவர் பொருட்படுத்தவும் இல்லை.

ஆனல் 1964ல் ராஜ்யசபைத் தேர்தலுக்கு நின்று வெற்றி பெற்ருர். சுபாவத்தில் அதிகம் பேச மாட்டார். அப்படிப் பேசினலும் ஆராய்ந்துதான் பேசுவார். சொல்வதை நிதானமாகத் தாழ்ந்த குரலில்தான் சொல்லுவார். ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் மத்தியில் 'சுந்தர நாயக்கர்' என்ருல் அலாதி அன்பு உணர்ச்சி பொங்கி எழுவதைக் காணலாம். அதே சமயத்தில் அவர்களிடம் வேலை வாங்குவதிலும் கண்டிப்பானவர்.

தமிழ் இலக்கியத்தில் நிறைய ஆர்வம் காட்டுவார். கோவை கம்பன் கழகத்தின் தலைவர். காரைக்குடி கம்பன் நிறுவனத்திலும் பொறுப்பு உண்டு. கோவை, பாரதிய வித்யாபவனத்தின் கிளைக்கும் இவர்தான் தலைவர்.

விளையாட்டுக்களிலும் இவர் அக்கறை காட்டுவார். ஹாக்கி, டேபிள் டென்னிஸ் போன்ற ஆட்டங்கள் இவருக்குப் பிடித்தமானவை.

சகோதரர்களிடையே பாகப் பிரிவினையான குடும்பந்தான். ஆனாலும் பரஸ்பரம் ஒவ்வொருவருடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டு மதித்து நடக்கும் பண்பு பெற்றவர்கள். எல்லாவற்றிலுமே கூட்டுக் குடும்பம்போலத்தான் இணைந்து செயலாற்றுவார்கள்.

சுந்தரம் அவர்களிடம் மிகவும் அபிமானம் கொண்டிருந்த நெருங்கிய உறவினர் ஒருவர் காலமானபோது தம்முடைய ஏராளமான ஆஸ்திகளை சுந்தரம் அவர்களுக்கே உயில் எழுதி வைத்திருப்பது தெரிய வந்தது. இவ்விஷயம் சுந்தரத்துக்கே மிகுந்த ஆச்சரியமாக இருந்தது.

தம் சகோதரர்களை அழைத்தார், "இந்தச் சொத்துக்கள் எல்லாம் எனக்கு மாத்திரம்தான் என்று நான் நினைக்கவில்லை. நம் எல்லோருக்கும் சேரவேண்டியது என்றே கருதுகிறேன். ஆகவே நம் குடும்பச் சொத்தைப் பங்கு போட்டதுபோலவே இதையும் செய்ய ஏற்பாடு செய்யுங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டார். அப்படியே நடந்தது.

சுந்தரத்தின் நிறுவனங்கள் நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சிக்கு நல்ல பணி செய்கின்றன. அன்னியச் செலாவணிக்கு வழி வகுக்கின்றன. இந்த நிறுவனங்களை 'எப்படியாவது' நடத்தலாம் என்ற எண்ணம் இல்லாமல், 'இப்படித்தான்' நடத்தவேண்டும் என்ற லட்சியத்தைக் கடைப்பிடித்துத் தொழில் துறையில் நிமிர்ந்து நிற்பவர் திரு. சுந்தரம். △

CARBORUNDUM
UNIVERSAL LTD.

Manufacturers of

QUALITY BONDED AND COATED ABRASIVES,
ABRASIVE GRAINS, CALCINED BAUXITE
AND SUPER REFRACTORIES.

Madras • Bombay • Calcutta • New Delhi

ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியன்

அமரர் ராஜாஜி அவர்களின் 93-ஆம் ஆண்டு பிறந்த நாள் விழா மலரில் வெளியான மணி விழாச் செல்வர் திரு. ஜி. கே. எஸ். அவர்களின் கட்டுரை.

ராஜாஜி அவர்களின் பிறந்த நாள் நினைவாக வெளியிடும் இம்மலரில், இந்தக் கட்டுரையை எழுதுவதில் நான் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

ராஜாஜி அவர்கள் 93 ஆண்டு அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் கேட்டு மிகவும் சந்தோஷம் அடைகிறேன். அவரைப்பற்றி நினைக்கும்போது, அவர் முதன் மந்திரியாகப் பதவி ஏற்ற சமயம் நான் அவரை முதன்முதலாக சந்தித்த பொழுது நடைபெற்ற ஒரு நிகழ்ச்சி எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

1936-ம் ஆண்டிலே அவர் முதன் மந்திரியாகப் பதவி ஏற்றிருந்தபொழுது, மில் அதிபர்களின் சார்பாக அவரைக் கோவைக்கு அழைத்திருந்தோம். அப்போது தொழில் தகராறுகள் அதிகமாக இருந்ததின் காரணமாக, மில்களில் வேலை சரிவர நடக்காமல் இருந்தது. அப்போது **N. G. ராமசாமி** அவர்கள் காங்கிரஸின் தொழிற் சங்கத் தலைவராக இருந்தார். நான் மில் அதிபர்களின் சங்கத்திற்குக் காரியதரிசியாக இருந்தேன். ஆகையால் முதன் மந்திரி அவர்களை சந்திக்கவேண்டும் என்று அழைப்பு கொடுத்திருந்தோம். அதற்கு இணங்க அவர் கோவைக்கு விஜயம் செய்தார்.

கோவையில் லக்ஷ்மி மில்ஸ் காரியாலயத்தில் கூட்டத்தைக் கூட்டியிருந்தோம். **ராஜாஜி** அவர்கள் வந்து அமர்ந்ததுமே, மில் அதிபர்கள் எல்லோரும் கூட்டத்தில் வந்து அமர்ந்தார்கள். **ராஜாஜி** அவர்கள் மில் அதிபர்களின் தலைவர் திரு **R. வெங்கிடுசாமி நாயுடு** அவர்கள் விஷயங்களை எடுத்துப் பேசுவார் என்று ஒரு சில விநாடிகள் பொருத்திருந்தார். 2 நிமிடம், 3 நிமிடம், 5 நிமிடங்கள் ஆகியும்கூட ஒருவரும் விஷயத்தை எடுத்துப் பேசவில்லை. அதற்குப் பிற்பாடு ராஜாஜி அவர்களே பேச ஆரம்பித்தார். "இந்தக் காரியாலயம் ஏர் கண்டிசன் செய்யப்பட்டிருக்கிறதா? நன்ருக இருக்கிறது" என்று சொன்னர். மறுபடியும் தாமதித்துப் பார்த்தார். விஷயம் ஒன்றும் வெளிவரவில்லை. இவரும் இவராக எதைப்பற்றியும் எடுத்துப் பேசத் தயாராக இல்லை. ஒருசில விநாடிகள் இருந்த பிற்பாடு எல்லோரையும் பார்த்து, நமஸ்கரித்துவிட்டு "போய் வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டுவிட்டார். வெளியில் போகும்போது அங்கு சுவரிலே மாட்டப்பட்டிருந்த திரு. **G. குப்புசாமி நாயுடு** அவர்களின் படத்தைப் பார்த்து " இது யார்" என்று கேட்டார். "இது எங்களுடைய தகப்பனர். காலஞ்சென்ற திரு. **G. குப்புசாமி நாயுடு** அவர்கள்; இந்தக் கம்பெனியினுடைய ஸ்தாபகர்" என்று சொன்னேன்; அதற்கு அவர் "எல்லாம் தற்குறிகள்" என்று சொன்னர். இப்படிச் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டார். எந்த விதமான விஷயத்தைக் குறித்தோ, அல்லது தொழில் தகராறுகளைப் பற்றியோ ஒன்றும் பேசவில்லை. அவர் சென்ற பிற்பாடு மில் அதிபர்கள் எல்லாம் அவரின்பேரில் ஒரே குறையாக இப்படி

மில்லின் ஸ்தாபகரை "தற்குறி" என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டாரே, இவருக்கு மிகவும் கர்வம்; பெரியவர்களை மரியாதையாகப் பேசவும்கூடத் தெரியவில்லை; பதவி வந்தாலே கர்வமும் கூடவே வந்துவிடுகிறது என்று இவ்வாறாகச் சிலர் பேச ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அந்த சந்தர்ப்பத்திலே அவர்களுக்கு விளக்கம் சொல்லி ஆறுதல் கூற நான் தயாராக இல்லை. ஏனென்றால் அவ்வளவு பேரும் அவர் சொன்னது தவறு என்ற மனப்பான்மையிலேயே இருந்தார்கள். ஆகையால் எவ்வளவு எடுத்துச் சொன்னாலும் அவருடைய கருத்தை அந்தக் கூட்டத்தினர் புரிந்துகொள்ள மாட்டார்கள் என்பதற்காக நான் ஒன்றும் கூறாமல் இருந்துவிட்டேன். அதற்குப் பிறகு சாவகாசமாக பல இதர சந்தர்ப்பங்களில் அன்று வந்திருந்தவர்களிடத்தில் ராஜாஜி அவர்கள் கூறிய வார்த்தைக்கு விளக்கம் கூறினேன். "அவர் "தற்குறி" என்று சொன்னதின் பொருள் உங்களுக்கு விளங்கவில்லை. அதாவது இப்பேர்ப்பட்ட பெரியவர்கள் அதிகப் படிப்பு இல்லாமல் இருந்தும் கூட தொழில்களை ஸ்தாபித்து அதைத் திறம்பட நடத்தி வந்தார்கள். ஆனால் இப்பொழுது படித்துவிட்டு வந்த இளைஞர்கள் அதிகாரத்தில் இருந்தும்கூட அவர்களிடம் தொழிலை நடத்தக்கூடிய திறமை இல்லை; சக்தியில்லை என்று இதை குறிப்பிட்டுத்தான் "தற்குறிகள்" மில்லை ஸ்தாபித்து நடத்திவந்தார்கள் என்னும் பொருள்படக் கூறியிருக்கிறார்" என்று சொன்னேன். "இதை அவர் என்ன அர்த்தத்தில் சொன்னார் என்று புரிந்துகொள்ள சாமர்த்தியம் வேண்டும். அந்த சாமர்த்தியமும், திறமையும் நமக்கு இல்லாது போனதினால்தான், நாம் அவரை எதற்காகக் கோவைக்கு அழைத்தோமோ அதைக் கூறவில்லை. ஆனால் அதைக் கூறத் தவறியதின் காரணமாகத்தான் அவர் தற்காலத்து இளைஞர்களைவிடத் தற்குறிகள் மிகவும் சாமர்த்தியமும், திறமையும் கொண்டு தொழில்களை ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள் என்ற கருத்தில் பெரியவர்களை உயர்த்திப் பேசினாரேயன்றிக் குறைத்துப் பேசவில்லை" என்று நான் விளக்கம் கூறினேன்.

இம்மாதிரி ராஜாஜி அவர்கள் சொல்லும் விஷயங்கள் மிகவும் ஆழ்ந்த கருத்துள்ளவையாகவும், பொருள் செறிந்தும் விளங்கும். கேட்பவர்கள் அதைச் சரிவர உணரவில்லை என்றால் அவருடைய வார்த்தைகள் முழுவதும் விளக்கமாகாது. இதன் காரணமாகத்தான் பல தடவைகளில், பல சந்தர்ப்பங்களில் தப்பான அர்த்தங்களைச் செய்துகொண்டு அவரைத் தப்பாகக் கணக்கிடுகிறார்கள்.

இதன் காரணமாகவே அவர் இத்தேசத்தின் புரிந்துகொள்ள முடியாத மனிதர் என்று கருதப்படுகிறார்.

With best compliments from

K. PONNUSWAMY & CO.

Amarjothi Buildings

JAWAHAR BAZAR, KARUR-639 001

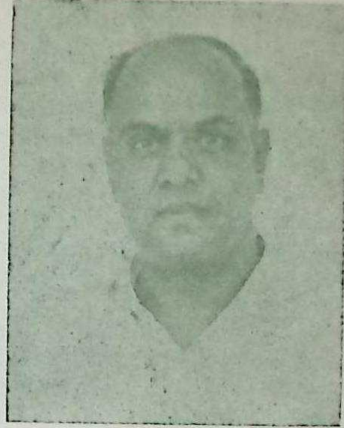
Manufacturers of

High class Jacquard Bedspreads (art-silk & cotton)
Furnishings, Terry Towels etc.

வாழ்க

ஜி. கே. எஸ்.

(ஜி. ஆர். தாமோதரன்)

மக்கள் வளமான வாழ்வு பெறத் துணையாய் இருப்பவை உழவும் தொழிலும் ஆகும். எனவேதான், "உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்" என்று பாரதி பாடினான். இந்த இரண்டினையும் தமிழகத்திற்கு மிகுதியாகத் தந்து வரும் மக்கள் கொங்கு நாட்டு மக்கள் ஆவர். பிற பகுதியில் காணப்படும் வளமான நிலமும் நீரும் கொங்கு நாட்டில் இல்லையென்றாலும் தங்கள் உழைப்பாலும் விஞ்ஞான ரீதியாகப் பயிரிடும் திறத்தாலும் உழவுத் தொழிலில் முன் நின்று தமிழ் நாட்டுக்கு வழி காட்டும் மக்கள் கொங்குநாட்டு மக்களே. தொழில் வளர்ச்சியில் தமிழகம் இன்று பெற்றுள்ள சிறப்பிற்கு வித்திட்ட பெருமையும் கொங்குப் பகுதியையே சாரும். அதிலும் கோவை மாவட்டம் முன்னோடியாக விளங்கும்.

தமிழ்நாட்டின், தொழில் வளர்ச்சிக்கும் விஞ்ஞான ரீதியாக உழவுத் தொழில் வளர்ச்சிக்கும் வித்திட்ட கோவை மாவட்டத்தினைச் சேர்ந்த குடும்பங்களை விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாம். இந்தக் குடும்பத்தவர்கள் நேர்முகமாகவும் மறைமுகமாகவும் செய்து வந்த, செய்து வருகின்ற நற்பணிகளின் காரணமாகத்தான் கோவை மாவட்டத்தில் இன்று பதினெட்டுக் கலைக்கல்லூரிகளும், ஐந்து பாலிடெக்னிக்குகளும், மூன்று எஞ்சினீயரிங் கல்லூரிகளும், ஒரு விவசாயப் பல்கலைக் கழகமும் இயங்குகின்றன; பல நூற்பு ஆலைகளும் எஞ்சினீயரிங் தொழிலகங்களும் செயல்படுகின்றன. அத்தகைய குடும்பங்களில் ஒன்று கோவை பாப்பநாய்க்கன்பாளையத்தினைச் சேர்ந்த திரு. ஜி. குப்புசாமி நாயுடு அவர்களின் குடும்பமாகும்.

திரு. ஜி. குப்புசாமி நாயுடு அவர்களின் அரும்பெரும் மக்கள் திருவாளர்கள் ஜி. கே. தேவராஜுலு, ஜி. கே. சுந்தரம், ஜி. கே. இராஜகோபால், அமரர் ஜி. கே. மணி (ஜி. கே. கோவிந்தசாமி) ஆகியோரை தமிழகத்து மக்கள் மட்டுமன்றி பாரத நாட்டுத் தொழில் உலகமும் அரசியல் உலகமும் நன்கு அறியும். திரு. ஜி. கே. தேவராஜுலு அவர்தம் கூர்த்த மதியும் முன்னோக்கி அறியும் திறனும் எல்லாரும் அறிந்தவை. அவர் நல்ல கைராசியும் செயல்திறனும் மிக்க பெரியார்; கடவுள் பக்தியும், பார்ப்பதற்குக் கடுகடுப்பாய்த் தோன்றினாலும் கருணை உள்ளமும் கொண்ட நல்லார். இவர்க்கு வாய்த்த இளவல்கள் இராமனுக்கு வாய்த்த அருந்தம்பியர்களைப் போன்று அண்ணனுக்கு நிழலாய் நின்று எல்லா நிலைகளிலும் ஒத்து உதவி உயர்ந்த நிலைகளை உண்டுபண்ணும் இயல்பினர். அந்த ஒற்றுமையும் உயர்ந்த ஒத்துழைப்பும் விளங்கும் காரணத்தால்தான் சிறிய ஜின்னிங் ஃபாக்டரியைத் தொடங்கிய திரு. ஜி. குப்புசாமி நாயுடு குடும்பத்தவரால் நவீனமயமாக்கப்பட்ட பல பஞ்சாலைகள், பஞ்சாலைக்கான இயந்திரங்களைச் செய்யும் லட்சுமி மெஷின் ஒர்க்ஸ், ரேயான் நூற்பு ஆலை, பள்ளிகள், கல்லூரிகள், தாய் சேய் மருத்துவ மனைகள் ஆகியவைகளைத் தொடங்கியும் ஆண்டவனுக்கான ஆலயங்கள் பல கட்டியும் மக்கட்குத் தொண்டு செய்ய முடிகின்றது. அந்த ஒற்றுமையும் ஒத்துழைப்பும் ஓங்க ஆண்டவன் அருள்புரிவாராக.

இத்தகைய ஒத்துழைப்புக்கு நல்லதொரு ஆணிவேராய் அமைந்து செயல்படு பவர் மணிவிழாச் செல்வர் திருவாளர் ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்கள் ஆவார்கள். மணி விழாச் செல்வர் திரு. ஜி. கே. எஸ், அவர்கள் இன்றும் சுறுசுறுப்பும் பொதுப் பணியில் ஆர்வமும் காட்டிவரும் உழைப்பாளர். நண்பர் திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்கள் சிரித்த முகமும் எதனையும் வெளிப்படையாகப் பேசும் இயல்பும் உடையவர்; அரசியல் துறை யில் ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் அரும் பண்பினர்; கொண்ட கொள்கையில் உரமான நம்பிக்கை உடைய திறவோர்; நாட்டு விடுதலைக்குப் போராடி சிறை சென்ற நல்லவர்; எளிமை யைத் தழுவி ஏற்கும் இயல்பினர்; தொழில் வளர்ச்சி சீராக வளர்ந்து வளர்ச்சியின் பயன் எல்லார்க்கும் முறையாகக் கிடைக்க வேண்டும், அப்போதுதான் நாடு முன்னே றும் என்ற திறமான கோட்பாடு கொண்ட உரவோர்; மக்கள் நலன் நாடும் நல்லார்; அரசியலில் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்சியைச் சார்ந்திருந்தாலும் மற்ற கட்சிக்காரர்களிடம் நட்போடு பழகும் இயல்பினர்; பிறர் கருத்துக்களை மதித்து நல்லனவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளும் தன்மையர். திருவாளர் ஜி. கே. டி. அவர்களுக்கு இவர் அளித்த ஊக்கத் தால் மணி உயர்நிலைப் பள்ளியும் மருத்துவ மனையும் கல்லூரியும் தோன்றின என்பதனை இங்கு நினைவு கூர்தல் வேண்டும்.

நண்பர் திரு. ஜி. கே. எஸ். அவர்கள் போல்டன் முனிசிபல் கல்லூரியில் டெக்ஸ் டைல் டெக்னலஜி கல்வி கற்ற காலத்தில் நானும் இங்கிலாந்தில் பொறியியற் கல்வி கற்று வந்தேன். ஒரே ஊர்க்காரர் என்ற முறையிலும் நண்பர்கள் என்ற முறையிலும் அவ்வப்போது சந்திப்பது உண்டு. அப்படிச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் ''இத்தகைய கல்வியை நம் நாட்டிலேயே அளிக்கும் காலம் எப்போது வரும்! நம் நாடு ஆங்கிலே யரின் பிடியிலிருந்து விடுதலை பெறுவது எப்போது? உலகத்தவர் கண்களின் முன்னால் இந்தியர் பெருமிதமாக உலாவரும் நிலைமை எப்போது உருவாகும்'' என்பன போன் றவைகளையும் விவாதிப்போம். அப்போதும் சிரித்துக்கொண்டே ஆத்திரப்படாமல் பேசுவது திரு. ஜி. கே. எஸ். அவர்களின் இயல்பு.

திருவாளர் ஜி. கே. எஸ். அவர்கள் நல்ல விளையாட்டு வீரர். கோவையில் ஹாக்கி, கால்பந்து, கிரிக்கெட் போன்ற விளையாட்டுக் கழகங்கள் தோன்றவும் வளரவும் கோவை அத்லடிக் அசோசியேஷன் தோன்றவும் செயல்படவும் மூல காரணமாயிருந்தவர் திரு. ஜி. கே. எஸ். குறி தவறாது துப்பாக்கிச் சுடுவதிலும், குதிரைச் சவாரியிலும், பிரிட்ஜ் போன்ற விளையாட்டிலும் மிகுந்த தீரர். கோவை மாவட்ட அளவிலும், மாநில அளவிலும், தேச அளவிலும் நடைபெற்ற பிரிட்ஜ் விளை யாட்டுப் போட்டியை அமைத்ததில் இவர்க்குப் பெரும் பங்கு உண்டு.

காலம் சென்ற திரு. ஜி. டி. நாயுடு அவர்கள் அவ்வளவு எளிதில் யாரையும் புகழ்ந்துவிட மாட்டார். அவர் ஜி. கே. எஸ். அவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது ''கோவையிலிருந்து வெளிநாடுகட்குப் படிக்கச் சென்ற பலரில் ஒழுங்காகப் படித்து பட்டம்பெற்று வந்தவர் சிலரே. அவர்களில் திரு. ஜி. கே. எஸ். அவர்களும் ஒருவர். ஆகையால்தான் எனக்குச் சுந்தரத்தைப் பிடிக்கின்றது'' என்று கூறியுள்ளார். எடுத்த காரியத்தில் கருத்தாக இருக்கும் இவரது தன்மைக்கு இதைவிடச் சான்று வேண்டுமா.

இலக்கியத்திலும் இசையிலும் திரு. ஜி. கே. எஸ். அவர்கட்கு நிறைந்த ஈடுபாடு உண்டு. காரைக்குடி கம்பன் அறக் கட்டளையின் அறங்காவலராக விளங்கும் இவர் கோவை கம்பன் கழகம் தோன்றிச் செயல்பட, தக்க ஏற்பாடு செய்தார். இந்தக் கழகம் நடத்திய கம்பன் விழா நிகழ்ச்சிகளைக் கோவை மக்கள் கேட்டுப் பெரிதும் மகிழ்ந்தனர். இவர்க்கு உள்ள இலக்கிய ஆர்வத்தின் காரணமாகத்தான் கோவை பாரதீய வித்யா பவனின் கோவைப் பிரிவின் தலைவராக இவர் இருந்து வருகின்றார். தெளிவாகச் சிந்திப்பதிலும் முடிவில் உரமாக இருப்பதிலும் இவர்க்கு ஈடு இவரே ஆவார்.

இவர்க்கு உயிர்களிடத்தில் மிகுந்த அன்பு உண்டு. பறக்கும் பறவைகளும், ஓடும் விலங்குகளும், நீந்தும் மீன்களும், பூக்கும் பூக்களும் இவர் அன்பிற்கு உரியன. இவைகளை உணர்ந்து நோக்கி ஈடுபட்டு மகிழும் உள்ளம் இவர்க்கு உண்டு. ஒரு நண்பர் இவர்தம் மென்மையான உள்ளத்திற்கு ஒரு உதாரணத்தினை எடுத்துச் சொன்னார். இந்த நிகழ்ச்சியைச் சொன்ன நண்பரும் மற்றும் சிலரும் அவர் இல்லத்திற்கு அவர் அழைப்பின் பேரில் சென்றனராம். இவர்கள் சென்று சில நிமிடங்கள் காத்திருந்த பிறகு அழைப்புக் கொடுத்த இவர் வந்தாராம். வரும்போது கண்கள் கசங்கியும், பேச்சு நெகிழ்ந்தும் இருந்தனவாம். பிறகுதான் இவர் அன்பாக வளர்த்து வந்த மீன் குஞ்சு இறந்தமையால் இவர்க்கு அந்த இக்கட்டான நிலை ஏற்பட்டது என்பதனைத் தெரிந்து கொண்டனராம். இத்தகைய ஈடுபாட்டினை நோக்கும்போது இவர்தம் மென்மையான உள்ளம் நன்கு தெளிவாகின்றது.

அரசியல் யாருக்கு என்ன நன்மையைச் செய்ததோ இல்லையோ, திரு. ஜி. கே. எஸ். அவர்களைப் பொருத்தவரை ஒரு பெரிய நன்மையைச் செய்துள்ளது. முன்பெல்லாம் யாரோடும் கலகலப்பாகப் பழகமாட்டார். அவர் உண்டு, அவர் வேலை உண்டு என்று இருப்பார். அரசியலில் ஈடுபட்ட பின்னர் பலரோடும் கலகலப்பாகப் பேசும் ஓராற்றலைப் பெற்றுள்ளார்; மேடைகளில் சரமாரியாகக் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லும் வல்லமையைப் பெற்றுள்ளார்.

இவ்வாறு பல நல்லியல்புகளையும் சிறப்பு அம்சங்களையும் பெற்றுள்ள தொழிலதிபர் மணிவிழாச் செல்வர் ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்கள் பல்லாண்டு வாழ்ந்து நாட்டுக்குரிய நல்ல பல பணிகளை மேலும் மேலும் செய்ய எல்லாம் வல்ல இறையருள் கூடுவதாக!

Wishing A Long & Peaceful

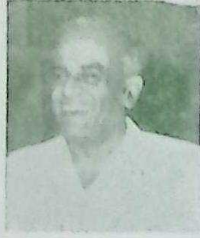

Prosperous & Purposeful Life

Suessen Textile Bearings Limited

MAKERS OF

High Drafting Materials and Anti-Friction Bearings Suessen Wst.

அரசியல் தலைவர் சுந்தரம்

ரா. கிருஷ்ணசாமிக் கவுண்டர்

கோவை லட்சுமி மில் அதிபர்களில் ஒருவர் என்பதைவிட திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்களை ஒரு அரசியல் தலைவர் என்ற முறையிலேயே நாடு நன்கறியும் என்பதைக் கூறுவதில் நான் பெருமைப் படுகிறேன். ஏனென்றால், கோவை மாவட்டத்தைப் பொறுத்த வரையிலும் அவர் இப்போது சார்ந்துள்ள சுதந்தி ராக் கட்சியை அமைத்து வளர்க்க அவர் அரும்பாடுபட்டார். அப்போது அவருக்கு நானும் துணையாய் நின்றேன் என்பதாலேயே அவர் ஒரு சிறந்த அரசியல் வாதி என்கிறேன்.

'பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம்
நயனுடை யான்கண் படின்'

என்ற குறளுக்கு இலக்கியமாய் நிற்பவர் நமது சுந்தரம் அவர்கள் என்றால் அது மிகையாகாது. அருட் செல்வமும் பொருட் செல்வமும் ஒருங்கே பெற்றுத் தாளாற்றித் தந்த பொருளையெல்லாம் தக்காங்கு முறையறிந்து மக்கட்குப் பயன் படும் நிலையில், கல்வித் துறையிலும் மருத்துவத் துறையிலும் இன்னும் பல்வேறு துறைகளிலும் நிறுவனங்கள் பல நிறுவி வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து நாட்டுக்கு வழி காட்டும் பண்புமிக்க பெருங் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர் நமது சுந்தரம் அவர்கள்.

அத்தகைய செல்வக் குடும்பத்தில் உதித்தவர், தமது பதினாறு வயதிலேயே, அரசியலில் ஒரு உத்வேகத்துடன் ஈடுபட்டு, ராஜாஜி அவர்களுடன் வேதாரண்யம் உப்புச் சத்தியாக் கிரகத்தில் ஈடுபட்டுச் சிறைச்சாலை சென்றார்; ஆறு மாதச் சிறைத் தண்டனையும் பெற்றார் என்றால் அவரது கொள்கைப் பிடிப்பும் அரசியல் ஆர்வமும் துல்லியமாகத் தெரிகிறதல்லவா! இளமைப் பருவத்திலேயே ராஜாஜியின் பால் கொண்ட ஈடுபாடு நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து ராஜாஜி அவர்களால் தொடங்கப்பெற்ற சுதந்திராக் கட்சியில் சேர்ந்து தன்னை அதற்கே அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர்.

சுதந்திராக் கட்சி வளரவில்லை என்று அகில இந்திய அடிப்படையில் பலர் கைவிட்டும் தாம்மாத்திரம் அசையா நம்பிக்கையுடன், கட்சியை தமிழகத்தில் தலைமை தாங்கி நடத்த முன் வந்திருப்பதானது, அவரது ஆற்றலை வெளிப் படுத்துவதோடல்லாமல், ராஜாஜி பேரிலும் அவர் கொள்கைகள் பேரிலும் திரு. சுந்தரம் அவர்களுக்கு உள்ள பற்றுதலையும் நம்பிக்கையையும் எடுத்துக் காட்டுவதாக இருக்கிறது.

மேலும் அரசியல் கருத்துக்களை யார் கூறினும் அதை முறையாக, நாகரீகமாக, பிறர் மனம் புண்படாத வகையில் கூற வேண்டும் என்பதை திரு. சுந்தரம் அவர்கள் வலியுறுத்துவார். அத்தகைய நேர்மையான அரசியல்வாதி அவர்.

உள்ளத்தாற் பொய்யாதொழுகி, முறையிற் பிறழாது பொருளீட்டித் தைரியம், நேர்மை ஆகியனவற்றின் உறைவிடமாக வாழ்ந்து நாட்டிற்கு நலம் பல புரியும் திரு. சுந்தரம் அவர்கள் மணிவிழா நேரத்தில், அன்னாருக்கு நீண்ட ஆயுளும் ஆரோக்கியமும் நல்க இறைவனை இறைஞ்சுகின்றேன். □

சுந்தரம் பிரதமரானல்.....?

ஜ. ராமபத்ரன், ஆசிரியர் "சாணக்யன்"

நம் அருமைத் தலைவர் ஜி. கே. சுந்தரம் பிரதமரானல் .? என்ற கேள்வியைப் போட்டவுடனேயே, ஆகா! பாருங்கள் பதவி ஆசை! என்று குரல் கொடுக்க ஆரம்பித்து விடுவர் ஆளும் கட்சியினர். ஜனநாயக அமைப்பில் அப்படி விருப்பம் தெரிவிப்பது தவரு?

விருப்பம் ஈடேறுமா என்பதல்ல முக்கிய விஷயம். இதன் மூலம் ஒரு நாட்டின் பிரதமருக்கு இருக்கவேண்டிய தகுதிகளை ஆராயலாம் அல்லவா? அவைகள் அனைத்தும் நம் தலைவரிடம் காணப்படுகிறதா என்பதை எண்ணிப் பார்க்கலாமல்லவா?

பிரதமருக்குத் தேவையான தகுதிகளும், நற்குணங்களும் சுந்தரம் அவர்களிடம் அபரிமிதமாக இருப்பதைக் காணமுடியும். நிர்வாகத் திறமைக்கு அவரது அனுபவங்கள் அஸ்திவாரமாக இருக்கின்றன. ஆடம்பரமில்லாத தன்னடக்கம் ஜி. கே. எஸ். அவர்களிடம் மட்டுமே காணப்படும் சிறப்பான அம்சமாகும். பிரச்னைகளைப் புரிந்து கொண்டு அவைகளுக்கு தீர்வுகாணும் முறைக்கு உதாரணமாக, அழியாச் சின்னங்களாகக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருப்பவை அவரது மாபெரும் நிறுவனங்கள்.

பஞ்சாலைகளின் அகில இந்திய அமைப்பு "இந்தியன் காட்டன் மில்ஸ் பெடரேஷன்" என்பது. அதன் தலைவராக இருப்பது ஒன்றே அவரால் நிர்வாகத்தைத் திறம்பட நடத்த முடியும் என்பதற்கு அடையாளமாகும். அந்த அமைப்பு மத்திய அரசிற்குக் கிட்டத்தட்ட ஈடானதாகும். அதன் தலைமையை ஏற்று புகழோடு செயல்படுபவர்கள் உலகத்தையே புரிந்துகொண்டுவிடமுடியும்.

கோவையில் அவரது நேரடிப் பார்வையில் இயங்கும் பஞ்சாலைகளும், நூற்பு ஆலைகளும் செயல்படுவதைப் பார்த்தாலே போதும். நாட்டு மக்களைப் புரிந்து கொள்ளவும், அவர்களது தேவைகளை கூர்மையாக அறிந்து கொள்ளவும் அது பெரிதளவு பயன்படும். அங்குள்ள ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களின் மகிழ்ச்சியில் சுந்தரம் திளைத்திருப்பதைக் காணவேண்டும். தொழிலாளர்களின் குடும்ப நலனில் அவர் கவனம் செலுத்தும் பாங்கு ஒன்றே நாட்டு மக்களின் தேவைகளைத் தீர்க்க பெருமளவு உதவும்.

அவர் தொழிலதிபர் ஆயிற்றே, ஆலை அதிபர் ஆயிற்றே என்ற ஐயப்பாடுகளை பலர் கிளப்பலாம். அரசியல் வாதிகளின் கையில் சிக்குண்டு நாடும், மக்களும் துன்புறுவதைப் பார்த்து வருபவர்களுக்கு ஒரு புதிய மாற்றம் தேவை, புதிய கண்ணேட்டம் வேண்டும் என்று நினைக்கத் தோன்றும்.

பிரதமர் பதவி அரசியல் வாதிகளின் ஏகபோக உரிமையா என்ன? தொழிலதிபர்களின் பணத்தை நம்பி அவர்கள் ஆட்சியில் அமருவது என்ன நியாயம்? இதில் எத்தனை தில்லுமுல்லுகள்! இவைகளை மறைத்து தங்களை அவர்கள் நல்லவர்கள்போல் காட்டிக் கொள்ளவில்லையா? அப்படி இருக்கையில்:

நேர்மையில்	தயாள குணத்தில்
ஒழுக்கத்தில்	தார்மிகப்பற்றில்
பண்பாட்டில்	தன்னடக்கத்தில்
நாட்டுப்பற்றில்	தியாகத்தில்
மக்கள் நலனில்	சீலத்தில்
திறமையில்	பாரம்பர்யத்தில்
நல்ல எண்ணத்தில்	படிப்பில்
கை சுத்தத்தில்	உறுதியில்
தகுதியில்	ஊக்கத்தில், துணிவில்

ஆகிய அனைத்திலும் பரிசுத்தமானவராகத்திகழும் ஒருவர்தான் இந்த நாட்டிற்கு பிரதமராக வரவேண்டும் என்று நினைப்பதில் என்ன தவறு இருக்க முடியும்? இத்தனை குணங்களையும் ஒருங்கே பெற்றுள்ள சுந்தரத்தைக் காட்டி "இவர் பிரதம ராகத் தகுதியானவர்" என்று கூறுவதை நாட்டுப்பற்றுள்ளவர்கள் உதாசீனம் செய்வார்களா!

தொழிலதிபர் மட்டுமல்ல நம் தலைவர். உழைப்பால் உயர்ந்தவர், ஆயிரக் கணக்கானவர்களை உயர்த்தியவர், நாட்டு விடுதலை வேள்வியில் தியாகம் செய்த செம்மல். ராஜாஜியின் ஆசிகளையும், பாராட்டுதலையும் பெற்றவர். சுதந்திராக் கட்சி யின் தலைமைப் பொறுப்பிற்கு அவரைத் தேர்ந்தெடுத்தார் ராஜாஜி. இது சுந்தரத் திற்கு மட்டுமே கிடைத்த தனிப்பெருமை. ராஜாஜி விட்டுச்சென்ற பணியை தமது ஆன்மிகக் கடமையாக எண்ணி சுந்தரம் தொடர்ந்து செய்துவரும் சிறப்பு இமயத்திற்கு ஒப்பாகும்.

கட்சி சின்னது என்று கூறலாம் பலர். பெரிய கட்சிகளின் கதியைப் பார்க்க வேண்டும். ஒழுங்கீனங்கள் மலிந்து கிடக்கின்றன. அப்படிப் பார்க்கும்போது சின்னக் கட்சியாகத் தோன்றினாலும் அதன் நோக்கம், சிந்தனையெல்லாம் மிக உயர்ந் தது என்பது புலப்படும். உலக மேதைகளில் ஒருவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட கட்சி ஒன்றிற்குத் தலைமைப் பதவி ஏற்றிருப்பதே சுந்தரம் பிரதமர் ஆவதற்கு மிக மிகப் பொருத்தமானவர் என்பது விளங்கும்.

சுந்தரம் பிரதமரானால் உண்மையில் நாட்டில் சுபிட்சம் உண்டாகும்! மக்கள் கவலைகள் மறையும்! ஒழுக்கம் உயரும். உலக அரங்கில் மதிப்பு ஏற்படும்! உற்பத்தி பெருகும். வேலை வாய்ப்புகள் அதிகரிக்கும்! மக்கள் தேவைகள் தட்டுப்பாடின்றி கிடைக்கும்! பாலும், தேனும் ஓடும்!

[திரு .ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்களின் மணிவிழா அவரது தூயகுணங்களை எண்ணிப் பார்க்க வாய்ப்பு கொடுத்தது. அந்த மகிழ்ச்சியில் வெளியான சிந்தனைகளாகும் இவை.]

நல்ல உள்ளங்கள் வாழ்த்தும்!

❖ (எஸ். எஸ். மாரிசாமி, எம். பி.)

1958-ஆம் ஆண்டு என்று நினைக்கிறேன். கோவை மாநகரத்தை அடுத்த ஒரு சின்னக் கிராமத்தில் தேவர் மன்றம் என்ற ஒரு சங்கத்தின் சார்பாகப் பொதுக் கூட்டம் ஒன்றில் பேசுவதற்காகச் சென்றிருந்தேன். அப்பொழுது முதுகுளத்தூர் கலவரம் நடந்த நேரம். 5 வாலிபர்களைக் கையைக் கட்டி கண்ணைக் கட்டி அதிகாரிகள் சுட்டார்கள் என்ற பயங்கரச் செய்தி நாடு முழுவதும் பரவி இருந்த நேரம். அந்த இளைஞர்கள் சுடப்பட்ட இடத்தையும் அங்கு சிதறிக்கிடந்த ரத்தத்தையும் நான் பார்த்து விட்டு வந்திருந்தேன். அன்று மாலை நடந்த கூட்டத்தில் முதுகுளத்தூர் கலவரம் பற்றிப் பேசினேன்.

கீழத்தூவல் என்ற கிராமத்தில் எப்படி இந்த இளைஞர்கள் சுடப்பட்டார்கள் என்பதை நான் விவரிக்கும்பொழுது கூட்டத்தில் இருந்த தாய்மார்களும் இளைஞர்களும் பதட்டம் அடைந்தார்கள். அவர்கள் பதட்டத்தைப் பார்த்த நானும் ஆவேசமாகப் பேசினேன். பேச்சு முடிந்ததும் கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்தவர் எழுந்து முடிவுரையைப் பேசினார். அவர் பேச்சு ஆணித்தரமாகவும் ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் கொண்டதாகவும் இருந்தது. அதோடு மட்டுமல்ல, அவர் பேச்சில் ஆவேசமும் அரசாங்கத்திற்குச் சிறிதும் பயப்படாத வீரமும் பிரதிபலித்தது. அந்த வீர உரையைக் கேட்ட போது நான் ஆச்சரியப்பட்டு அவர் யாரென விசாரித்தேன். அவர் தான் திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் என்று கூறினார்கள்.

திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்களைப் பற்றி நான் நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். உழைப்பால் உயர்ந்த உத்தமக் குடும்பம் அவரது குடும்பம். அவரது தந்தையார் உயர்திரு குப்புசாமி நாயுடு அவர்களைப் பற்றி கோவை மாநகரமே பெருமதிப்பு வைத்திருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியும். அதோடு திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்களைச் சார்ந்துள்ள பஞ்சாலைகள் மிகச் சிறந்த முறையில் நடப்பவை என்றும் முதலாளி தொழிலாளி என்ற பூசலுக்கு சிறிது கூட இடம் தராத சீரிய நிர்வாகம் என்பதையும் நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக தொழில் துறையில் புதுமையைப் புகுத்த வேண்டும் என்று இக்குடும்பத்திலுள்ள சகோதரர்கள் அத்தனை பேரும் முழு முயற்சி எடுக்கிறார்கள்—சின்ன வேலை, பெரிய வேலை என்ற பாகுபாடு கிடையாது—தொழிலாளிக்குத் தொழிலாளியாகவும் முதலாளிக்கு முதலாளியாகவும் பங்குதாரர்களுக்குப் பங்குதாரர்களாகவும் இருந்து அடக்கம், பொறுமை இவற்றோடு பணியாற்றக் கூடியவர்கள் என்பதையும் நான் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன்.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் சிகரம் வைத்தாற்போல் மற்றொரு உண்மையும் நான் அறிய வாய்ப்பு இருந்தது. 1952-ஆம் ஆண்டில் காங்கிரஸ் என்று சொன்னால் அழுத பிள்ளையும் வாய் மூடும் என்ற நேரத்தில் வீடு தேடி வந்த காங்கிரஸ் டிக்கட்டை வேண்டாம் என்று மறுத்தவர் திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் என்பதை கோவை காங்கிரஸ் பிரமுகரான திரு. சுப்ரி அவர்களும் திரு. வெங்கட்ராவ் அவர்களும் என்னிடத்தில் கூறியிருக்கிறார்கள்.

கோவை அய்யாமுத்து அவர்கள் திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் தனது 16-வது வயதில் உப்பு சத்தியாகிரகத்தில் கலந்துகொண்ட கதையை என்னிடத்தில் ஏற்கெனவே விவரித்திருக்கிறார். ராஜாஜி துவங்கிய வேதாரண்ய சத்தியாகிரகத்தின்போது உயர் திரு. குப்புசாமி நாயுடு அவர்கள் குடும்பத்திலிருந்து யாராவது ஒருவரை சிறைக்கு அனுப்பவேண்டும் என்று முடிவெடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்குப் பெரியவர் தாமே

போவதாகத் கூறியிருக்கிறார். ஆனால் பெரியவரை அனுப்ப மனமில்லாது நான் போகிறேன் என்று வலிய வந்து திரு. சுந்தரம் சிறை சென்றார் என்ற விவரத்தை எனக்கு நண்பர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள்.

எனவே-இவ்வளவு பெரிய பின்னணி கொண்ட திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அன்றைய கூட்டத்தில் வீரத்துடனும் ஆவேசத்துடனும் பேசியதைக் கண்டு முதலில் ஆச்சரியப் பட்டேன் என்றாலும் பிறகு அந்த ஆச்சரியத்தைக் குறைத்துக் கொண்டேன்.

ராஜாஜி அவர்கள் சுதந்திராக் கட்சியை ஆரம்பித்தார்கள். அக்கட்சியின் பொதுச் செயலாளராக நான் இருந்தேன். திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்கள் முதலில் மாவட்டத் தலைவராகவும் பிறகு மாநில உபதலைவராகவும் அதன் பிறகு மாநிலத் தலைவராகவும் ஆனார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் அவரோடு நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு எனக்கு நிறைய ஏற்பட்டதுண்டு. இந்த நேரங்களில் அவருடைய தூய்மையான தொண்டும் பலன் கருதாத பணியும் எடுத்த முடிவிலிருந்து சிறிது கூட அசைந்து கொடுக்காத உறுதியும் கண்டு நான் வியப்படைந்திருக்கிறேன். திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்கள் சுதந்திராக் கட்சியில் சேர்ந்த நேரத்தில் இன்னும் பல பிரமுகர் களும் பணக்காரர்களும் ஆலை அதிபர்களும் சேர்ந்தார்கள். ஆனால் காலப் போக்கில் அவர்கள் எல்லாம் என்ன ஆனார்கள் என்பதே தெரியவில்லை. திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்கள் ஆரம்பத்தில் என்ன ஆர்வத்தோடு இருந்தாரோ அதே ஆர்வம் இன்றுவரை சிறிது கூடக் குறையாமல் இருப்பது மற்றவர்களுக்குப் பொறாமையைக் கூட ஏற்படுத்தும்.

1962ஆம் ஆண்டில் சுதந்திராக்கட்சி முதல் தடவையாக தேர்தலில் தலையிடுகிறது. இத் தேர்தலில் திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்கள் கோவை நாடாளுமன்றத் தொகுதிக்கு நிற்க வேண்டும் என்பது ராஜாஜி அவர்களின் ஆசை. கோவை மாவட்டத்திலுள்ள நண்பர்கள் திரு. ஜி கே. சுந்தரம் அவர்கள் நின்றால்தான் வெற்றிபெறமுடியும் என்றதும் ராஜாஜி அதை ஒப்புக்கொண்டுவிட்டார். ஆனால் என்னைப் பொருத்தவரை திரு. ஜி.கே எஸ்.அவர்களை இவ்வளவு பெரிய தேர்தலில் ஈடுபடுத்த விருப்பமில்லை. இதை லேசாக அவர் காதில் ஒரு முறை போட்டேன். ஆனால் அவரோ வெற்றி தோல்வியைப் பற்றி சிறிது கூடக் கவலைப்படவில்லை. "தேர்தலில் எதுவும் ஏற்படும். வெற்றி பெற்றால் நல்லது. தோல்வி கண்டால் எதற்குத் துவளவேண்டும்?'' என்று கேட்டார்கள்.

அவரது உறுதியைக் கண்டு நான் ஆச்சரியப்பட்டாலும் பல இடங்களுக்கு ஓடி ஆடிபாடுபடக்கூடிய ஒருவரை ஒரு தேர்தலில் முடக்கிவிடப்போகிறோமே என்ற கவலை எனக்கு இருக்கத்தான் செய்தது. இந்தக் கவலையை ராஜாஜியிடத்தில் நான் கூறிய போது அவர்களும் எனது வாதத்தில் உண்மை இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தார்கள். ஆனால் கோவையில் இருந்த திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்களோ இதைப் பற்றியே கவலைப்படவில்லை. ஒரு நல்ல நாளாகப் பார்த்து தேர்தல் வேலையைத் துவங்கிவிட்டார்கள். இந்தச் செய்தியைக் கேட்டதும் நாங்கள் எல்லாம் ஆச்சரியப்பட்டுப் போய்விட்டோம்.

ஊர் ஊராகக் கிராமம் கிராமமாகச் சென்று 'தேர்தலுக்கு நீங்கள் நில்லுங்கள், நில்லுங்கள்' என்று பலரை வற்புறுத்த அவர்கள் 'அடுத்த வாரம் சொல்லுகிறோம், அடுத்த மாதம் சொல்லுகிறோம்' என்று தட்டிக் கழிக்கும் நேரத்தில் சிறிது கூட யோசிக்காமல் வசதி படைத்த ஒருவர் மிகப்பெரிய தொகுதியான கோவை நகரத் தொகுதியில் நிற்கிறேன் என்று முன் வருவது எங்களுக்கு ஒரு புறம் மகிழ்ச்சியாகவும் மற்றொரு புறம் வியப்பையும் ஏற்படுத்தின. அந்தத் தேர்தலில் பல இடங்களில்போட்டி போட்டோம். ஆனால் கிடைத்த வெற்றி மிகக் குறைவான வெற்றி. தேர்தலில் தோற்றவர்கள் பல பேர். அதில் திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்களும் ஒருவர். நானும் நாடாளு மன்றத்துக்கு மதுரையில் நின்று தோல்வி கண்டேன்.

தோல்வி அடைந்த பிறகும் திரு. ஜி. கே. எஸ். அவர்கள் சிறிது கூட தளர வில்லை. அடுத்த வாரமே தனது பெரிய மோட்டாரை எடுத்துக்கொண்டு நெல்லை மாவட்டத்துக்கு சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யலாம் என்று கிளம்பி விட்டார்கள். அந்த

நேரத்தில் வெளியே வருவதே மிகக் கஷ்டமாக இருந்த காலம். ஒரு புறம் காங்கிரசும் மற்றொரு புறம் தி. மு. கழகமும் வெற்றிவாகை சூடியிருந்த நேரம். சுதந்திராக் கட்சி என்று சொல்லி வெளியே வருவதற்குக் கூச்சப்பட்டுக்கொண்டிருந்த நாட்கள். தேர்தல் முடிவுகள் வரவர சுதந்திராக் கட்சி படு தோல்வி அடைந்தது என்பதைக் கண்டதும் ராஜாஜி அவர்கள் "நாங்கள் முறியடிக்கப்பட்டு விட்டோம்" என்று பகிரங்கமாக ஒப்புக்கொண்டு விட்டார்கள். அந்த அறிக்கையை பார்த்ததும் நமது நண்பர்கள், மனம் சோர்ந்து விடுவார்களோ என்று நானும் தமிழ்நாடு முழுவதும் சென்று தேர்தலில் தோற்றவர்களை எல்லாம் பார்த்துவிட்டு கோவைக்கு வந்தேன். கோவையில் திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்களைப் பார்த்தபோது அவர்கள்சிறிதுகூட மனம் தளராமல் நெல்லை மாவட்டத்தில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்வது பற்றிப் பேசியது எனக்கு வியப்பை ஏற்படுத்தியது.

1966-ஆம் ஆண்டு ராஜ்யசபைத் தேர்தலில் திரு. ஜி. கே. எஸ். அவர்கள் வேட்பாளராக நின்றார்கள். இதில் எதிர் பார்த்ததற்கு எல்லாம் மேல் முழு வெற்றியும் அடைந்தார்கள். இந்த வெற்றிக்கு சுதந்திராக் கட்சி நண்பர்களும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தோழர்களும் குறிப்பாக இப்பொழுது முதல்வராக இருக்கும் திரு. மு. கருணாநிதி அவர்களும் மிகப் பிரயாசை எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

திரு. ஜி. கே. எஸ். அவர்கள் வெற்றி பெற்ற செய்தி தமிழ்நாட்டிலே பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்திய செய்தியாகும். எல்லாரையும்விட அதிக ஓட்டுகள் அவர் பெற்றார் என்று நினைக்கிறேன். அல்லது இரண்டாவது இடத்தை அவர் வகித்தார் என்பது என்னுடைய நினைவு. இடம் எப்படி இருந்தாலும் அவர் வெற்றி பெற்றது சுதந்திராக் கட்சி ஊழியர்களுக்கு எல்லாம் பெரும் பெருமையாக இருந்தது.

ஆறாண்டுக்காலம் திரு. ஜி. கே. எஸ். அவர்கள் ராஜ்யசபை உறுப்பினராக இருந்தார்கள். ராஜ்யசபைக்குப் போகும் பொழுதெல்லாம் அவர் பேசாமல் திரும்பியதில்லை. எந்த ஒரு பிரச்னை இருந்தாலும் அந்த பிரச்னையைப் பற்றி நல்ல ஆராய்ச்சி செய்து குறிப்புகள் எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு வந்து ராஜ்ய சபையில் அவர் பேசுவார். அவர் பேசுவதை சம்பந்தப்பட்ட மந்திரிகளும் சபையினரும் உற்றுக் கேட்பார்கள். காரணம் ஆவேசம், பதட்டம் இருக்காது. அதற்கு மாறாக புள்ளி விவரங்களும் நடைமுறைக்கு ஒத்துவரக் கூடிய கருத்துக்களும் அவரது பேச்சில் பிரதிபலிக்கும். அதோடு தொழில் துறையில் அவருக்குள்ள அனுபவத்தை பக்குவமாக அவர் எடுத்துச் சொல்லி ஆட்சியாளர்கள் இந்த மாதிரியாக நடக்கவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்வது மந்திரிமார்களைப் பெரிதும் கவரும். அவர்கள் பதில் சொல்லும் பொழுது 'திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்கள் சொல்வது போல' என்று கூறி பதில் தருவார்கள்.

1972-ல் திரு. ஜி. கே. எஸ். திரும்பவும் நிற்கும் வாய்ப்பு இருந்தது. அவர் சம்மதம் தெரிவித்திருந்தால் அவர் வெற்றிபெற பல நண்பர்கள் உதவுவதாகக் கூறினார்கள். இதை நான் அவரிடம் தெரிவிக்க, அவர் வேண்டாமென்றார். இது பலருக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்தது.

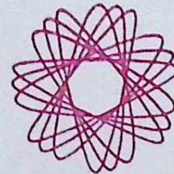
சுதந்திராக் கட்சியின் கொள்கைகளை மனப்பூர்வமாக ஒப்புக் கொண்டவர்கள் தமிழ்நாட்டில் எத்தனை பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கேட்டால் என்னைப் பொறுத்தவரை முதல் இடத்தை திரு. ஜி. கே. எஸ் அவர்களுக்குத்தான் கொடுப்பேன். ராஜாஜி இடத்தில் பல பேர் வருவார்கள். என்னென்னவோ சொல்வார்கள். எந்த அளவுக்கு அவை உண்மை என்பது ராஜாஜிக்குத்தான் தெரியும்.

ராஜாஜி அவர்களை அவசியம் இருந்தாலொழிய, திரு. ஜி. கே. எஸ். அவர்கள் அடிக்கடி பார்த்து அவருக்குத் தொந்தரவு கொடுக்க மாட்டார்கள். ஆனால் ஏகலைவன் மாதிரியாக ராஜாஜி என்ன நினைப்பார் என்று தானே யூகித்துக்கொண்டு தனது கருத்தை வெளியிடுவார்கள். அனேகமாக அந்தக் கருத்து ராஜாஜிக்கு ஒத்ததாகவே இருக்கும்.

இன்று அவருக்கு 60 ஆண்டுகள் பூர்த்தியடைந்து 61 ஆவது ஆண்டு துவங்கியிருக்கிறது. அவரது சேவை இன்னும் பல ஆண்டுகளுக்கு நாட்டுக்குத் தேவைப்படும் என்பதை விளக்கத் தேவையில்லை. தனக்கு என்னதான் தொல்லைகள் இருந்தாலும் அதைச் சிறிது கூட வெளியில் காட்டாமல் மற்றவர்களுடைய தேவைகளை அறிந்து அதை அவர்களுக்கு தாராளமாகச் செய்து கொடுப்பதில் திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்கள் இன்று லட்சத்தில் ஒருவராக ஏன் கோடியில் ஒருவராக விளங்குகிறார். அவர் ஆற்றியிருக்கும் நற்காரியங்கள் ஏராளமானவை. அதே போல அவர் ஆற்ற வேண்டிய காரியங்களும் ஏராளம் உள்ளன! இன்று நாட்டில் தாண்டவமாடும் வறுமையை தொழில் பெருக்கத்தின் மூலமாகத்தான் போக்கமுடியும். தொழில் பெருக்கம் தர்மகர்த்தா முறையில் இருக்கவேண்டும் என்பது மகாத்மாவின் கொள்கையாகும். இந்தக் கொள்கையைத்தான் அண்ணல் ராஜாஜி அவர்கள் வற்புறுத்தினார்கள். திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்கள் இந்த கொள்கையை நூற்றுக்கு நூறு அப்படியே பின்பற்றி வருகிறார் என்றால் அது மிகையல்ல. அவரது சேவை பெருகவேண்டும். அவரது உடல் நலம் சிறப்புற அமையவேண்டும் என்பது என் வேண்டுகோள் மட்டுமல்ல, தமிழ்நாட்டிலுள்ள அத்தனை நல்ல உள்ளங்களும் அவர் நலனுக்காக வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்கும் என்பது திண்ணம். □

With best compliments from :

KIKANI
COTTON
COMPANY

12/42, Syrian Church Road No. 1
COIMBATORE-1

With best compliments from :

THE NARASIMHA MILLS (PRIVATE) LIMITED

Cotton Unit :
NARASIMMANAICKENPALAYAM
COIMBATORE - 641 031
Telephone : 34999

Staple Fibre Unit :
KANNAMPALAYAM
SULUR - 641 402
Telephone : 88-227

'இன்னும் ஒரு நூற்றுண்டு இரும்'

(அ. ச. ஞானசம்பந்தன், சென்னை)

தம் பெயருக்கு ஏற்ப என்றும் இளமையுடன் திகழும் திரு. ஜி. கே. சுந்தரனர் அறுபதை அடைந்து விட்டார் என்ருல் ஓரளவு வியப்பே உண்டாகிறது. பல்வேறு தொழில் நிலையங்களின் தலைவர், மாபெரும் பொறுப்புக்கள் பலவற்றை வகிப்பவர் எவ்வாறு இத்துணைத் தூரம் தம் இளமையைக் காப்பாற்ற முடிகிறது என்று நினைக்கத் தொடங்கியவுடன் அதன் காரணம் எளிதில் புலனாகிவிடுகிறது.

'மனிதன் ரொட்டித் துண்டால் மட்டும் வாழவில்லை' என்ற பழைய விவிலிய வாக்கு இதற்கு விடை கூறுகிறது. அப்படியானல் மனிதன் மனத்தால்தான் அதிகம் வாழ்கிறன் என்ருகிறது. இந்த மனந்தானே உடலை நடத்திச் செல்லுகிறது! உடல் இளமையுடன் காணப் பெறுகிறது என்ருல் அதன் பொருள் என்ன? மனம் இளமையுடன் உள்ளது என்பதே பொருளாகும். மனம் எவ்வாறு இளமையுடன் இருக்கும். 'பண்புடைமை' என்ற உறையுள் மனம் இருப்பதானல் அது இளமையுடன் இருக்கும். பண்புடைமை, ஆன்ற அறிவுடைமை முதலியவற்ருல் நிறைந்துள்ள ஜி. கே. சுந்தரனர் இளமையுடன் இருப்பதில் வியப்பில்லை.

ஆன்ற அறிவும், செல்வமும் ஒருங்கிணைந்திருத்தல் அருமையாகும். ஒரோவழி இவை இரண்டும் சேர்ந்த விடத்தும் பண்புடைமை அமைவது கடினம். இவை மூன்றும் அரிதினும் அரிதாக ஒன்று கூடினும் அடக்கமுடைமை இவற்றுடன் ஒன்ருகச் சேர்தல் கோடியுள் ஒன்ருகும்.

கோடி மனிதருள் ஒருவராக உள்ள திரு. ஜி. கே. சுந்தரனரிடம் அறிவு, செல்வம், பண்பு, அடக்கம் என்பவை போட்டியிட்டுக்கொண்டு குடிபுகுந்துள்ளன. இவற்றுள் எது அதிகம் எது குறைவு என்று கண்டு பிடிப்பது இயலாத காரியம்.

இத்தகைய பண்புகள் இயற்கையாகவும், முயற்சியின் மூலமும் அமைதல் வேண்டும். ஆன்ற குடிப் பிறந்தமையானும், முற்பிறப்புக்களிற் செய்த தவத்தாலும் இயற்கையாக அமைய வேண்டிய பாகம் நன்கு அமைந்துவிட்டது. இவர் முயற்சியால் தேடவேண்டிய எஞ்சிய பகுதியை நிரப்புவதற்கு இவர் மேற்கொண்ட முயற்சியையும் பாராட்டல் வேண்டும். மகாத்மா, இராஜாஜி போன்ற பண்புடையாளர்களின் தொடர்பை இளமைக் காலத்திலேயே பெற்றமையின் இரண்டாவது பகுதியும் நிரம்பி விட்டது.

எனவேதான் திரு. ஜி. கே. சுந்தரனார் அனைத்துப் பண்புகளும் நிரம்பிய முழு மனிதராக **(Full Personality)** இன்று நம்மிடையே காட்சி அளிக்கின்றார். அரிதின் முயன்றும் தவத்தாலும் பெறும் இப்பண்புகளைக் கட்டிக்காக்க வேண்டியதும் மிக இன்றியமையாததாகும். போட்டி நிறைந்த இன்றைய உலகில் பெரும் தொழில்களின் தலைவராக உள்ள ஒருவர் இவற்றைப் பெற்றிருப்பதுடன் கட்டியும் காக்கின்றார் எனில் அதன் இரகஸ்யம் ஒன்றுண்டு.

எத்துணை மன உறுதிபடைத்தவர்களும் தம் சாமர்த்தியம் ஒன்றையே துணையாகக்கொண்டு இவற்றைக் காத்தல் இயலாத காரியம். கட்டிக் காக்கவேண்டுமாயின் இறைவனுடைய திருவருளை ஓயாது நாடும் மனமும், கீதையில் கூறப்பெற்றுள்ளபடி கர்மயோகியின் உறுதியும் இருந்தால்தான் இப்பண்புகளைக் கட்டிக்காக்க முடியும்.

திரு. ஜி. கே. சுந்தரனார் ஆழ்ந்த இறைபக்தியுடையவர். கம்பன் பாடல்களும், சின்மயானந்தர் போன்றவர்களின் கீதைச் சொற்பொழிவுகளும் அவருக்கு பேருதவி புரிந்துள்ளன.

இறைவன் திருவருளை நாடி இருப்பதால் ஒப்பற்ற அமைதியையும் (சாந்தம்) சிறந்தவற்றைக் கற்றல், கேட்டலால் உள்ளத்து உறுதியும் படைத்து விளங்குகிறார்.

இப்பொழுது அவருடைய இளமையின் இரகஸ்யம் நன்கு புரிகிறதல்லவா? இந்த அறுபதாண்டு இளைஞர் வைணவர்கள் கூறுவதுபோல இன்னும் ஒரு நூற்றாண்டு இருந்து மக்களுக்குத் தொண்டுபுரிய இறைவன் திருவருள் பாலிப்பானாக. □

We greet you on the occasion and wish you all the happiness

A. Pandiarajan	Commission Agent, Virudhunagar
S. Periasamy & Co.	,, ,,
K. K. S. S. Narayana Reddiar Firm	,, ,,
M. S. Chidhambara Nadar Firm	,, ,,
V. S. Ganapathy Thevar Sons	,, ,,
T. C. S. Perumal Nadar Sons & Co.	,, ,,

V. P. Periasamy Nadar Firm — Cotton Seed Merchants, Virudhunagar.

Sri Mahalakshmi Cotton Traders — Cotton Merchants, Virudhunagar.

புன்னகை பூத்த புனிதன்

★★

கோவை அ. அய்யாமுத்து.

உலகிலே மக்களின் மனதை வசீகரிக்கும் சக்தி பெற்றவர் பலர்.

வீரதீர பராக்கிரம சாலிகள்.

உடல் வண்ணமும், வலிவும் பெற்றவர்கள்.

மனத்திட்பமும், யாருக்கும் அஞ்சா நெஞ்சுரமும் உற்றவர்கள்.

நேர்மையும், நீதி பிறழாத சான்ருண்மையும் உடையவர்கள்.

நற்குணமும், கல்வியும், கேள்வியும், கேண்மையும், சீலமும் அணிகலன்களாகக் கொண்டவர்கள்.

சொற்றிறனும், செய்திறனும் வெற்றி முழக்கக் கற்றவர்கள்......

என்று பல்வேருன திறம்படைத்தவர்களைக் கூறலாம்.

ஆனல் பாருங்கள்!

இன்று விழா நாயகனை விளங்கும் என் நண்பர் G. K. சுந்தரம் அவர்கள் மிகமிக எளிதான முறையில் எல்லோரையும் வசீகரிக்கச் செய்யும் ஒரு பேராற்றலைப் பெற்றிருக்கிருர்.

காசு பணம் பைசாச் செலவு செய்யாமல் புன்முறுவல் தவழ்ந்து விளையாடும் இன்முகம் ஒன்றைக்கொண்டே அவர் எல்லோரையும் வசீகரித்து வரும் அற்புதத்தை என்னென்பேன்!

சுந்தரம் அவர்கட்கும் எனக்கும் தொடர்பும், நட்பும், தோழமையும்பெறச் செய்தது அண்ணல் இராஜாஜி அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சுதந்திரக் கட்சியே ஆகும்.

1960-ம் ஆண்டிலிருந்து 1970-ம் ஆண்டு முடியப் பத்தாண்டுகட்கு மேலாக அன்பர் சுந்தரத்தின் புன்முறுவலைப் பருகிப் பருகித் திளைத்தேன். அவரோடு பல ஊர்களுக்கு அவருடைய மோட்டாரில் பிரயாணம் செய்திருக்கிறேன். பல பொதுக் கூட்டங்களிலும், அரசியல் மேடைகளிலும், மகாநாடுகளிலும், அவரோடு தோள்சேர நின்றிருக்கிறேன். உண்டு, களித்து, உல்லாசப்பொழுது போக்கியிருக்கிறேன்.

அவருக்கும் எனக்கும் ஒரு இணை பாலமாகவும், தோன்ருத் துணையாகவும், சுருசுருப்பே உருவெடுத்தாற் போன்று விளங்கிய ஒரு பேரன்பர் இருந்தார். கட்சிக்கும், நாட்டுக்கும், நல்ல பல காரியங்கட்கும் இரவு பகல் பாராது, அயராது, உழைத்துழைத்து, உடல்மெலிந்து நலிந்து, உயிர்நீத்த உத்தமன் திரு. எஸ். வெங்கட்ராவ் அவர்கள் எனக்கு மட்டுமல்ல, அன்பர் G. K சுந்தரம் அவர்கட்கும் மெய்யன்பராகவும், வலக்கரமாகவும் வாழ்ந்திருந்தார்.

கோபதாபங்கட்கு நான் பேர்போனவன். சிற்சில சமயங்களில் எரிமலை போல் கனல் கக்குவேன், அப்போதெல்லாம் பார்க்க வேண்டுமே திரு. G. K. சுந்தரத்தின் திருமுகத்தை!

புன்னகை குன்றமாட்டார்!
முகப் பொலிவை இழக்கமாட்டார்!
இன்சொற்கள் தவறமாட்டார்!

அவருடைய அமைதியும், பண்பும், பரிவும், வியாசபகவான் சிருஷ்டித்த தர்மராசனையும் தோற்கடிப்பதாக விளங்கும்.

அடே அப்பா!

திரு. G. K. சுந்தரத்துக்கு இணை அவரேதான். வேறு எவரும் இல்லையெனத் துணிந்து கூறுவேன்.

வாழ்க! G. K. சுந்தரம்!
வாழ்க பல்லாண்டுகள்!
வலிமை மிக்க தோளனை
மாந்தருக்குத் தோழனை
வாகைமீது வாகைசூடி
வையம் புகழ் பாடிட
வாழ்க நூறு ஆண்டுகாலம்
வன்பிணிகள் தீரவே!

என்று பாடிப்பாடி உளங்கனிந்துஅன்பர் G. K. சுந்தரம் அவர்களை விடப் பதினறு ஆண்டுகள் முதிர்ந்தவன் என்ற உரிமையுடன் வாயார, மனமார அவரை வாழ்த்துகிறேன். □

வேதாரண்யம் கண்ட வீரர்

****

மேம்பாலம் B. ராமமூர்த்தி, B. COM., B L., கோவை.

தேசிய உணர்வும் நாட்டுப் பற்றும் தியாகப் பண்பும் ஊற்றெடுக்க தன் தந்தையிடம் கலந்தாலோசிக்காமல் ஒரு "பள்ளி மாணவன்" போராட்டத்தில் கலந்துகொள்ள தன் பெயரைப் பதிவு செய்து கொண்டான்.

இது இன்று நேற்றல்ல, அடிமை யுற்ற இந்திய நாட்டில் சுதந்திர உணர்ச் சியைப் பரங்கியர்கள் வெறித்தனமாக அடக்கிய காலம்.

1930 ஆம் ஆண்டு வரலாற்றுபிரசித்தி பெற்ற தண்டி யாத்திரை தொடங்க யிருக்கும் நேரம்.

அகிம்சா மூர்த்தி உப்பு சட்டத்தை மீறும் போராட்டத்தில் பெருவாரியாக பங்கேற்கும்படி நாட்டு மக்களுக்கு அறை கூவல் விட்டு இருந்தார். தமிழ் நாட்டில் தென்னக காந்திஜி ராஜாஜி தலைமையில் வேதாரண்யத்தில் உப்பு சத்தியா கிரஹம் செய்ய தொண்டர்கள் திரண் டனர்.

இப்படிப்பட்ட சட்ட மறுப்புப் போராட்டத்தில் கலந்துகொண்ட ஒரு மாணவன் தேசிய உணர்வால் உந்தப்பட் டான்.

போராட்டத்தில் பால்மனம் மாருத தன் மகன் கலந்துகொள்வதை தந்தை இசையவில்லை. பெற்றோருக்கும், மகனுக் குமிடையே நீண்ட வாக்கு வாதமே நடந் தது. இளம் பருவத்தைக் காரணமாகக் காட்டி மூத்தவனை போராட்டத்திற்கு அனுப்பலாம் என்று தந்தை கருத்து தெரிவித்தார். ஆனால் அந்த மகனோ தந்தையின் ஆலோசனையை ஏற்றுக் கொள்ளாது மறுப்பு தெரிவித்தார்.

"தொண்டர் படைக்கு பெயரை பதிவுசெய்து கொண்டது நான்தானே தவிர அண்ணனல்ல. நான் போராட் டத்தில் கலந்தேயாகவேண்டும்" என்று பிடிவாதமாகக் கூறினன்.

"பெயர் கொடுக்கும்போது என் னைக் கேட்டா கொடுத்தாய். இப்பொ ழுது மட்டும் ஏன் அனுமதி கேட்கிருய்" தந்தை சினந்து கூறினர்.

"நீங்கள் தீவிர காந்தியவாதி. தேசப் பற்றை என் இரத்தத்திலேயே புகுத்தி யிருக்கிறீர்கள். எனக்கு அனுமதி தர மாட்டீர்கள் என்பதை என்னல் நினைத் துக்கூட பார்க்கமுடியவில்லையே" என்று தன் ஏக்கத்தை வெளியிட்டான் அந்த மாணவன்.

தந்தை வாயடைத்து நின்றுவிட்டார். மகனின் உறுதியைக் கண்டு பெற்ற மனம் பெருமைப்பட்டது. நிறைந்த உள்ளத்தோடு அறப் போராட்டத்தில் கலந்துகொள்ள வழியனுப்பப்பட்டார்.

சங்க கால இலக்கியத்திலே, புற நானூற்றிலே போர்க்களம் செல்லும் மகனுக்குவழியனுப்பும் பாடலைப்படித்து இன்புற்றிருக்கிறோம்.

ஆனல், இந்த நூற்ருண்டில், நாட்டு விடுதலைக்காக தியாகத்தழும்பை ஏற்று, இன்று நம்மிடையே வாழ்ந்து அழகான மணிவிழாவைக் கொண்டாடிய திரு. ஜி.கே. சுந்தரம்தான் அந்த தந்தையோடு போராடிய மாணவர். முற்ருப் பருவத்தில் முளைத்திருந்த தேசபக்தியால்பள்ளி செல்லும் காலத்தில் சிறை சென்று, வகுப்பிலே படிக்கும் பாடங்களை வாழ்க்கையிலேயே நேரடியான அனுபவங்களிலே பெற்று, இன்று நாடும் நல்லோர் உள்ளமும் போற்றும் ஓர் ஒப்பற்ற தலைவராகவும், மனித உணர்ச்சிகளை மதிக்கும் ஓர் உத்தமராகவும், எல்லோராலும் ஒருமுகமாக ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டவர்தான் திரு. ஜி. கே. சுந்தரம்.

கொதித்தெழுந்த சத்தியாகிரகிகள் கால்நடையாகவே திருச்சியிலிருந்து வேதாரண்யம் நோக்கிச் சென்ருர்கள்.

அச்சமில்லை - அச்சமில்லை என்ற பாரதியாரின் பாடலும், கத்தியின்றி, ரத்தமின்றி யுத்தமொன்று வருகுது - யுத்தமொன்று வருகுது என்ற நாமக்கல் கவிஞரின் பாடலும், விண்ணதிரச் செய்தன.

ஆயுதத்தையே நம்பி யுத்தம் நடத்திய ஆங்கிலேயருக்கு, இந்த ஆன்ம சக்தியைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

அப்பொழுது தஞ்சை மாவட்டத்து ஆளுநர் 'தார்ன்' என்ற அதிகாரி போராட்டக்காரர்களுக்கு, உணவோ ஒதுங்க இடமோ கொடுக்கக்கூடாது என்ற அவசர தடை உத்தரவைப் பிறப்பித்து லட்சக் கணக்கான துண்டு நோட்டீஸ்களைக் கிராமங்கள்தோறும் விநியோகித்து இருந்தார். அதிகார அச்சுறுத்தல் ஒரு பக்கமும், நாட்டுப்பற்று பின்ஞெரு பக்கமுமாக மக்கள் தத்தளித்தனர்.

அவர்கள் இறுதியாகக் கையாண்ட யுக்தி, வரலாற்றுப் பார்வையாளர்களை மலைக்கச் செய்திருக்கிறது. தயிர்சாதத்தை சட்டிகளில் போட்டு துணியால் மூடி, ஆங்காங்கே பெரும் மரங்களுக்குஅடியில் மண்ணில் புதைத்து வைத்திருந்தார்கள். சத்தியாகிரகிகள் மர நிழல்களில் இளைப்பாறியும், மணலிலிருந்து தோண்டிய சட்டியில் உள்ள உணவை அருந்தியும் தூரத்தை சிரமமின்றி கடந்தனர்.

வேதாரண்யத்தில் கடல் நெடுக மக்கள் வெள்ளம் நெளிந்து கொண்டிருந்தது. ஏற்கனவே பயிற்சியளிக்கப்பட்ட முறையில் அநீதியான உப்புச்சட்டத்தை எதிர்த்து, சுந்தரமும், இதர தொண்டர்களும் உப்பை அள்ளினர்கள். முன்னேறிக்கொண்டிருந்த தேசபக்தர்கள் மீது வேங்கையென காவல்படையினர் பாய்ந்தனர். இரும்புப் பூண்கள் சுற்றப்பட்ட தடிகளால் அடிகளைப் பொழிந்தனர். இரண்டு மூன்று நிமிடங்களில் தரைமுழுவதும் மனித உடல்கள், எங்கும் முக்கல், முனகல்.

பதினறு வயதே நிரம்பிய சுந்தரத்தின்மீது, உப்புச் சட்டம் 74-ம் பிரிவு இ. பி. கோ. 146 பிரிவின்கீழ் குற்றப் பத்திரிகை வாசிக்கப்பட்டது. நீதி மன்றத்தில் வயதை 20 என்று கூட்டியே கூறினர்.

மேஜராகாத இளம் குற்றவாளிகளை மன்னிக்கவும், சீர்திருத்தப் பள்ளிக்கு அனுப்பவும் சட்டத்தில் இடமுண்டு. சிறைசென்று, மறுப்பைத் தெரிவிக்கும் தம் லட்சியத்திற்கு இடையூறு ஏற்படக் கூடாதென்றே கூறிய பொய் இது.

குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளவும், நீதி மன்றம், ஆறு மாத சிறை தண்டனை சுந்தரத்திற்கு அளித்தது. அதிகபட்ச தண்டனையைப்பெற வேண்டுமென்று, சத்தியாகிரகிகளிடையே ஒருவித உத்வேகம்.

திருச்சி ஜெயிலில், இரண்டாயிரம் அரசியல் கைதிகளுடன் சுந்தரமும் அடைக்கப்பட்டார்.

உப்பும் ஊட்டமும் அற்ற சிறையிலே வழங்கும் உணவிற்கு தன்னைத் தயார் படுத்திக் கொண்டார். மன்னிப்புக் கடிதங்கள் எழுதி சிறையைவிட்டுச் சென்றவர்கள் பலர். ஆனல் சுந்தரமோ, இந்தப் புதிய சூழ்நிலையை, கட்டுப்பாடுகளை அணுகிய தன்மையே வேறு. சிறை உடலுக்கேயன்றி உள்ளத்திற்கல்ல. தன்னைத்தானே அடக்கிக்கொள்ள ஓர் வாய்ப்பும், காலா காலங்களில் ஒருவர் தன் செயல்களை செய்துகொள்ளும் பழக்கமும், பொறுமையைக்கடைப்பிடிக்கவும் சிறை வாழ்வு தனக்கு வாய்ப்பளித்திருக்கிறதென்று உற்சாகம் கலந்த உணர்ச்சியோடு சுந்தரம் கூறுகிருர்

இன்று சுந்தரத்திடம் காணும் கரை காண முடியாத பொறுமையும், சரிசமமாக யாவரிடமும் பழகும் தன்மையும் நிமிடம் தவருமல் தன் அலுவல்கள் செய்யும் பாங்கும் சிறையிலேதான் வேரூன்றியிருக்கும் என்பதை நாம் அறிகிறோம்.

ஆறு மாத சிறை வாழ்வில் இவர் மாற்றப்பட்ட ஊர்கள் திருச்சியைத்தவிர கோவையும் சென்னை சிறைச்சாலையும். பலவகைப்பட்ட அனுபவத்தோடு சிறையிலேயே "இந்தியும்" காந்தியின் அறப்போர் தத்துவத்தையும் கற்றுக்கொண்டார்.

தகட்டுத்துண்டுகளினல் கத்தாழைச் செடிகளின் தோலைச் சுரண்டி நார் உரித்தும், புத்தகங்களை பைண்ட் செய்தும் மிகுதியான நேரத்தைக்கழித்திருக்கிருர்.

ராஜாஜியையே தன் அரசியல் குருவாக வரித்துக்கொண்டார். அவருடைய அறிவுக் கருத்துக்களை தன் தியாக உள்ளத்தில் குழைத்து சமுதாயத்திற்காகவும் நாட்டின் நல்வாழ்விற்காகவும் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்.

End will not justify Means என்பதே என் கொள்கையென்று ஆணித்தரமாக தன் பொதுவாழ்வில் கூறி வருகிருர்.

ஒரு லட்சியம் உன்னதமாகயிருக்கலாம். ஆனல் அதை அடைய கடைப்பிடிக்கும் வழிமுறைகளும் தூய்மையாக இருப்பது மிக மிக அவசியம். இது இரண்டும் இணைந்து செயல்படும் போது அது ஒரு "இறைப்பணி" ஆகிறது. இறைப்பணி என்றுமே தோல்வி கண்டதில்லை என்பதே இவரது சித்தாந்தம்.

சிறு வயதிலேயே ஆண்டாள் பாட்டைப் பாடி ஆனந்தப்பட்டவர் இவர்.

இயற்கையின் அழகை, மலரிலும், வனப்புமிக்க காட்சிகளிலும் உயிர் இனங்களிலும் ஊடுருவிப் பார்த்து ரசிக்கும் உள்ளம் கொண்டவர்.

வீட்டிலே அணிலை வளர்த்து ஆனந்தப்படும் இந்த உள்ளம், மதராஸிலுள்ள குதிரைச் சிலையின் கலையழகில் மனதைப் பறிகொடுத்தது.

அரசியல் கண்ணேட்டத்துடன் மட்டும் திருப்தியடைய விரும்பினல் சுந்தரத்தின் அறப்போர்மரபினை மட்டும் வியந்து வியந்து பாராட்டுவதோடு நின்றுவிடக்கூடும். ஆனல் அவர் தலைசிறந்த தொழில் வல்லுனர், கல்வி, கேள்வி, ஞானம் படைத்தவர்.

அவர் பொதுப் பணியிலே ஒரு கடுமையான சொல், ஒரு நேர்மையற்ற செயல், ஒரு சுயநலத் திட்டம் இருந்ததில்லை.

தான் ஈடுபட்ட எல்லாத்துறையிலும் தனி முத்திரையைப் பொறித்தவர்.

அவர் சேவை நாடெங்கும் மணம் வீசட்டும்! பணி தொடரட்டும்! △

With the best compliments from:

MOPEDS INDIA LIMITED

Manufacturers of 'SUVEGA' MOPED, 50cc.

In Collaboration with M/s. MOTOBECANE, Pantin, France

Central Office:
No. 1, V. Palaniswamy Naidu Street
Avanashi Road
COIMBATORE-18
Phone: 24051, 24052 & 30925
Grams: 'MOPEDS'

Regd. Office & Factory:
Tirupathi – Renigunta Road
P. B. No. 11
TIRUPATHI (A. P.)
Phone: 55, Renigunta
Grams: 'MOPEDS'

புலவருடைய திறம்

திருமுருக கிருபானந்தவாரியார்

ஒரு தேசத்திற்குப் புகழ் புலவர்களால் விளைகின்றது; சிறந்த புலவர்கள் இருந்து நாட்டை அலங்கரிக்கின்றார்கள்; மேலும் புலவர்கள் திறமையாகப் பாடுவதிலும் திறமையாகப் பேசுவதிலும் வல்லவர்கள். அக்காலத்துப் புலவர்கள் தேனூறும் பாடலுக்கு மன்னர்கள் வாயூறி நின்றார்கள். மன்னவர்கள் மட்டுமா? ஆண்டவன் கூட.

"பாவலான் ஒருவன் செந்தமிழ்க் கிரங்கி
பரவையார் ஊடலை மாற்ற
ஏவலா ளாகி இரவெலாம் உழன்றான்"

ஏகநாயகனாகிய எம்பெருமான் என்றால், பாவலர் பெருமை பாட்டுக்கும் ஏட்டுக்கும் அடங்குமோ?

சொக்கநாதப் புலவர் என்ற ஒருவர் மதுரையில் இருந்தார். அவர் திருமலை நாயக்கர் காலத்தவர். அவர் பல பாடல்கள் பாடியிருக்கின்றார். ஒவ்வொரு பாடலும் சுவை மிகுந்தது. சொல் நடை, பொருள் நடையுடன் கூடியது.

சொக்கநாதப் புலவர் ஒரு சமயம் திருக்களந்தை என்ற திருத்தலஞ் சென்றார்.

சுவாமி திருமுன் நின்று அழகாகப் பாடினார். சிவலிங்கத்திலிருந்து ஒரு குரல் எழுந்தது.

"அன்பனே! உனக்கு என்னவரம் வேண்டுமோ கேள்."

இந்தக் குரலைக் கேட்டவுடனே புலவர் திடுக்கிட்டுப் போனார். எம்பெருமான் திருவருளை எண்ணினார். அவர் கண்களிலிருந்து விண்மாரி என நீர் வழிந்தது; சொல் குழறியது.

ஆண்டவனிடம் அவர் என்ன கேட்டார்? அழிகின்ற பொன்னையும், பொருளையும் நிலபுலன்களையுமா கேட்டார்! இல்லை இல்லை.

நிரம்பிய பொன்னும், பொருளும், நிலபுலன்களும் உடையவன் மகிழ்ச்சியாகவும் திருப்தியாகவுமா இருக்கின்றான்? செல்வம் உயர உயரக் கவலைகள் உயருகின்றன. மன்னாதி மன்னரும் கவல்கின்றார்கள்; பெரிய கோடீஸ்வரர்கள் மனச்சாந்தியின்றி வருந்துகின்றார்கள்.

ஆதலால் அறிவு நிறைந்த புலவர்பெருமான் அல்லலுக்கு உறைவிடமான செல்வத்தை வேண்டினாரில்லை.

அவர் வேறு என்ன வேண்டினார்! இறைவன் நமது உள்ளத்தில் வந்து இருப்பதுவே மேலான இன்பம் என்று கருதினார்.

ஒரு மாகாணத்துக் கவர்னர்-அல்லது முதன் மந்திரி நமது வீட்டில் வந்து சில நேரம் தங்கிவிட்டுச்சென்றால், அதற்கு எவ்வளவு பெருமை ஏற்படுகின்றது.

அகிலாண்ட கோடி பிரமாண்ட நாயகனை எம்பெருமானை நமது உள்ளத்தில் எழுந்தருளினால் அதைவிட மேலான ஒரு பெரும் பேறு இருக்க முடியுமா? அதுவே பேரின்பம் என்றெல்லாம் அவர் எண்ணினார்.

"சுவாமீ! கருணைக்கடலே! தேவரீர் என் உள்ளத்தில் எழுந்தருளியிருக்க வேண்டும்" என்றார்.

இறைவன் புலவருடன் வேடிக்கையாகப் பேசுவதை விரும்பினார். "அன்பனே; இதோ இந்தத் திருக்களந்தைக் கோயிலிலே இருக்கின்றேன். இங்கு என்பால் பல அடியார்கள் இடையறாது வந்து வந்து வழிபட்டு வரம் பெறுகின்றார்கள்; இதனை விடுத்து உன் உள்ளத்தில் நான் எப்படி வர இயலும். அப்படி வந்து தங்கினால் இங்கு வருகின்ற அடியார்கட்கு ஏமாற்றமாகிவிடும். ஆகவே நீ கேட்ட வரத்தின்படி நான் உன் உள்ளத்தில் எப்போதும் தங்கியிருக்க முடியாது" என்றார்.

புலவர் இந்த வாசகத்தைக் கேட்டார். இறைவன் எங்கும் தங்கும் நிறையுடையவன். பல்வேறு வடிவும் பல்வேறு செயலும் பூண்ட பரிபூரணன். எனினும் இறைவன் 'நான் திருக்களந்தைக் கோயிலில் இருக்கின்றேன். உன் உள்ளத்தில் எவ்வாறு வந்து தங்குவேன்' என்று கூறியதனால் நாமும் சமர்த்தாகத்தான் கூறவேண்டும் என்று கருதினார்.

"ஆண்டவனே! நீர் இரண்டு இடங்களிலும் ஏக காலத்தில் இருக்க ஒரு வழி கண்டு பிடித்திருக்கின்றேன். அது என்ன வழி தெரியுமா? கூறுகின்றேன் கேளும்!

"நீர் முன்னம் உமது திருமேனியில் இடப்பாகத்தை என் தாய் உமாதேவிக்குத் தந்தீர். அவருடைய வலப்பாகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டீர். அந்த வகையில் உமது திருமேனியில் இடப்பாகமும் அம்மையின் வலப்பாகமும் சேர்ந்து இப்போது இங்கே காட்சியளிக்கின்றீர்!

ஐயனே! இனி உமது திருமேனியில் மற்றைப் பாதியும் அம்மையின் மேனியில் ஒரு பாதியும் உண்டல்லவா! அந்த இரண்டும் சேர்ந்தால் ஒரு உருவம் ஆகுந்தானே? அப்போது இரண்டு வடிவங்கள் ஆகும்; ஒன்று திருக்களந்தைத் திருக்கோயிலில் இருக்கட்டும். மற்றொன்று அடியேன் மனக்கோயிலில் இருக்கட்டுமே" என்றார்.

புலவருடைய சொல் திறத்தைக் கேட்டுப் பெருமான் பெருமகிழ்ச்சியுற்றார். அவருடைய உள்ளக் கோயிலில் எழுந்தருளி அருட்காட்சி தந்தருளினார். வர் பாடிய அற்புதமான பாடல் இதோ.

ஆகத்திலே யொருபாதி யென் னம்மைக் களித்தவன் தன்
பாகத்திலே யொன்று கொண்டாய்; அவள் மற்றைப் பாதியும் உன்
தேகத்திலே பாதியும் சேர்ந்தால், இருவர் உண்டே; சிவனே
ஏகத்திராமல் இருப்பாய் களந்தையும் என்னெஞ் சுமே.

மணிவிழா வாழ்த்து

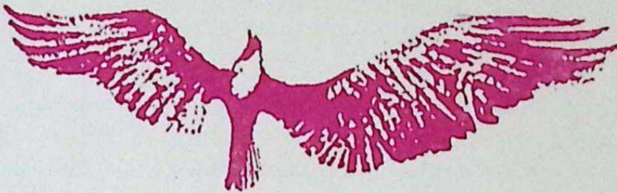
★ ★ ★

நேரிசை வெண்பா.

மூவிருப தாண்டு முகுந்தன் திருவருளால்
பூவுலகில் வாழ்சிறந்த புண்ணியன் - மேவுபுகழ்
சுந்தரவேள் சுற்றத்தார் சூழ சுகமுடனே
சந்ததமும் வாழ்க தழைத்து.

— கிருபானந்தவாரியார்

சுதந்திரப் பறவை

கோவை நகராட்சிக் கலையரங்கில் 15—10—74 அன்று நிகழ்ந்த பாராட்டு விழாவில் திருமதி சந்திரகாந்தி கோவிந்தராஜுலு அவர்கள் நிகழ்த்திய உரை.

பெருமதிப்பிற்குரிய விழாத் தலைவர் கம்பன் அடிப்பொடி திரு. கணேசன் அவர்களே, தமிழ் நாட்டின் சத்தியத்தின் சின்னமாக விளங்கும் எங்கள் பெருமதிப்பிற்குரிய திரு. சுந்தரம் அவர்களே, அன்பிற்கும், அமைதிக்கும், பொறுப்பிற்கும், பொறுமைக்கும் சின்னமாக விளங்கும் திருமதி தாயாரம்மாள் அவர்களே! விழாவைச் சிறப்பாக நடத்திக்கொடுக்க வந்திருக்கும் பெருமக்களே!

இன்று அருட் செல்வமும், பொருட் செல்வமும் சேர்ந்து சிந்தனைச் செல்வத்தையும், செயல் செல்வத்தையும் கொழிக்க வைக்கும் தென்னாட்டு மான்செஸ்டர் என்று பிரசித்தி பெற்று விளங்கும் கோவை மாநகரிலே, அன்று ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எந்தவிதமான வசதியோ, வாய்ப்போ இல்லாத காலத்திலேயே பலவகையான தொழில்களின் ஆக்கப் பணிகளுக்காக பல்லாயிரக்கணக்கான பேர் வாழவேண்டும் என்ற பரந்த நோக்கத்தோடு தமது செல்வத்தைப் பங்கிட்டு பஞ்சு, நூல், இயந்திரங்கள் போன்ற பல பெரிய தொழில்களுக்கு வித்திட்ட வித்தகரும், கோவை மாநகரம் தொழில் துறையில் சிறப்பாக முன்னேற காரணகர்த்தாவாக இருந்த தந்தையும், தமிழ் நாட்டில் தொழில்வளம் மிகச் சிறப்பாக உருவாக காரணகர்த்தாவாக இருந்த சிற்பியுமான பெருமதிப்பிற்குரிய திரு. குப்புசாமி நாயுடு அவர்களுடைய குடும்பத்தில் பிறந்தவர், கொடை வள்ளலும், தொழில் மேதையுமான திரு. சுந்தரம் அவர்கள். அன்னசத்திரம் ஆயிரம் வைத்தலும், ஆலயம் பதினாயிரம் நாட்டலும், புண்ணியச் செயல்களே. அவையாவினும் ஆயிரம் கோடி புண்ணியம் ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தல் என்ற மகாகவி பாரதியாரின் கனவை நனவாக்க அன்றே அறச்சாலைகள், ஆலயங்கள், அன்னசத்திரங்கள், எழுத்தறிவிக்கும் கலைக்கோயில் பலவற்றை நிறுவிய பண்பட்ட குடும்பத்தில் பிறந்த மேதை திரு. சுந்தரம் அவர்கள்.

அன்று கோவை மாநகரம் தொழில் துறையில் மிகச் சிறப்பாக முன்னேற மூல காரணகர்த்தாவாக இருந்த பெரியார் திரு. குப்புசாமி நாயுடு அவர்கள் இட்ட அந்த வித்தானது அந்தக் காலத்திலேயே சிறந்த வித்தாகி, முளையாகி, விளைவதாகி, விளைவிக்கும் பொருளாகி இன்று கொத்தாகி, பயனாகி, குறைவில்லாத நிறை பொருளாகி சென்ற 25 ஆண்டுகளுக்கும் மேற்பட்டு உலகம் போற்றும் தொழில் ஸ்தாபனங்களுள் ஒன்றாக

விளங்கும் குப்புசாமி நாயுடு தொழில் ஸ்தாபனங்களும், தர்ம ஸ்தாபனங்களும் மிகச் சிறப்பாக மேன்மை அடைந்து, பிரசித்தி பெற்று விளங்குவதற்கு முக்கியமான சிற்பி-களில் மூல காரணகர்த்தாக்களில் ஒருவராக இருப்பவர் **சமுதாய சிற்பி திரு. சுந்தரம் அவர்கள்.**

அறிவிலே, ஆற்றலிலே, ஆக்கத் திறனிலே, தர்ம சிந்தனையிலே. பக்தி மார்க்கத்திலே, தேசப் பற்றிலே, காந்திய நெறியலே நாட்டுப்பற்று மிகுந்த காரணத்தால் கட்சிப் பற்றிலே அவை யாவற்றிற்கும் மேலாக இந்திய நாட்டின் ஞானக் களஞ்சியமாகத் திகழ்ந்த மகரிஷி ராஜாஜி அவர்களினுல் தொடங்கப்பட்ட சுதந்திரக் கட்சியிலே அறநெறி பிறழாத வழியிலே தன்னிகரில்லாத நிர்வாகத் திறமையிலே பல நல்ல உயர்ந்த காரியங்களுக்காக செல்வத்தை பிறரோடு பங்கிட்டுக் கொள்வதிலே அவனியெல்லாம் நிழல் கொடுக்கும் ஆல விருட்சமாக இருந்து பெரு வாழ்வு வாழ்ந்து காட்டும் **மனித குல மாணிக்கம் திரு. சுந்தரம் அவர்கள்.**

தைரிய லட்சுமி, தன லட்சுமி, ஜய லட்சுமி, பாக்கிய லட்சுமி, சௌபாக்கிய லட்சுமி ஆகிய தேவியின் கடாட்சம் ஆனந்தத் தாண்டவமாடும் அதிர்ஷ்டசாலி இப்பெருமகன். எப்போதும், எதற்கும், எந்த ஒரு நல்ல காரியத்திற்கும் எண்ணி-யதை, எண்ணிய மாத்திரத்தில், எண்ணியபடி செய்துமுடிக்கும் திறமை பெற்ற **சுதந்திரப் பறவை திரு. சுந்தரம் அவர்கள்.**

தீர்க்கதரிசி திரு. சுந்தரம் அவர்களும், அவரது சகோதரர்களும் இந்தியாவின் தொழில் துறையில் முன்னணியில் நின்று ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேற்பட்டு மிகப் பிரகாசமாக பிரசித்திபெற்று விளங்குவதோடு வேலையற்ற பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு வாழ்வு காண, பக்ரா, பவானி அணைகளைப் போல மிக மிகப் பெரிய பெரிய திட்டங்களான விஸ்கோஸ், மிஷின் ஒர்க்ஸ் போன்ற திட்டங்களை நிர்மாணிக்க பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை செலவு செய்து அமோகமாக தொழில் வளத்தைப் பெருக்கியிருப்பதோடு மருத்துவத் துறையிலேயும் 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, அதுநாள் வரை வேறு ஒருவருமே செய்யாத, செய்ய முடியாத மகத்தான மகப்பேறு மருத்துவ நிலையத்தை தமது தந்தை திரு. குப்புசாமி நாயுடு அவர்கள் நினைவாக நிறுவி ஒவ்வொரு ஆண்டும் பல்லாயிரக்கணக்கான பெண்களுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் நல்ல ஆரோக்கியமான வாழ்வு அளித்து வருவதோடு, இப்பொழுது அந்த சிறப்பு மிக்க மருத்துவ மனையோடு சேர்த்து, தமிழ் நாட்டில் வேறு எந்த மாவட்டத்திலும் இல்லாத புற்று நோய் நிலையத்தையும், இருதய நோய் சம்பந்தப்பட்ட நிலையத்தையும் ஏற்படுத்தி, அவைகளுக்கு வேண்டிய மிகமிக சக்தி வாய்ந்த பல்வேறு நவீன கருவிகளை நிறுவி இருப்பதோடு, இப்போது அவற்றிற்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற்போல சிறப்பாக குழந்தைகளுக்காகவே தனிப்பட்ட முறையில் சிகிச்சைப் பிரிவு ஏற்படுத்தியிருப்பதுடன், தொழில் துறையிலும் மருத்துவத் துறையிலும் மட்டும் மக்களுக்கு நல்லது செய்தால் போதாது, மனிதனின் ஜீவநாடியாக விளங்கும் அறிவுத் துறையாகிய கல்வித் துறையிலேயும் சிறந்த நல்ல காரியங்களைச் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்ற உயர்ந்த நோக்கத்தோடும் சிறப்பாக உயர்நிலைப்பள்ளிகள், கல்லூரி போன்றவற்றை ஏற்படுத்தி, நாட்டின் எதிர்காலப் பிரஜைகளாகிய நன்மக்களை உருவாக்கி வருவதும், 'ஒயசிஸ் இன் தி டெசர்ட்' (oasis in the desert) என்பதைப் போல கோவையிலும், அதன் 100 மைல் சுற்று வட்டாரத்திலுமுள்ள பல லட்சோப லட்ச மக்களின் பசுமையான வாழ்க்கைக்குப் பாலைவனச் சோலையாக அமையும்படி பாடுபட்டு வரும் பெருமக்கள் **கொடை வள்ளல்கள் திரு. சுந்தரம் சகோதரர்கள்.**

அப் பெருமக்கள் இந்தியாவின் புனிதமான வற்றாத பஞ்ச நதிகளாகிய மிகப் பெரிய ஜீவ நதிகள் பிரசித்தி பெற்று விளங்குவதோடு மக்களால் பெரிதும் விரும்பப்

பட்டு நாட்டின் பண்பாட்டிற்கும், கலாச்சாரத்திற்கும், சுபிக்ஷத்திற்கும் சின்னமாக விளங்கி கடந்தகால நினைவில் தோன்றி, நிகழ்கால நனவாக ஓடி, எதிர்காலக் கனவுக் கடலில் கலக்கச் செய்யும் ஜீவ நதிகள் மக்களின் சேமமான வாழ்க்கைக்கு வழிவகுத்து நாட்டை வளப்படுத்திக் கொண்டே இருப்பதைப் போல திரு. சுந்தரம் அவர்களும், தென்னாட்டு மக்களின் பசுமையான வாழ்க்கைக்கு சிறப்பாக வழிவகுத்து மக்களால் பெரிதும் விரும்பப்பட்டு, பிரசித்தி பெற்று விளங்குவதோடு, தமிழ் நாட்டின் பண்பாட்டிற்கும், சுபீட்சத்திற்கும் சின்னமாக விளங்கி தமிழ் மக்களின் கடந்தகால நினைவில் என்றென்றும் நிலைத்தவராக, அவர்களது நிகழ்கால சுபீக்ஷத்தின் நனவாக, அவர்களது எதிர்கால வாழ்வு சிறப்பாக வளம்பெற வழிவகுத்துக் கொடுக்கின்ற, நாடு போற்றும் **பண்பு நிலையம் திரு. சுந்தரம் அவர்கள்.**

நாட்டின் விடுதலைக்காக உயிர்த்தியாகம் செய்த உத்தமர்கள், தியாகிகள், துடித்தெழுந்த தேசபக்த சிங்கங்கள், கர்ம வீரர்கள் ஆகியோர்களது நெஞ்சத்திலே சுதந்திரக் கனலின் தகிப்பால் தேசீய எழுச்சி எனும் பயங்கரப் பாதையானது உருவாகி அதுவே பஞ்சலையாகி, அவர்களை சுட்டுப் பொசுக்கவும், தூக்கு மேடை ஏறவும், கடுமையான சிறைவாசம் அனுபவிக்கவும் செய்த மகத்தான சத்தியத்திற்குட்பட்ட **அந்தக் காலத்துக் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர் திரு. சுந்தரம் அவர்கள்.** கொந்தளித்து நிற்கும் போர்க் கடலிலே சுதந்திரக் கப்பலுக்கு ஆபத்து என்ற அறிகுறி தோன்றினால், நாட்டிலுள்ள அத்தனை பேரும் ஒன்றுசேர்ந்து ஜாதி,மத,இன,நிற வேறுபாட்டையெல்லாம் மறந்து, தேசாபிமானம் என்ற தீட்சையிலே புடம்போட்டு கொடுங்கோலின் கோரத் தாண்டவத்தைத் தகர்த்தெறிய சக்திக் கனல்கள் மூச்சு முடியும்வரை போராடிய மகத்தான, உன்னதமான சத்தியத்திற்கு உட்பட்ட கட்சியைச் சேர்ந்தவர் திரு. சுந்தரம் அவர்கள். வேதாரண்ய சத்தியாகிரகத்தில் மிகத் தீவிரமாக ஈடுபட்டு சிறைசென்ற தியாகியாக இருந்த அவர், சென்ற சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அத்தகைய புனிதமான கட்சியை விட்டு விலகி, சுதந்திரக் கட்சியில் சேர்ந்து இருப்பதாவது, அதாவது தர்மத்திற்கும், சத்தியத்திற்கும், வீரத்திற்கும், வெற்றிக்கும், நேர்மைக்கும், சாத்வீகத்திற்கும் ஆணிவேராக அமைந்திருந்த அன்றைய காங்கிரஸ் கட்சியானது, பதவியேற்ற சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு, படிப்படியாக கீழ்நிலைக்கு சிறிது சிறிதாக வந்துகொண்டிருந்த சமயத்தில், நாட்டின், சத்தியத்தின் சின்னமாக விளங்கிய திரு. ராஜாஜி அவர்களால் துவக்கப்பட்ட சுதந்திரக் கட்சியில் சேர்ந்து, அக் கட்சியின் ஆணிவேராக இருந்து, அதற்கு பக்க பலமாக இருந்து, ஆளும் கட்சிக்கு எதிராக அதன் ஊழல்களையும், அராஜகத்தையும் மிகத் தைரியமாக எடுத்துச் சொல்லி வருகின்ற **பெருமகன் திரு. சுந்தரம் அவர்கள்.** அதாவது, ஆளும் கட்சிக்கு எதிராக ஒரு ஸ்திரமான எதிர் கட்சி, பலமாக செயல்பட்டால்தான் அது சிறப்பாக செயல்பட முடியும் என்ற உயர்ந்த நோக்கத்தோடு செயல்படுகின்ற சிறந்த பெருமகன். Men of achievements என்ற வரிசையிலே பிரசித்தி பெற்று விளங்கும் அவரிடம் வாழையடி வாழையாக தொடர்ந்து வந்துள்ள செல்வச் சிறப்பு. அத்தகைய செல்வச் சிறப்பிலும் செருக்கற்ற சிறந்த பணிவுடைமைப் பண்பு. வசதிகள், வாய்ப்புகள் இருந்தாலும் மனிதப் பண்போடு பழகும் பெருந்தன்மை. மேலான, உயர்ந்த வாழ்க்கைச் சூழ்நிலையில் எளிமை. தொழில் அதிகாரச் சூழ்நிலையில் அன்பு. கல்வி அறிவு பெற்ற சூழ்நிலையில் அடக்கம். கலை வளர்த்த சூழ்நிலையில் உயர்ந்த பண்பாடு. செல்வச் சீமானாகப் பிறந்தும் உழைப்பில் மிகுந்த நம்பிக்கை. சொன்னதைச் சொன்னபடி நிறைவேற்றுகின்ற ஆற்றல். வலது கை கொடுப்பதை இடது கை அறியாத வண்ணம் செய்யும் தான தர்மம் போன்ற பெருங் குணங்கள் படைத்த நாடு போற்றும் **சாந்தி நிலையம் திரு. சுந்தரம் அவர்கள்.** அரச வாழ்விலே பேரரசராக, அக வாழ்விலே அன்பரசராக, புற வாழ்விலே அருளரசராக எண்ண வாழ்விலே அறத்தின் அரசராக, வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த வாழ்வரசராக வாழும் திரு. சுந்தரம் தம்பதிகள், அறுபது ஆண்டு நிறைவு மட்டும் கண்டது போதாது. அதோடு அவர்கள் பல்லாண்டு, பல்லாண்டு, பல்லாயிரத்தாண்டு, பல கோடி நூறாயிரம் ஆண்டு வாழ எல்லாம்வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்தித்து, அவர்களுக்கு மீண்டும் என்னுடைய மனமார்ந்த வணக்கத்தை ஒருமுறை செலுத்துகின்றேன். □

வாய்மைக்கு அறுபது!

திரு. ஜி. கே. சுந்தரம் அவர்கள் ராஜாஜியின் பெருமதிப்புக்கும், அன்புக்கும் பாத்திரமான வர் என்றாலே போதும், அதற்கு அதிகமாக அவரைப் புகழ்ந்துரைக்க வார்த்தைகளே இல்லை.

அறுபதாண்டுகள் நிரம்பப்பெறும் திரு. சுந்தரம் உண்மையே மனித உருக்கொண்டு வந்ததுபோல் திகழ்கிறார். இதனைப் பாரதம் முழுவதும் தொழில் வர்த்தக வட்டாரம் மட்டுமின்றி அதிகார வர்க்கமும் நன்கு அறியும்.

சாதாரணமாக ஒரு நிறுவனத்தின் ஆண்டறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்படும் பங்குதாரர்கள் கூட்டத்திற்கு எல்லாப் பங்குதாரர்களும் வர மாட்டார்கள். அதில் சிரத்தை காட்டுபவர்கள் சிலர் மட்டுமே இருப்பார்கள். ஆனால் லக்ஷ்மி மில்ஸ் பங்குதாரர் கூட்டமென்றால் ஏதோ கோலாகலத் திருவிழா போல் அனைவரும் வந்து மொய்ப்பார்கள். பங்குதாரர்களுக்கு நிர்வாகத்தினரிடம் அத்தனை அன்பு, மதிப்பு.

தொழில் துறையில் அரிய சாதனைகள் புரிந்து மிக உயர்ந்த நிலைக்கு வந்துள்ள திரு. சுந்தரம் எளிய வாழ்க்கையே நடத்துகிறவர். அடக்கமும் அமைதியும் அவர் சுபாவமாகவே பெற்றவர்.

செல்வத்தின் பயன் பிறருக்கு உதவுவதிலேதான் இருக்கிறது என்பதை நன்கு உணர்ந்துள்ள இந்தப் பேரறிவாளன் திரு, ஊருணி நீராக விளங்குகிறது. மருத்துவமனை, பள்ளிக்கூடம் போன்ற பல தர்ம காரியங்களுக்கு அறக்கட்டளைகள் நிறுவியுள்ளார்.

இப்படிப்பட்ட காந்தியச் செம்மல், ராஜாஜியின் உள்ளத்தை ஈர்த்ததில் வியப்பென்ன? 'சுதந்திராக் கட்சியின் நோக்கம் ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதாக இருக்கக் கூடாது; ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளையும் சுதந்திரப் பொருளாதாரத்தின் மேன்மையையும் மக்களுக்கு எடுத்துக்கூறி அவர்களைப் பொறுப்புள்ள பிரஜைகளாக மாற்றுவதே அதன் முதல் கடமையாக இருக்க வேண்டும்' என்ற ராஜாஜியின் அறிவுரையை சிரமேற்கொண்டு அவர் இயங்கி வருகிறார்.

திரு. ஜி. கே. சுந்தரத்துக்கு மணி விழா எடுக்கும்போது நாம் அன்பையும், உழைப்பையும், வாய்மையையும், ஈகையையும் போற்றிக் கொண்டாடுகிறவர்களாகிறோம்.

கல்கி
சென்னை-31
4—10—74

சதாசிவம்

G. K. S.—ன்
உள்ளம் ஒரு பெருங்கோயில்

* *

> மாபெரும் செயல்களை நிறைவேற்றும் திறன்வாய்ந்த நமது வாழ்க்கை பெருமதிப்புடையது. குறிக்கோளுடைய வாழ்க்கையில் இயக்கம் உண்டு; குறிக்கோளற்ற வாழ்வு தட்டுத்தடுமாறும். மனிதர் அறத்தை ஏற்றுக் கொண்டாலும் ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும், தனது நிலையைப் பற்றிச் சிந்தித்துத்தான் ஆகவேண்டும். சஞ்சல மனப்பான்மையால் எதையுமே சாதித்துவிட முடியாது.
>
> —முனிவர் நத்மல் அவர்கள்

இன்பம் அற்பமானது, ஆழமில்லாதது. துன்பம் ஆழமானது, ராட்சச வடிவுடையது. நன்மைகளையும் எண்ணத்தினவுகளையும் ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறிக் கொள்ளவே மொழிகளும், பேசும் ஆற்றலும் ஆகும். உலகம் தோன்றிய நாள் முதலாக இன்றும் நாளையும் முடிய நாம் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறோம். பேசியதெல்லாம் இன்பமாயின் துன்பத்தின் நிழல்கூட தேய்ந்து மறைந்திருக்கும்.

நன்மைகள் செய்யமுடியாத ஒன்று நம்மிடையே மதிக்கப்படுகின்றது என்பதைக் காணும்போது, ஆம்! பேச்சுக் கலையைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன், நாணம் உண்டாகவில்லை. தந்தை தாய் இன்றேல் நாமில்லை, பின்னொரு சமயம் இவர்களைப் பழித்துப் பேசுகிறோம், ஏன்? இன்பமானவற்றைக் கண்டு மகிழும்போது பெற்றவர்களின் தியாகத்தை நாம் நினைக்கிறோமா? துன்பம் ஏற்படும் காலை பெற்றோரைப்பழிப்பதற்குத் தவறுவதில்லை. உலகம் அமைதியானதே, அதனிடம் குடிபிறந்துள்ள அமைதியை ஜீவன்களாகிய நாம் அதன் மணிவயிற்றைக் கீறிப்பிளந்து அமைதியைக் கெடுத்து விடுகிறோம்.

அத்தனை பாபங்களையும் செய்யத் தூண்டுவது எது, அல்லது யார்? ஆம் நாம் இன்பமானது என்றெண்ணிக்கையாளும் கருவியான பேச்சுதான் காரணம். தனவந்தர் என்று நம்மால் மதிக்கப்பெரும் மனிதன் என்ன வைத்துள்ளான். அமைதியான இவ்வுலக இயற்கையைப் பாழ்படுத்தும் கொடிய கருவியான பணத்தை வைத்துள்ளான் என்பதை நாம் ஏன் உணரவில்லை! வைத்திருக்கவேண்டிய பொக்கிஷம் என்ன என்பதைக் கண்டறிய என்றாவது துணிவு பெற்றுள்ளோமா? இல்லையே! ஏன்? நாம் மௌனமாக இருப்பதில்லை. எனவே நமக்கு துணிவில்லை. "பேசாத்தனமே, பெருந்தனம்" என்றனர் ஆன்றோர்கள். சாந்தியின் சொரூபம் எனப்படுவதின் தாத்பரியமே மௌனத்தின் உள்ளடக்கமாகும்.

> நாம் விழித்தெழுந்து உலகத்தை அதன் உண்மை நிலையில் கள்ளம், கபடமின்றி நோக்கவேண்டும். உலகை நாம் எவ்வளவிற்கு நன்மைக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவிற்குப் பயன் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுது உலகம் நாம் விரும்புகின்ற அளவிற்கு நல்லதாக இல்லாவிட்டாலும் மற்றவர்கள் இக் காலங்களில் அதனை ஆக்கியுள்ளதைவிட நன்றாக இருக்கும். நல்ல உலகம் என்பதற்கு அறிவு, கருணை மற்றும் தைரியம் என்று பொருள். கடந்த காலத்தை எண்ணி வருந்துவதோ அல்லது சுதந்திர அறிவை கள்ளங் கபடமற்ற மனிதர்கள் பல்லாண்டுகட்கு முன் கூறிய சொற்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு அடிமைப் படுத்துவதோ அதற்குத் தேவையில்லை.
>
> —பெர்ட்ரண்ட்ரஸ்ஸல்

கடவுளை வணங்கிட வேண்டின் மௌனத்துடன் தியானித்தல்வேண்டும். கோப தாபங்களின் மூட்டத்தால் அதிர்ந்திடும் உள்ளத்தை, உடலை நிலைப்படுத்திடவேண்டின் மௌனம் கொண்டிட வேண்டும். பிரச்னைகளை குறைத்திடவும் உறுவாக்கிடவும் மௌனமே அரும் மருந்தாகும்.

காலத்தை வென்றிட்ட காந்தியும், ராஜாஜியும் உண்டிட்ட நல்மருந்து மௌனமே யாகும்.

கய வலிமை உடையவர்களிடம் நாம் காணும் தலையாய செயற்திறன் "மௌனமே" என்பது கண்கூடு. உள்ளம் ஒரு பெருங்கோயில், ஊனுடம்பு ஆலயம் என்கிறது திருமந்திரம்.

உண்மையின் திருவடிவத்தைக் காணவும் நீதி நின்பால் விசுவாசிக்கவும் மனிதர்களின் செயற்கொடுமையால் துன்பக் குழியில் தள்ளப்பட்ட ஏழைகளை உய்விக்கவும் குறைத்துப் பேசி மௌனமாய் இருந்து பிரச்சனைகளின் உட்சென்று பரிசீலித்து, சிக்கறுத்து முடித்திடும் திறத்தில் நேற்றெல்லாம் நமக்கு ராஜாஜி அவர்கள் இருந்தார். இன்று அவர்தம் உத்தமச் சீடர் திரு. G. K. S. அவர்கள் நம்மிடையே இருக்கிறார்.

மோன நிலை என்னும்படி குறைத்துப் பேசு, மௌனமாயிரு, விழித்திரு இவையே நல்வழி. நல்வழி நடத்தல் என்பது சிலருக்கு பயிற்சி, சிலருக்கு பிறப்பு. இவற்றில் பின்னதின் வடிவமாய் வந்துதித்த சீலத்திருமகனும் உத்தமர், ஜி. கே. எஸ். அவர்களின் உள்ளம் அமைதியும், மௌனமும், செயற்திறனும், கருணையும் தெய்வங்களாகக் குடியிருக்கும் கோயிலென்றால் மிகையல்ல, உண்மை இது.

பல்லாண்டு வாழ்ந்து சதாபிஷேகம் காணவேண்டும்.

இறையருள் வேண்டும்.

விஸ்வக்யான்.

பொன்மொழி

மாடு, மனை, மனைவி, மக்கள் இவைகள் மட்டுமல்ல செல்வங்கள்
அன்பும், பண்பும், கருணையும், அறமுமே வாழ்வில்
மிகுந்த ஐஸ்வர்யங்களாகும்.

G. K. S.

With the best compliments from:

Grams: CENTURY

Phones: Office : 23387, 35975; Godown : 27597; Resi : 31707

C. B. MUTHUSAWMY CHETTIAR & SON

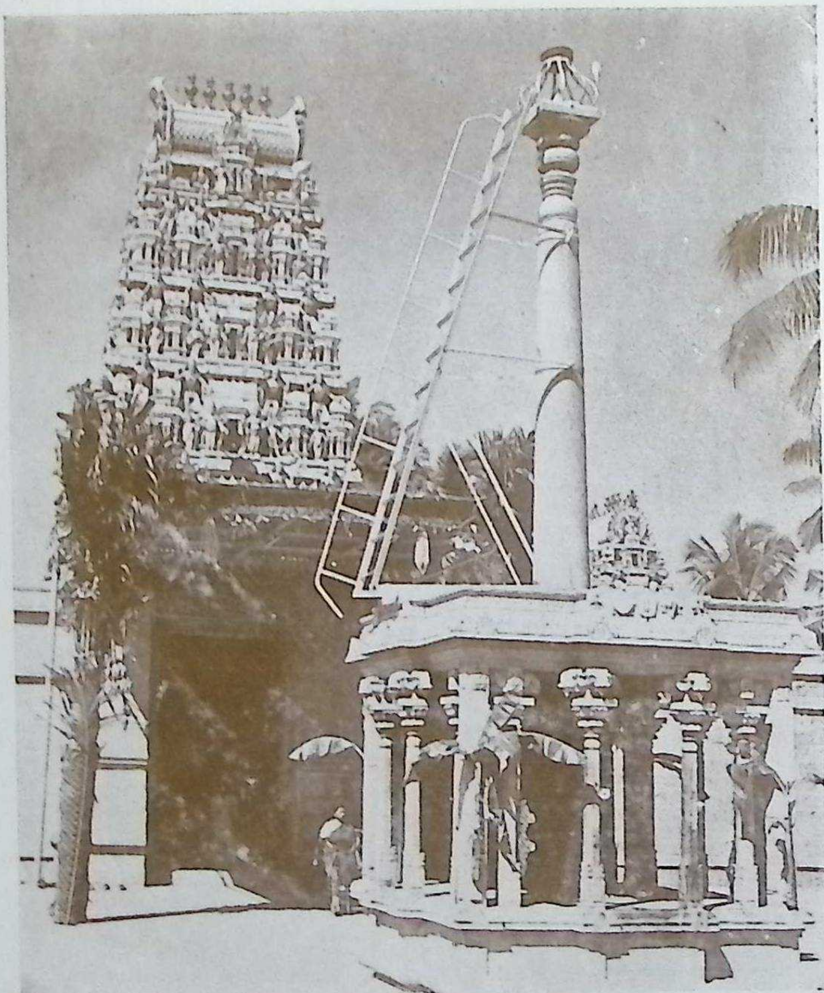
Dealers & Manufacturers' Representatives

384, RAJA STREET — COIMBATORE-641001

Distributors : THE TATA OIL MILLS CO., LTD.,
LAKME LTD.,
Malhothra INTERNATIONAL PRIVATE LTD., BOMBAY.

Selling Agents : O. K. VANASAPATHY and O. K. Refined OIL.

The Rajagopuram (with Garuda Kambam in front) of
Sri Srinivasa Temple at Pappanaickenpalayam — a Family Foundation.

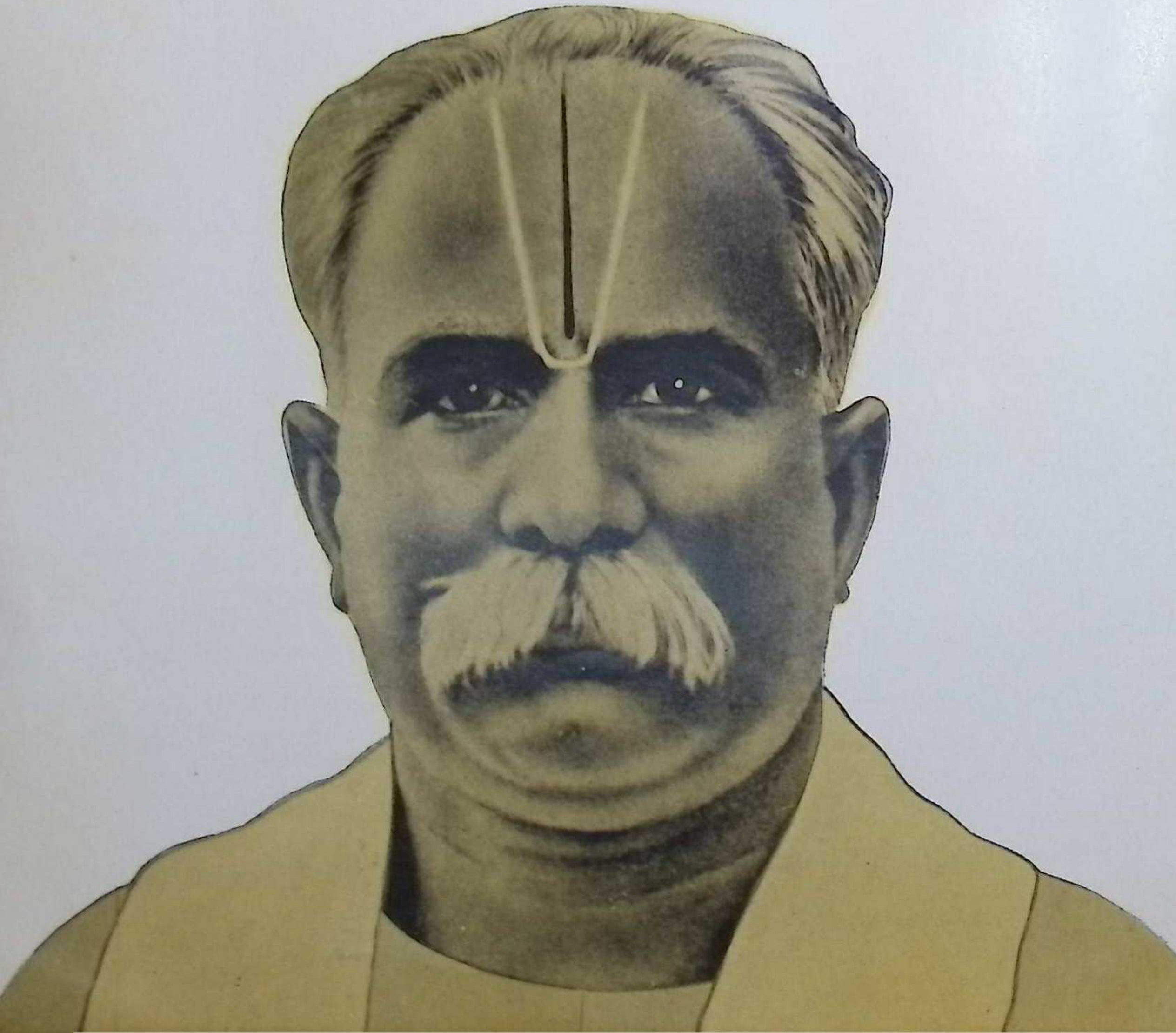
பாப்பநாயக்கன்பாளையத்திற்கு தெய்விக ஒளிகூட்டும்
ஸ்ரீ ஸ்ரீனிவாசர் ஆலய ராஜகோபுரத்தின் எழிற்தோற்றம். ராசகொண்டலார் குடும்பத்தினரின்
அறக்கட்டளையின் மேற்பார்வையில் சீரும் சிறப்புமாய் திகழ்ந்து வருகிறது.

A Pioneer in Cotton Industry and founder of the Kuppuswami Naidu Charity Trust which has just completed 25 years of quiet but solid service in the cause of Education and Medical Relief.

Late
Sri. G. KUPPUSWAMY NAIDU
(Father of Sri G. K. S.)

who never stopped asking himself "What can I do for the people among whom I was born and grew up."

வணக்குத்திற்குரிய பெரியவர் அமரர் **திரு. குப்புசாமி நாயுடு.** மாமேதை. பட்டதாரியல்ல. பட்டதாரிகளை பாருக்களித்தவர். மணிவிழாச் செல்வரின் அன்புத் தந்தை. தொழிற்துறையின் முன்னோடி, செயல்வீரர், சிந்தனையாளர். பரந்த நெற்றி. அதில் திகழும் திருநாமம். கருணை பொங்கும் விழிகள். எடுப்பான நாசி. கம்பீரத்தை கூட்டும் கொத்து மீசை. தோள்களிலே துண்டு போட்டு நடந்து வந்தால் பெருமாளே வருவதுபோல் இருக்கும்.

I have received the following moving letter from Sri G. K. Sundaram of Lakshmi Mills, Coimbatore.

" I am deeply moved by your kind message of condolence on the demise of my mother. She was a tower of strength to our family and her loss is irreplaceable. Bowing to the will of God we are Conscious of her presence in all our activities that bear her name LAKSHMI"

AFFECTION FOR ONE'S MOTHER IS AS SACRED AS IT IS NATURAL.

RAJAJI — SWARAJYA Dec. 2 '72

(Late) Smt. LAKSHMI AMMAL KUPPUSWAMI

(The affectionate mother of Sri G. K. S. in her advanced age)

" A SIMPLE AND PIOUS LADY "

மறைந்த **திருமதி. லெட்சுமி அம்மாள்**

நன்மக்களை ஈன்றெடுத்த ராசகொண்டலார் குடும்பத்தின் குலவிளக்கு

சுந்தரம் அவர்களின் அன்புத்தாய்

ஆலைகளுக்கும், தொழிற்சாலைகளுக்கும் இப்பெருமகளாரின் திருப்பெயரை சூட்டியிருப்பதானது இவர்பால் கொண்டுள்ள அன்பையும், பெருமதிப்பையும் உணர்த்துகிறது.

(Late) Sri G. VENKATASWAMI NAIDU

(The revered Paternal Uncle of Sri G. K. S.)

Affectionately known as "CHINNU NAICKER"

The College at Koilpatti, Thirunelveli Dist. bears his name.

மறைந்த திரு. G. வெங்கிடசாமி நாயுடு

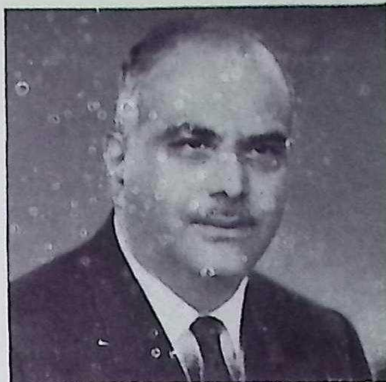
"சின்னு நாயக்கர்" என்று எல்லோராலும் அன்புடன் அழைக்கப்பெற்றவர்.

G. K. S. அவர்களின் சிறிய தந்தை.

Sri. G. K. Devarajulu Naidu
(Elder brother of Sri. G. K. S.)
Recently made Knight Cavaliere of the order "Stella Della Solidarieta Italiana" by the Government of Italy.

Chairman: Binny & Co. Ltd.,

Managing Director,
South India Viscose Ltd.

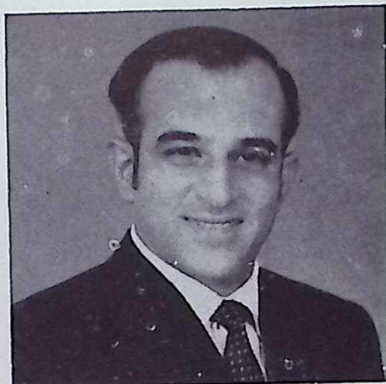

திரு. G. K. தேவராஜுலு
G. K. S.-ன் அன்பு அண்ணன்.
குப்புசாமி நாயுடு - லக்ஷ்மி
அம்மாள் தம்பதியரின்
பிள்ளைக் கலிதீர்த்த
பெருமகன்
"தொழில் மேதை"

Sri G. K. Rajagopal
(Youngest brother of Sri G. K. S.)
He is the President of South India Mill Owners Association.

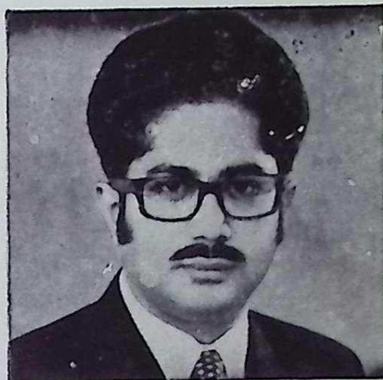
Managing Director, Lakshmi Mills

Dy. Managing Director,
South India Viscose Ltd.

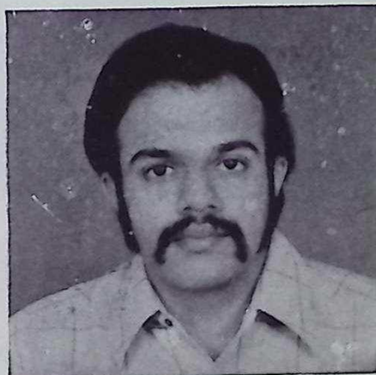
திரு. K. ராஜகோபால்
திரு. G. K. S. அவர்களின் அன்புத் தம்பி.

Sri. D. Jayavardhanavelu
(Son of Sri G. K. Devarajulu Naidu and nephew of Sri G. K. S)
Managing Director of
M/s. Lakshmi Machine Works.

G. K. S. அவர்களின் அண்ணன்
திரு. G. K. D. அவர்களின் மூத்த மகன்
திரு. D. ஜெயவர்த்தனவேலு

Sri S. Pathy
(Elder Son of Sri G. K. S.)
Jt. Managing Director,
Lakshmi Automatic
Loom Works.

ஸ்ரீ S. பதி
G. K. S.ன் மூத்த மகன்
அன்பு, அடக்கம், அமைதி
மூன்றின் மொத்த வடிவம்

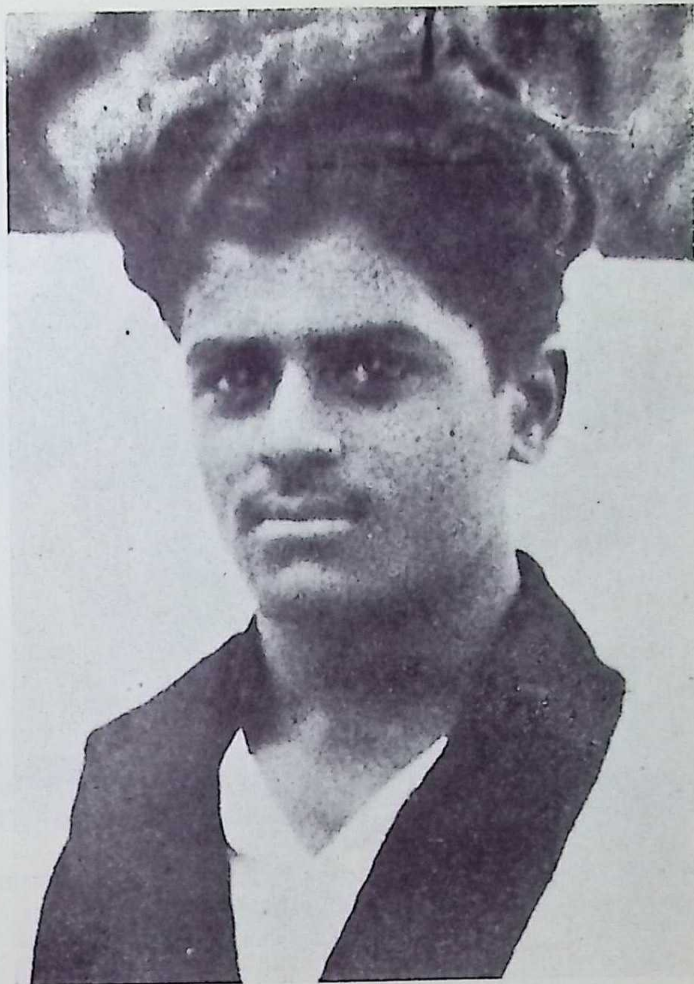

Late Sri. K. GOVINDASWAMI affectionately known as MANI.
(The beloved younger brother of Sri, G. K. S.)
The Mani High School, Coimbatore, named after him has an impressive academic record and has won many trophies and awards in Athletics, Sports and N. C. C. training.

மறைந்த (மா)மணி திரு. **K. கோவிந்தசாமி** அனைவராலும் **'மணி'** என்று அன்புடன் அழைக்கப் பெற்றவர். பாப்பநாயக்கன்பாளையம் 'மணி உயர்நிலைப்பள்ளி' இவர் பெயருடனேயே திகழ்கிறது. போட்டிகளில் பல பரிசுகள் பெற்ற விளையாட்டு வீரர்.

Guess Who?

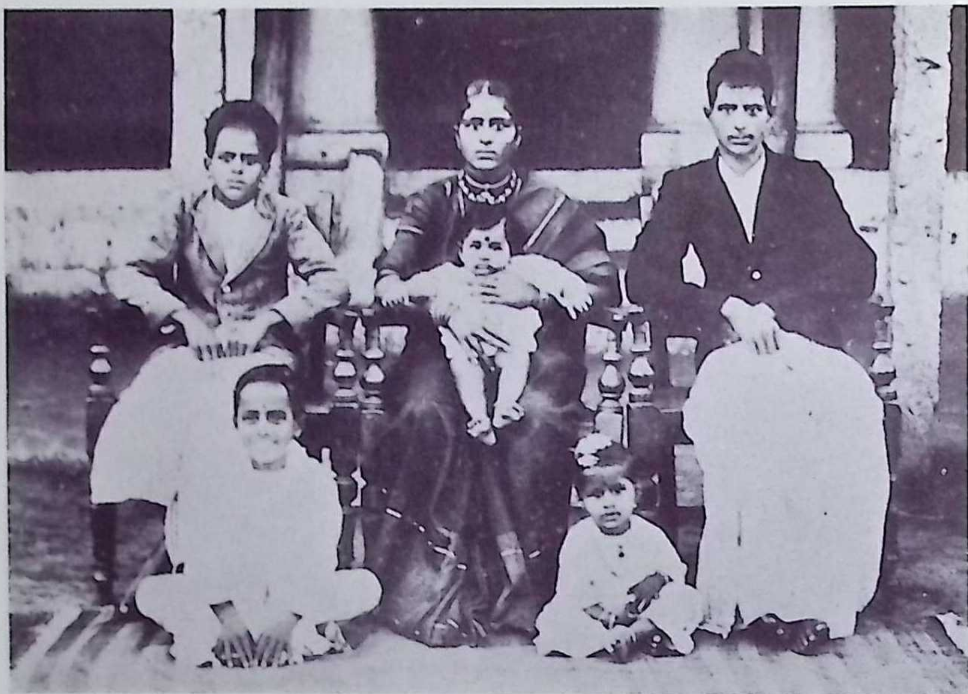
It is Sri. G. K. S. when he courted arrest during the Salt Satyagraha movement at Vedaranyam, under the leadership of Rajaji. Sri. G. K. S. was then only 14 years old. With courage and calmness, he faced the trials and tribulations of Prison life.

யாரென்று யூகியுங்கள் ?

பயமறியாப் பதினாலாண்டுப் பருவம். அண்ணல் ராஜாஜி தலைமையில் வேதாரண்யம் உப்பு சத்தியாக்கிரகப் போராட்ட காலத்தில் கைது செய்யப்பட்டபோது G. K. S-ன் தோற்றம்.

Sri G. K. S., as a little boy, is seated beside his sister
Smt. R. Ranganayaki Ammal (to her right)

துள்ளித் திரிந்த பள்ளிப் பருவப் படம். தமக்கையர் திருமதி. R. ரங்கநாயகி அம்மாளின் வலதுபுறம் அமர்ந்திருப்பவர் நமது G. K. S. அவர்கள்.

Sri. G. K. S. the young student, just before proceeding to England for studies in Textile Engineering at Manchester.

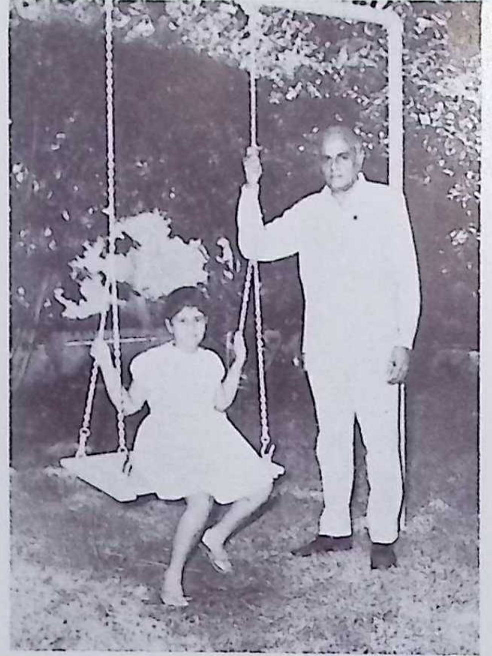

மான்செஸ்டர் பெருநகரில் டெக்ஸ்டைல் என்ஜினியரிங் நுட்பத்தை ஆய்ந்தறியச் செல்லுமுன் இருந்த G. K. S.-ன் மிடுக்கான தோற்றம்.

Sri G. K. S. in his drawing-room with his younger son Kari Varadhan and Geetha and Savithri.

இளஞ்சிறுர்கள் இளைய மகன்
கரிவரதன் மற்றும் சாவித்திரி,
கீதா, ஆகியோருடன் G. K. S.

An affectionate grand father Sri G. K. S. helps his grand-daughter to play on the swing – a rare sight.

தொழில்த்துறை பெருகத் திட்டங்கள்
தீட்டுகிற திருக்கரம் அன்புப் பேத்தி
ஆடி மகிழ ஊஞ்சலை ஆட்டுகிறது.

An old photograph Smt. & Sri G.K.S. with their children Sunita & Pathy.

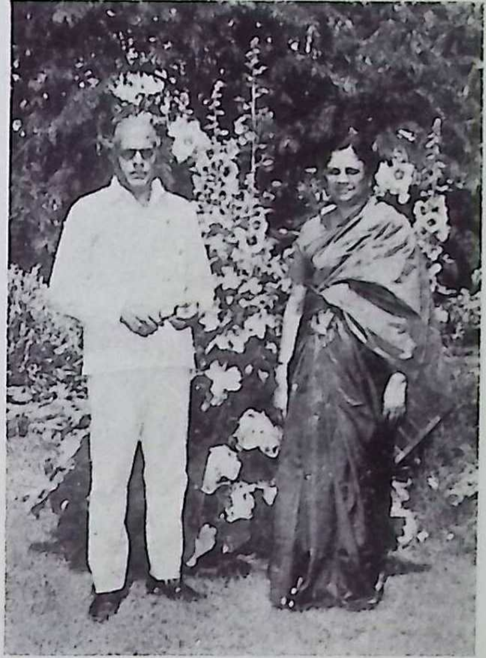
மகள் சுனிதா மகன் பதி
ஆகியோருடன் G. K. S. தம்பதியர்.

Smt. Krishnammal
Mother-in-law of Sri. G. K. S.

திருமதி கிருஷ்ணம்மாள்.
தாயாரைப் பெற்ற தாயார்.
G. K. S. அவர்களின் மாமியார்.

Sri. G. K. S. with his wife
Smt. Thayarammal in their garden.

வாழ்க்கைத்துணைநலத்துடன் G. K. S.
விட்டுத் தோட்டத்தில் எடுத்த
பிரத்தியேகப் படம்.

Smt. Sunitha Santaram
(Daughter of Sri G. K. S.)

திருமதி தாயார் பெற்ற திருமகள்.
G. K. S. தம்பதியரின் ஒரே மகள்
திருமதி. சுனீதா சாந்தாராம்

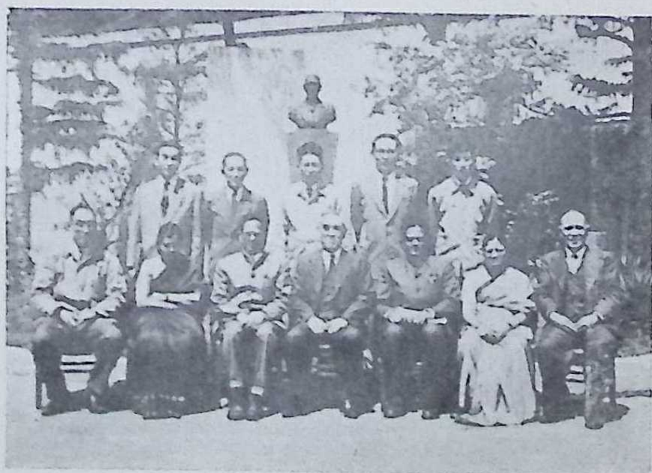
In Japan Mrs. & Mr. G. K. S. with Mrs. & Mr. N. Damodaran in front of a Textile Manufacturing Company

ஜப்பானில் ஜவுளி உற்பத்தி நிறுவனம் ஒன்றின் அலுவலகத்தின் முன் எடுக்கப்பட்ட படம். G. K. S. தம்பதியருடன் N. தாமோதரன் தம்பதியர்.

Mrs. & Mr. G. K. S. in Japan with the officials of Toyoto Company. The Bust of the Founder is seen behind.

ஜப்பானில் G. K. S. தம்பதியர் டொயோடோ ஓர்க்கில் எடுத்த படம். அதை உருவாக்கியவரின் மார்பளவுச் சிலையையும் படத்தில் காணலாம்.

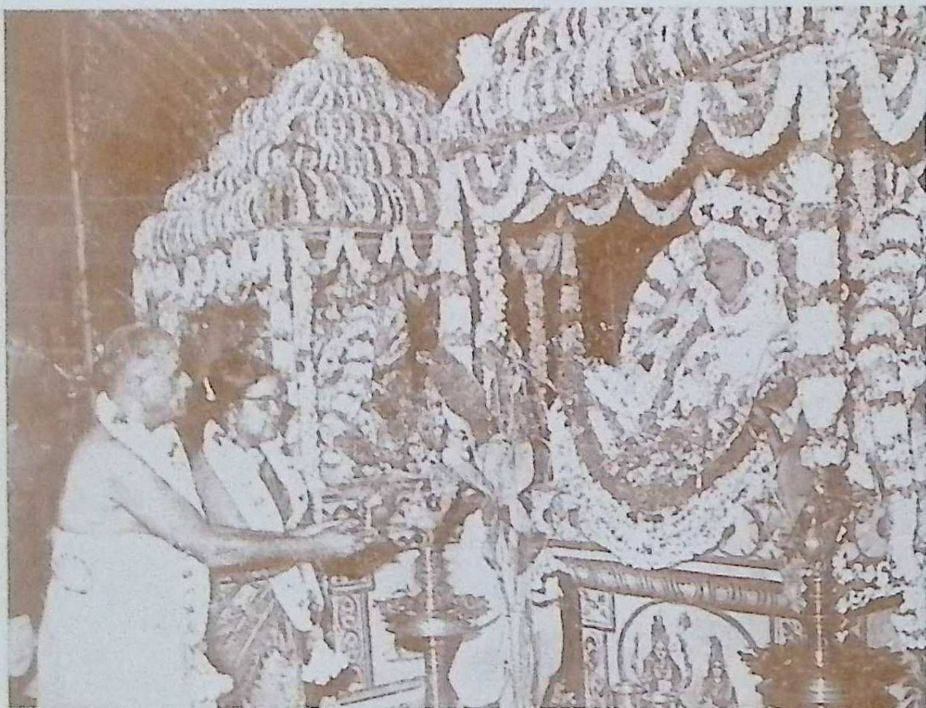

Dressed like a bridegroom Sri G. K. S, enters the temple with his wife, with their offerings to the Lord.

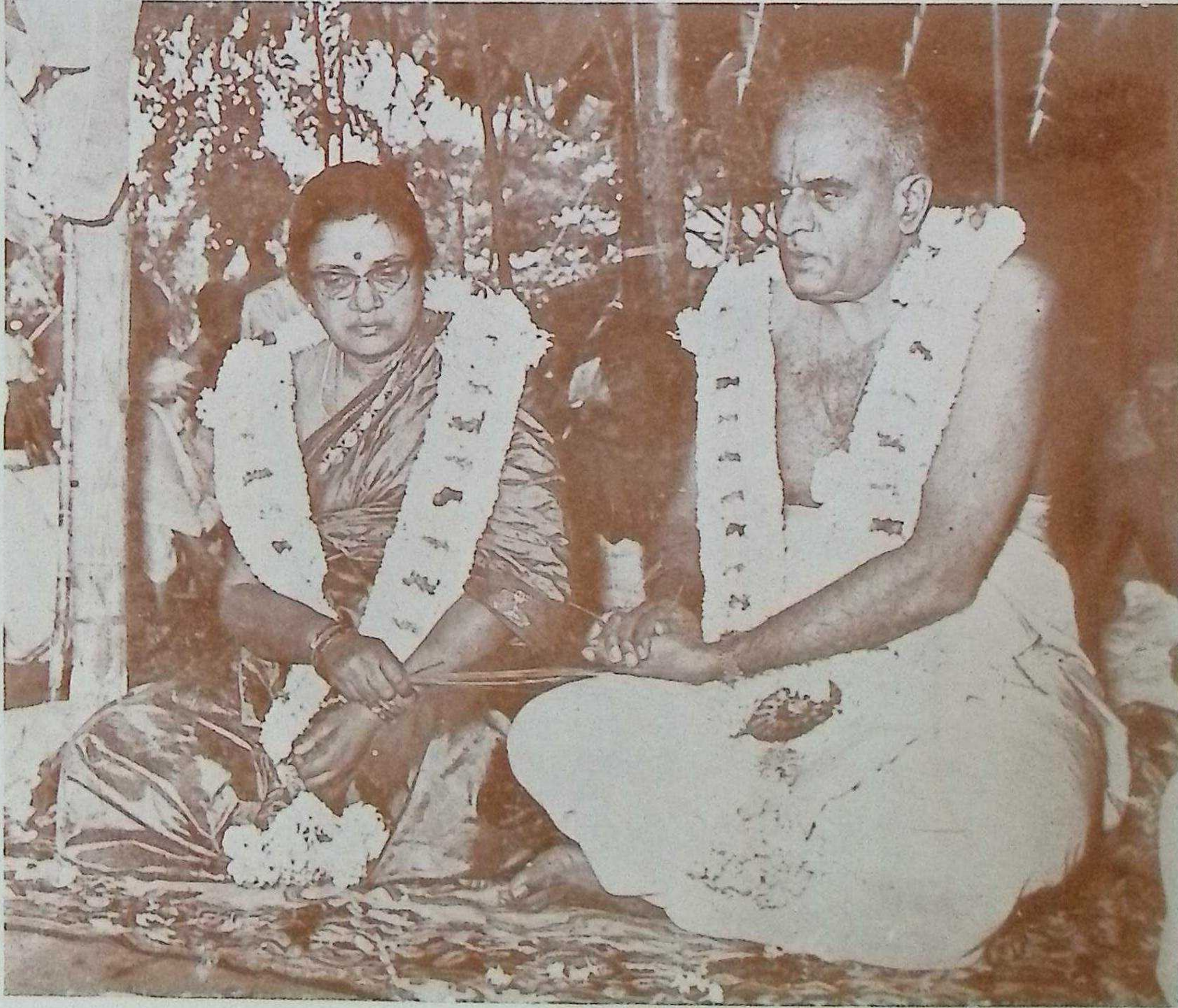
மணிவிழா மணமக்கள் மணக்கோலத்துடன் இறைவழிபாட்டிற்கு ஆலயத்தில் பிரவேசிக்கிறார்கள்.

Smt. and Sri. G. K. S. performing Aradhana to Goddess Lakshmi.

தம்பதியர் ஸ்ரீ லக்ஷ்மிக்கு தீபாராதனை செய்து வழிபடுகிறார்கள்.

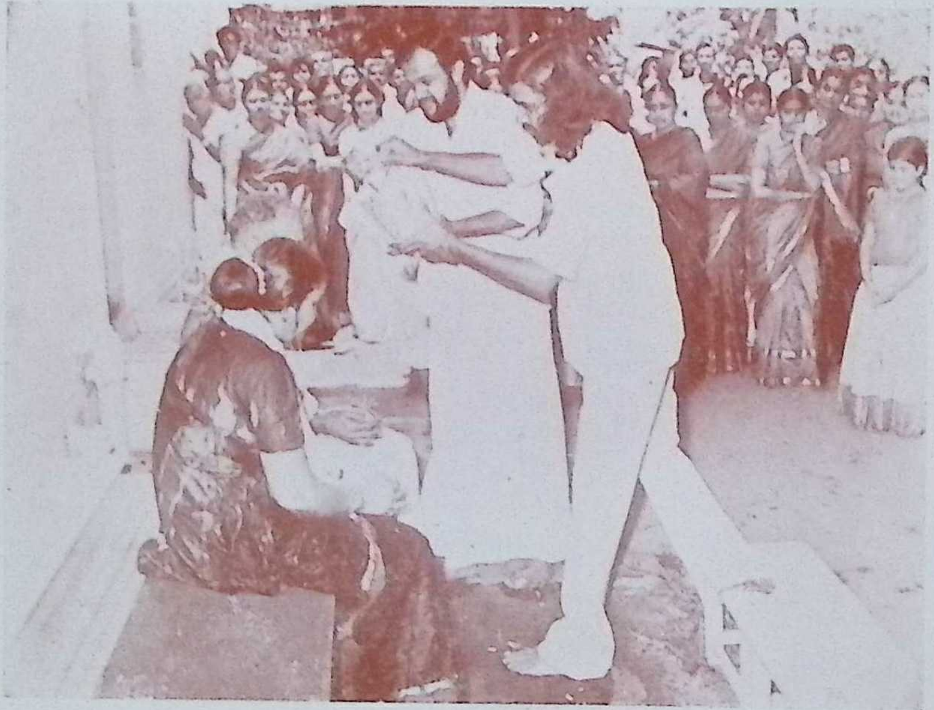
Religious Founctions at "Rasakondalu" the residence of Sri G. K. S. held on 14-10-'74 in connection with his 60th birthday.

The Marriage re-enacted Sri. G. K. S. and his wife Smt. Thayarammal offering Pooja.

பல்லாண்டுகளுக்குப்பின் மீண்டும் திருமணக்கோலம்.
மதச் சடங்குகள் துவங்குமுன் இறை அருளை மணிவிழாத் தம்பதியர் வேண்டிப் பெறுதல்.

Sri. S. PATHY and Sri. S. KARIVARADAN,
sons of Sri. G. K. S. pouring the sacred water to their Parents.

நன்மக்களைப் பெற்ற பெற்றோர். நல்ல பெற்றோர்க்குப் பிறந்த மக்கள்.
இரு தரப்பும் மகிழ்வெய்தும் இனிய நிகழ்ச்சி. மணிவிழா தம்பதியர்க்கு
மகன்கள் ஸ்ரீ S. பதி — ஸ்ரீ S. கரிவரதன் ஆகியோர் புனித நீரை அபிஷேகம் செய்கிறார்கள்.

Daughter Smt. SUNITHA and her husband Sri. SANTARAM, performing the "Abbishekam"

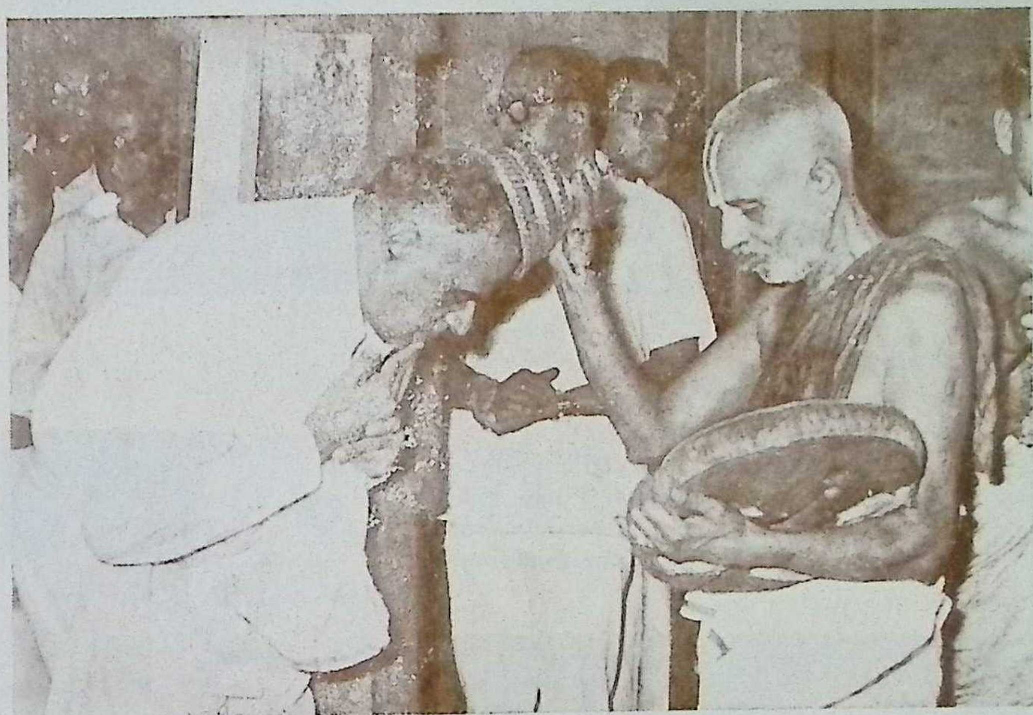
புனித நீரை அபிஷேகம் செய்பவர்கள்:
அன்பு மகள் **சுனீதாவும்** அவர்தம் கணவர் **சாந்தாராமும்**

"Pradakshinam" around the temple of Lord Sri. Sreenivasa with the accompaniment of Nadaswaram before the Pooja.

இறைவழிபாட்டிற்கு முன் மங்கல வாத்தியம் முன் செல்ல சீனிவாசப் பெருமாள்
ஆலயத்தை திரு. G. K. S. வலம் வருகிறார்.

Sri G. K. S. receives with humility — a natural trait with him — the temple honours from the Chief Priest.

திரு. G. K. S. அவருக்கே உரித்தான பணிவன்புடன் கோயில் மரியாதையைப் பெற்றுக்கொள்கிறார்.

FELICITATION FUNCTION AT TRICHY

திருச்சியில் பாராட்டுவிழா

Thiru. Adiseshan garlands G. K. S.

திரு. ஆதிசேஷன் G. K. S. அவர்களை
வரவேற்று மாலை அணிவிக்கிறார்.

Sri G. K. S. is replying to the felicitations.
Mr. T. M. Narayanaswami Pillai and
Mr. K. A. P. Viswanathan participated
in the function.

வரவேற்பிற்கு நன்றி தெரிவித்து திரு. G. K. S.
அவர்கள் பேசுகிறார்கள்.
முத்தமிழ்க் காவலர் திரு. கி. அ. பெ. விசுவநாதன்
திரு. T. M. நாராயணசாமி பிள்ளை ஆகியோரையும்
படத்தில் காணலாம்.

Prayer at the R. S. Puram Municipal Auditorium where Sri G. K. S. was given a public reception on 15-10-1974

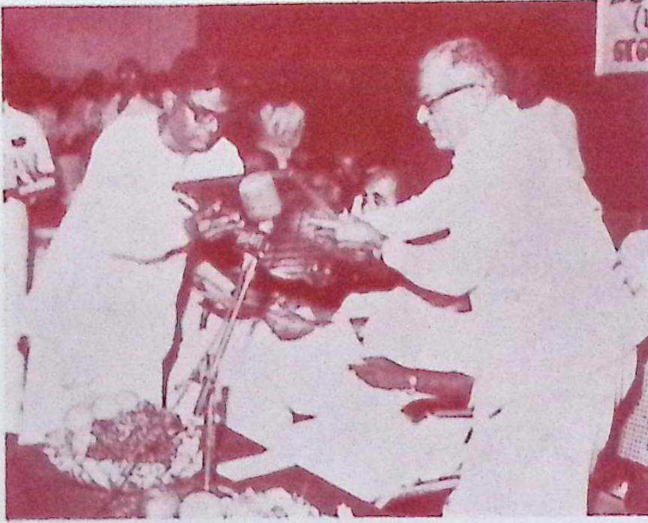
நகராட்சிக் கலையரங்கில் கோவைப் பெருமக்கள் சார்பில்
மணிவிழாக் கொண்ட சுந்தரம் தம்பதியர்க்கு
அளிக்கப்பெற்ற கனிவான வரவேற்பில் இனிதான இறைவணக்கம்

Sri G. K. S. being garlanded by
N. A. Parasuraman

திரு. பரசுராமன் அவர்கள்
மணிவிழா நாயகருக்கு
மகிழ்வுடனே சூட்டுகிறார் மலர்மாலை

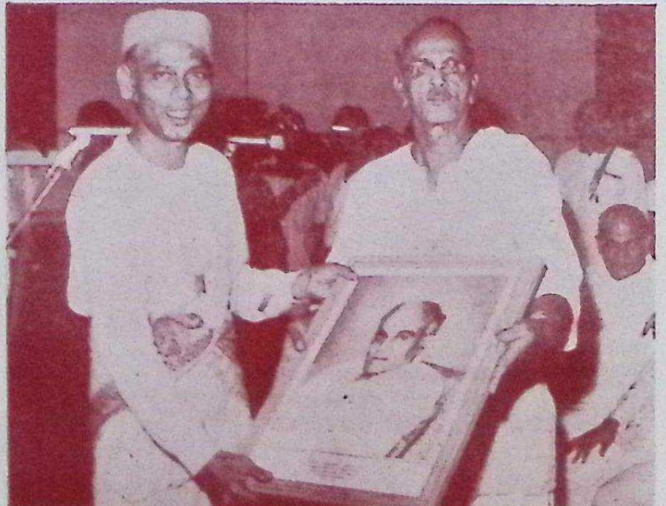

Sri G. K. S. receiving a memento from RM. Ramanathan during the Public Reception held in the R. S. Puram Municipal Auditorium.

கம்பன் அடிப்பொடியார்
கவினுறவே யாத்த கவிதையினை
பணிவுடனே படித்தளித்தார்
கலைமகளின் இராமநாதன்

Aruppukkottai Subbu receiving
the Photo of Sri G. K. S.
from Sri Odhimalai Gounder
at the Municipal Auditorium

சுந்தரனார் திருவுருவப்படம் வெளியீடு.
வெளியிடுபவர் :
கட்சிப் புரவலர்
ஒதிமலைக் கவுண்டர்
பெறுபவர் :
கட்சியின் அமைப்புச் செயலர்
அருப்புக்கோட்டை சுப்பு.

Sri Saw Ganesan, presenting 'ponnadai' to Sri G. K. S. with best wishes for long, prosperous and happy life during the public reception held at R. S. Puram Municipal Auditorium on 15—10—1974

மகிழ்ச்சியோடு வெற்றிமேல் வெற்றிபெற்று நெடிதுநாள் வாழ வாய்மணக்க வாழ்த்தி
பொன்மனச் செம்மலாம் சுந்தரர்க்கு பொன்னாடை போர்த்துகிறார் கம்பன் அடிப்பொடி கணேசனார்

Sri G. K. S. receiving auspicious offerings from Sri Saw Ganesan

மணிவிழாக் குழுவினர் சார்பில்
மணிவிழாச் செல்வர்க்கு
மங்களகரமான
வெள்ளி மணிமண்டபத்தை
காணிக்கையாய்க் கொடுக்கிறார்
கம்பனடிப்பொடி கணேசனார்.

Sri G. K. S. garlanding his wife
Tmt. Thayarammal

திரு. சுந்தரம் அவர்கள்
தன் வாழ்க்கைத் துணை நலமாம்
திருமதி தாயாரம்மாள் அவர்களுக்கு
மலர்மாலை சூடி மகிழ்கிறார்.

Sri G. K. S. and Smt. Thayarammal
with Sri Saw Ganesan

கம்பன் அடிப்பொடி கணேசனாருடன்
மணிவிழா தம்பதியர்
திரு. சுந்தரம்
திருமதி தாயாரம்மாள் சுந்தரம்

A rare photograph indeed - Sri G. K. S. wearing a crown of fragrant flowers - taken on 15-10-1974 at the R. S. Puram Municipal Auditorium Public Reception.

மலர் கிரீடம் சூடி
மகிழ்ச்சியில் திளைக்கும்
புன்னகை மன்னர் சுந்தரச் செம்மல்

The Municipal Auditorium Coimbatore-'KALAI ARANGAM'— tastefully decorated wore a festive look to receive its honoured citizen Sri G.K.S. at the felicitation function organised by Sri G.K.S. 60th birthday Celebration Committee.

It was the first function to be held after it was declared open to the Public.

கட்டி முடிந்ததும் முதல் நிகழ்ச்சியாக
புனிதரின் மணிவிழா பாராட்டு
வைபவம்நிகழும்பாக்கியத்தைப்பெற்ற
நகராட்சியின் கவின்மிகு கலையரங்கம்.

Public Reception held at Madras on 28-11-74 to felicitate Sri G. K. S.

திரு. G. K. S. அவர்களுக்கு சென்னையில் பாராட்டு விழா

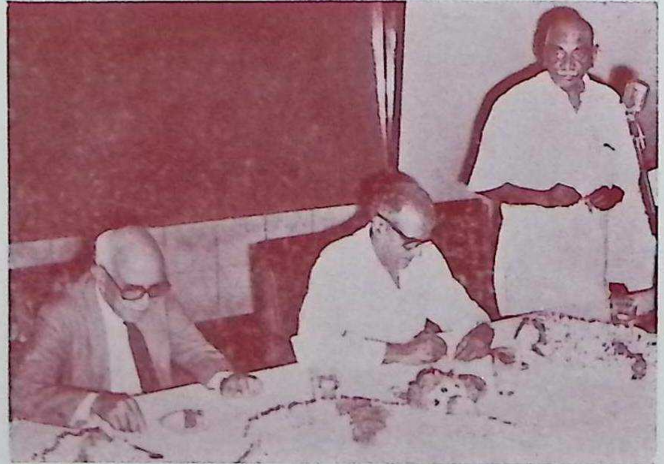

Sri. N. Mahalingam, Chairman, M/s. Sakthi Sugars Ltd., is offering felicitations at the reception held at Madras on 28–11–74.

சக்தி சர்க்கரை ஆலைத் தலைவர் திரு. நா. மகாலிங்கம் வழங்கும் இனிப்பான பாராட்டுரை.

Sri K. Kamaraj Nadar, M. P., paying a glowing tribute to Sri G. K. S. at the reception.

திரு. G. K. S.ன் பெருமைதனை பெருந் தலைவர் திரு. காமராஜ் புகழ்ந்து பேசுகிறார்.

Sri G. K. S. conferring with
Sri K. Kamaraj at the reception.

திரு. காமராஜருடன் திரு. G. K. S.

Sri G. K. S. with Sri C. R. Narasimhan
and Sri N. Mahalingam.

பெருமகிழ்ச்சியில் திளைப்பவர்கள்
திருவாளர்கள் :
G. K. S. — C. R. நரசிம்மன் —
N. மகாலிங்கம்

Chitra Sri S. Narayanaswamy congratulating Sri G. K. S. after garlanding him at the reception. Sri V. S. Srikumar, Jt. Secy. All India Swatantra Party is seen in the middle.

திரு. G. K. S அவர்களுக்கு மாலை
அணிவித்து பாராட்டுபவர் திரு. சித்ரா
நாராயணசாமி. நடுவில் இருப்பவர்
திரு. V. S. ஸ்ரீகுமார்

Raja Sir Muthiah Chettiar is paying high tributes to Sri G. K. S.

செட்டிநாட்டரசர் ராஜா சர் முத்தையா செட்டியார் G. K. S. அவர்களுக்கு தன் மேலான வாழ்த்துக்களை தெரிவிக்கிறார்.

Sri G. K. S. with Raja Sir Muthiah Chettiar in a happy mood.

G. K. S. அவர்களுடன் — ராஜா சர்.

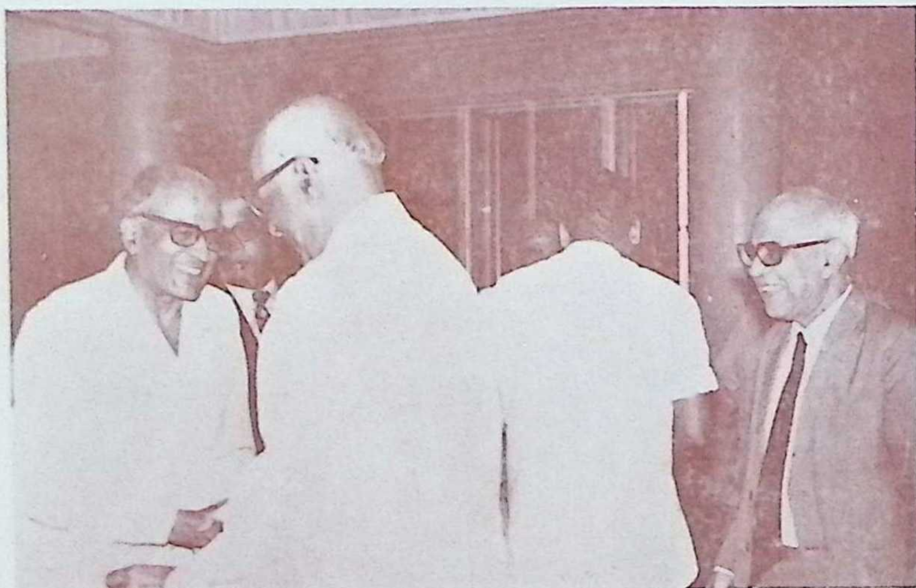

Sri K. Kamaraj paying tributes to Sri G. K. S. at the Madras reception.

சித்ரா நாராயணசாமி — G. K. S. — காமராஜ் — ராஜாசர்.

Raja Sir Muthia Chettiar offers his felicitations to Sri G. K. S while Chitra S. Narayanaswamy Looks on.

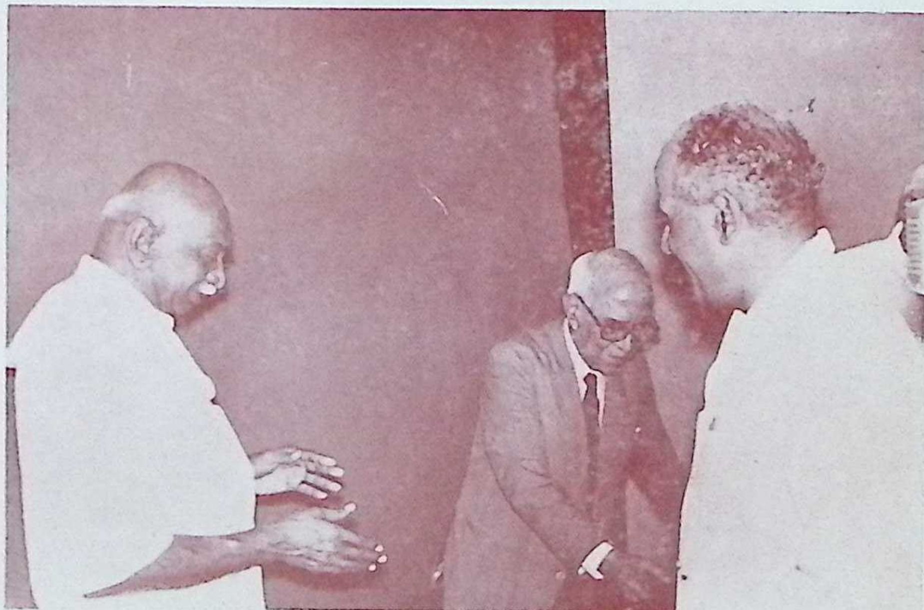
G. K. Sம், ராஜாசர்கும் — வலது கோடியில் சித்ரா நாராயணசாமி

Sri G. K. S. in happy conversation with Sri N. Mahalingam

மகிழ்ந்துரையாடல்: G. K. Sம் திரு. நா மகாலிங்கமும்.

Sri K. Kamaraj, M. P. and Sri S. Narayanaswamy, M. L. C. at the Madras Reception.

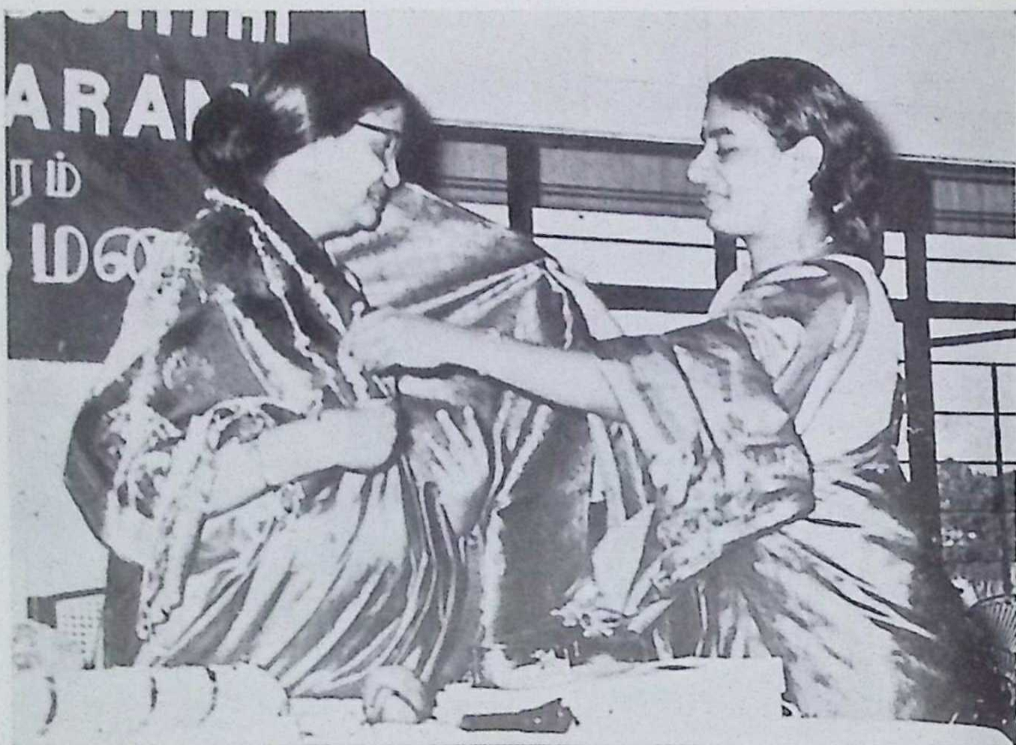
காமராஜ் — சித்ரா நாராயணசாமி — G. K. S.

Sri G. K. S. receiving a memento from Sri A. K. Venkataraman, Manager, Lakshmi Mills, Coimbatore at the felicitation function held at Sri Ramakrishna Kalyana Mandapam.

ராமகிருஷ்ண கல்யாண மண்டபத்தில் நிகழ்ந்த பாராட்டு விழாவில் இலக்குமி ஆலை நிர்வாகி திரு. A. K. வெங்கடராமன் அவர்களிடமிருந்து திரு. G. K. S. நினைவுப் பொருளைப் பெறுகிறார்.

Smt. Selvaraj wife of Sri K. Selvaraj, Manager, Lakshmi Mills, Koilpatti presenting a Ponnadai to Smt. Thayarammal Sundaram.

திருமதி தாயாரம்மாள் அவர்களுக்கு கோவில்பட்டி லக்ஷ்மி மில்ஸ் நிர்வாகி திரு. K. செல்வராஜ் அவர்களின் துணைவியார் பொன்னாடை போர்த்தி கௌரவிக்கிறார்.

Sri V. Jagannathan, General Manager of Lakshmi Mills garlanding Sri G. K. S.

லக்ஷ்மி மில்ஸ் நிர்வாகி திரு. V. ஜெகந்நாதன் G. K. S. அவர்களுக்கு மாலை அணிவிக்கிறார்.

Brigadiar S. Kesavulu, M. C. Dean of Kuppuswami Naidu Memorial Hospital, garlanding Sri G. K. S. at the reception held in the hospital.

குப்புசாமி நாயுடு நினைவு மருத்துவமனைத் தலைவர் பிரிகேடியர் திரு. கேசவுலு, M. C. அவர்கள் G. K. S. அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி பொங்க மலர் மாலை அணிவிக்கிறார்.

Sri. G. K. S. in close conversation with his Elder brother Sri. G. K. D.

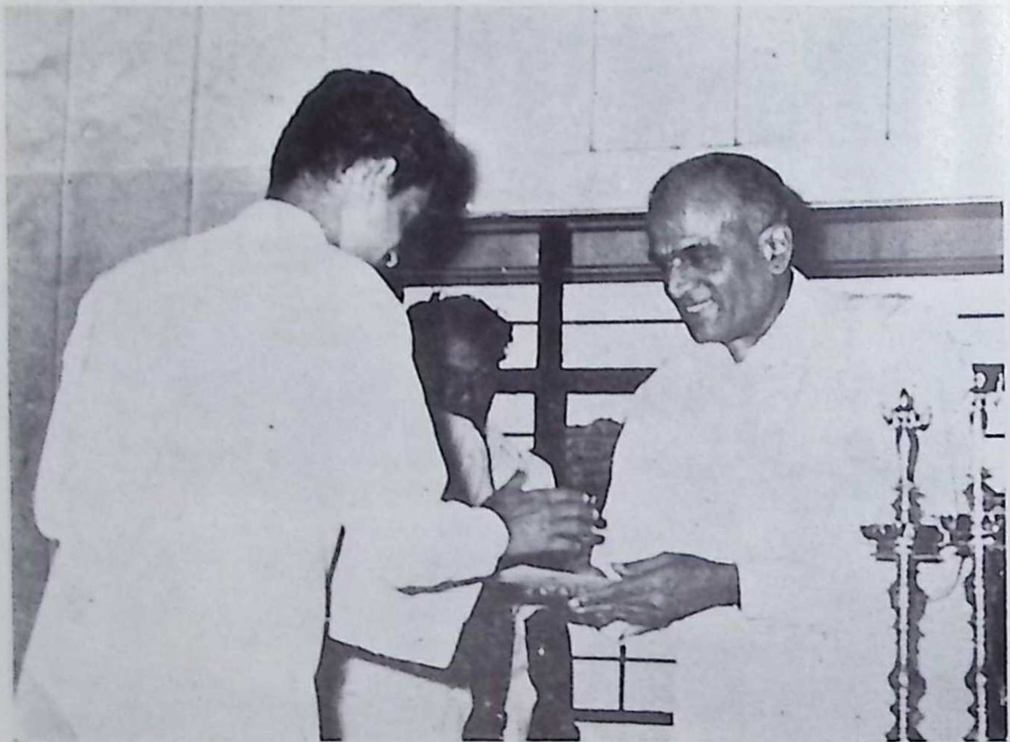
இளையவரும் (G. K. S.) மூத்தவரும் (G. K. D.) இணைந்துரையாடல்.

Sri. G. K. S. replying to the felicitations at Sri Ramakrishna Kalyana Mantapam Reception. Sri S. Y. Krishnaswami I. C. S. (Retd.) who presided over the function is seated at the centre.

ராமகிருஷ்ண கல்யாண மண்டப பாராட்டு விழாவினருக்கு Sri. G. K. S. அவர்கள் நன்றி தெரிவித்துப் பேசுகிறார்.
அருகில் இருப்பவர் ஓய்வு பெற்ற I. C. S. அதிகாரி திரு. S. Y. கிருஷ்ணசாமி அவர்கள்.

Sri. C. S. Bharathi of M/s. Lakshmi Textile exporters presenting a cheque for a Scholarship endowment in the name of Sri. G. K. S. for the best Pupil of X Standard at Mani High School.

திரு. G. K. S. அவர்களின் பெயரில் மணி உயர்நிலைப் பள்ளி பத்தாம் படிவ முதல் மாணாக்கனுக்கு உபகாரச் சம்பளம் அளிக்க நன்கொடைக்கான காசோலையை லக்ஷ்மி டெக்ஸ்டைல் எக்ஸ்போர்டர்சைச் சேர்ந்த திரு. C. S. பாரதி அவர்கள் G. K. S. அவர்களிடம் அளிக்கிறார்.

Sri G. K. S. is seen listening (as is his wont) even during the Lunch in his honour at Sri Ramakrishna Kalyana Mandapam.

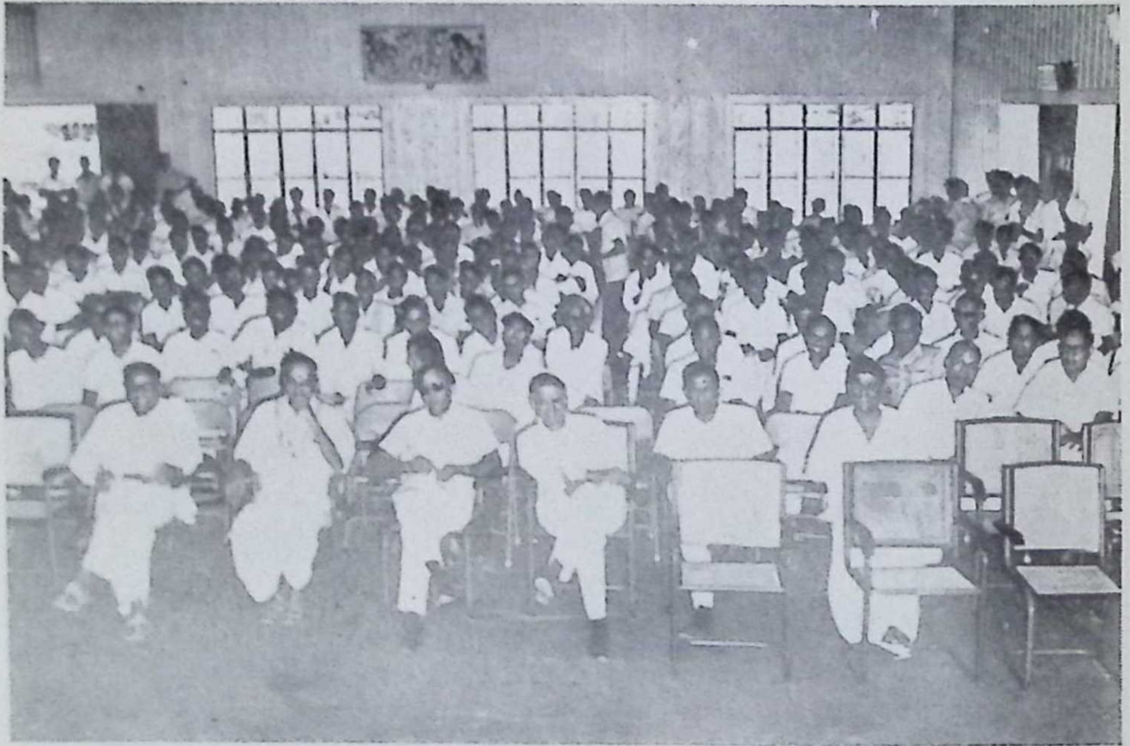
உணவருந்தும் வேளையிலும் G.K.S. அவர்களின் சிந்தனைப்பறவை எங்கோ சிறகடித்துப்பறக்கிறது

The "Katha Kalakshepam" in progress.

G. K. S. அவர்களை கௌரவித்து நிகழ்ந்த கதாகாலட்சேப நிகழ்ச்சி.

Sri G. K. S. with a section of the audience enjoying the Katha Kalakshepam performance held in his honour.

G. K. S. அவர்களை கௌரவித்து நிகழ்ந்த கதாகாலட்சேப நிகழ்ச்சியை அன்பர் பலருடன் G. K. S. அவர்கள் கேட்டு மகிழ்கிறார்கள்.

Vaisyabhushanam Sri P. A. Raju Chettiar garlanding Sri G. K. S. at the felicitation - function organised by the members of the Chamber of Commerce, Coimbatore on 14-10-'74

14—10—'74 அன்று, இந்திய வர்த்தக சபை பாராட்டு விழாவில் வைஸ்யபூஷணம் திரு. P. A. ராஜு செட்டியார் திரு. G. K. S. அவர்களுக்கு மாலை அணிவிக்கிறார்.

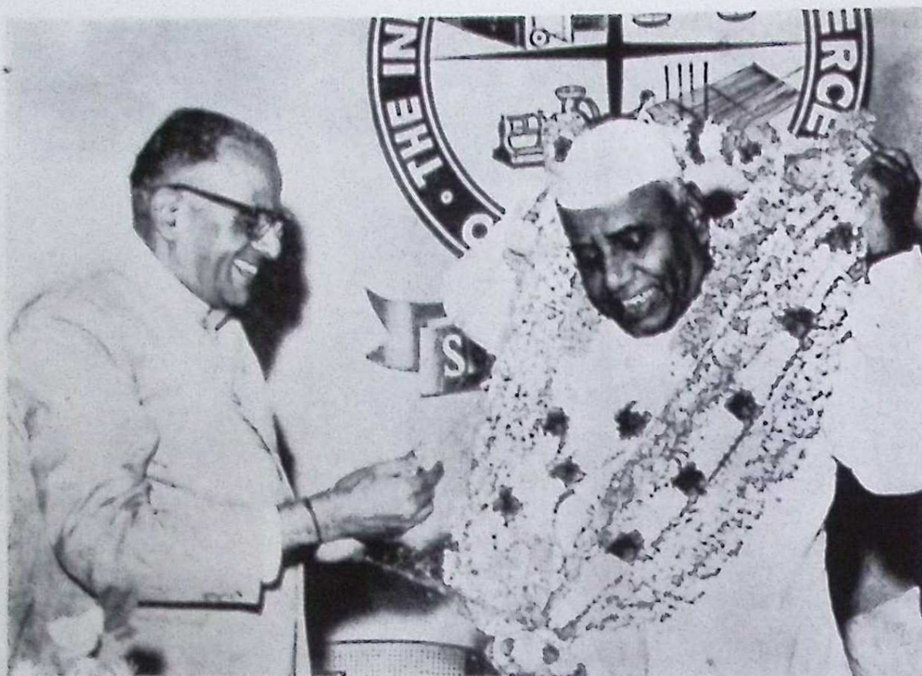

A group with Sri G. K. S. and Smt. Thayarammal flanked by Sri (Chitra) Narayanaswami and Sri P. A. Raju Chettiar after the congratulatory function at the Chamber of Commerce

இந்திய வர்த்தக சபை நிர்வாகக் குழுவினர் மற்றும் திரு. சித்ரா நாராயணசாமி, திரு. P. A. ராஜு செட்டியார் ஆகியோருடன் மணிவிழா தம்பதியர்.

Sri G. K. S. garlands the Hon, Minister Y. B. Chavan at the meeting held under the auspices of Chamber of Commerce, Coimbatore.

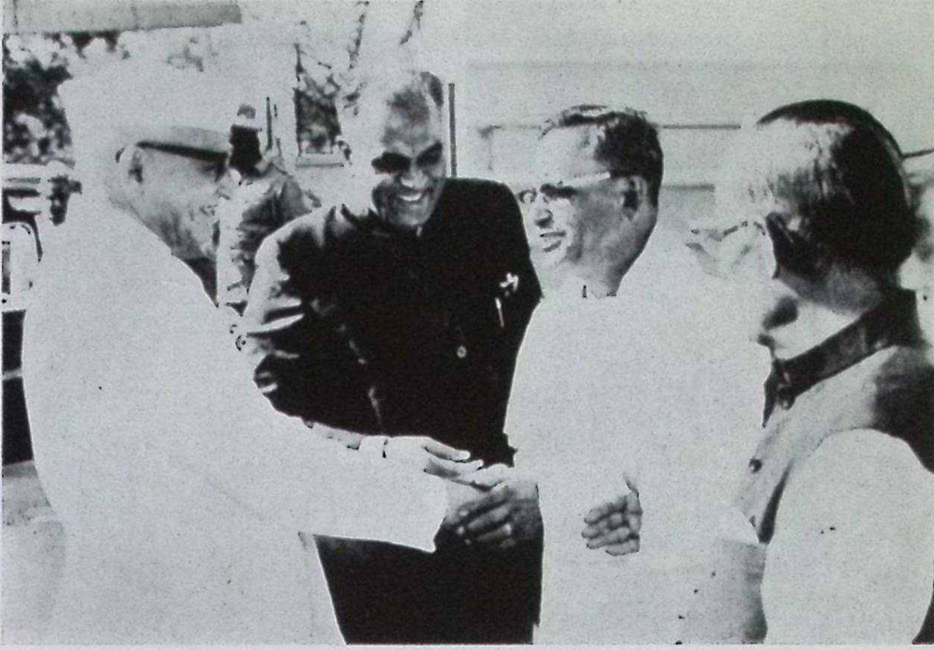
மத்திய அமைச்சர் மாண்புமிகு Y. B. சவான் அவர்களுடன் திரு. சுந்தரம் அவர்கள்

Sri G. K. S. & Padmabhushan K. Srinivasan, Director, SITRA with late G. D. Naidu.

அதிசய மனிதர் G. D. நாயுடு மற்றும் பத்மபூஷன் K. ஸ்ரீனிவாசன் ஆகியோருடன் G. K. S.

Mr. G. K. S. introduces Sri S. Venkat Rao, a prominent Swatantra Party Leader to His Excellency the Governor of Tamilnadu Sri K. K. Shaw.

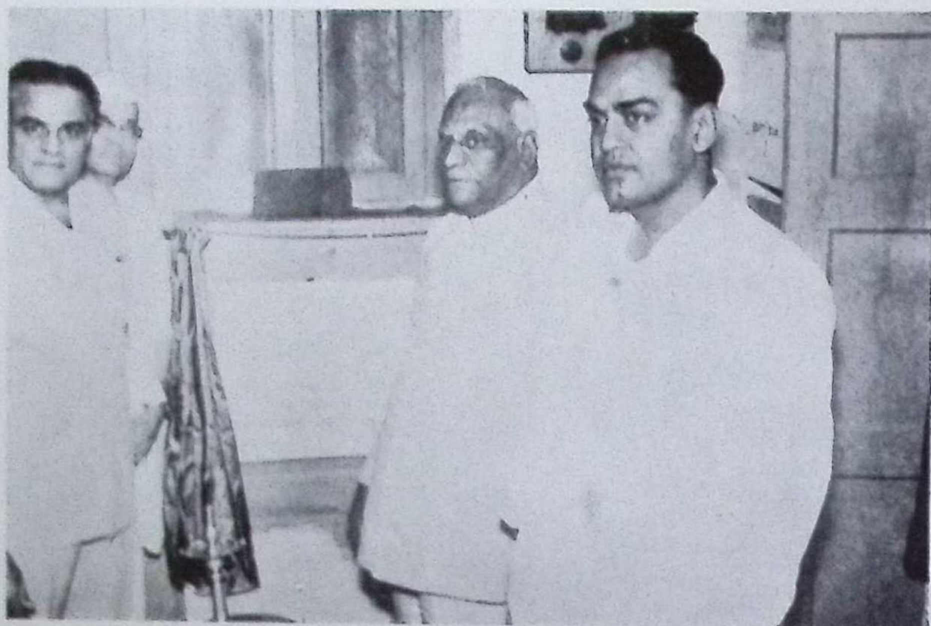
சுதந்திரக் கட்சிப் பிரமுகர் மறைந்த ஸ்ரீ S. வெங்கட் ராவ் அவர்களுக்கு
தமிழக ஆளுநர் K. K. ஷா அவர்களை அறிமுகம் செய்விக்கிறார் திரு. சுந்தரம் அவர்கள்

Sri G. K. S. is seen speaking at the Chamber of Commerce as Shri N. A. Palkhiwala, the great Constitutional Lawyer looks on.

இந்திய வர்த்தக சபைக் கட்டிடத்தில் திரு. G. K. S. பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்.
மிடுக்குடன் அமர்ந்திருப்பவர் மிகப்பெரிய சட்ட விற்பன்னர் திரு. N. A. பல்கிவாலா

Mr. G. K. S. & Mr. G. R. Govindarajulu with Sri V. V. Giri who laid the foundation stone for the Chamber of Commerce Building.

திரு. V. V. கிரி அவர்கள் கோவையில் இந்திய வர்த்தக சபை கட்டிடத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டியபோது எடுக்கப்பெற்ற படம்.
இடது கோடியில் நமது G. K. S. – வலது கோடியில் G. R. G.

Sri G. K. S. with the Hon. Chief Justice of Madras Sri K. Veeraswamy.

மாண்புமிகு தலைமை நீதிபதி திரு. K. வீராசாமி அவர்களுடன் G. K. S. அவர்கள் உரையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

Sri G. K S. inspecting the parade of N. C. C. Cadets at a function got up in his honour at Mani High School.

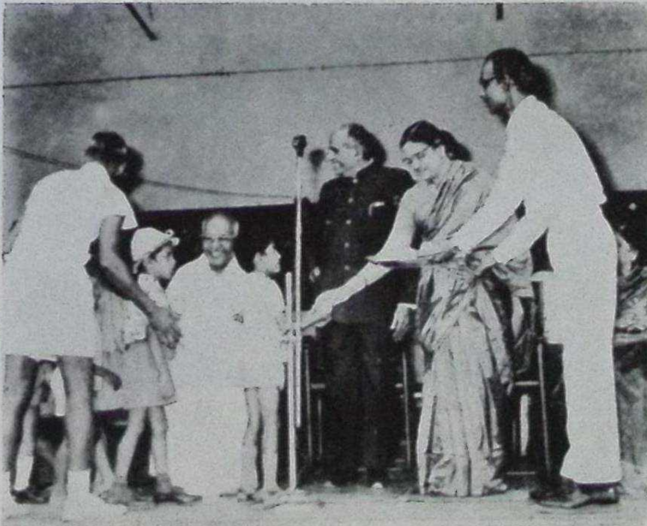

திரு. G. K. S. அவர்களை கௌரவித்து
மணி உயர்நிலைப்பள்ளி மாணவர்கள்
அளித்த அணிவகுப்பை
திரு. G. K. S. பார்வையிடுகிறார்.

Sri G. K. S. is addressing the Cadets during the parade.

N. C. C. மாணவர் அணிவகுப்பில்
திரு. G. K. S. அவர்கள்
உரையாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்.

Tmt. Thayarammal Sundaram is seen distributing Sweets to children as Sri G. K. S. Smiles on at them.

திருமதி. தாயாரம்மாள் சுந்தரம்
அவர்கள் குழந்தைகளுக்கு இனிப்பு
வழங்குகிறார்கள்.

படத்தில் திரு. G. K. S. அவர்கள்
பெருமகிழ்வுடன் இருப்பதைக்
காணலாம்.

Returned from Europe in October, 1954 with late Mr. G. Venugopal, General Manager, The Oriental Fire & General Insurance Co., Ltd., Bombay, Mr. Nalimbhai Munshaw of Texind Corporation, late Mr. Mulji Pujara, late Mr. Jeevaraj Pujara, Cotton Merchants, and late Mr. R. S. Mani of Associated Cotton Traders, Bombay.

1954ல் G. K. S. ஐரோப்பிய விஜயத்தை முடித்துக் கொண்டு தாயகம் திரும்பியதும் எடுத்த படம். உடன் சென்றவர் காலஞ்சென்ற திரு. G. வேணுகோபால். மற்ற நால்வரும் வரவேற்கச் சென்றவர்கள். திரு. நலிம்பாய் மன்ஷா, திரு. மூல்ஜி புஜாரா (லேட்), திரு. ஜீவராஜ் புஜாரா (லேட்), திரு. R. S. மணி (லேட்)

Visit to M/s. Yurin Company Ltd., Suppliers of "Evercleaner" at 382, Kashima-cho, Higashiyobodawa-ku, Osaka, Japan, on May 1st, 1958. A holiday converted to working day for our convenience.

1958 மே முதல் நாள். ஓசாகாவில (ஜப்பான்) M/s. யூரின் கம்பெனிக்கு G. K. S. தம்பதியர் விஜயம். அன்று விடுமுறை தினம். இருந்தும் இவர்கள் வருகையின் நிமித்தம் விடுமுறை நாள் வேலை நாளாக மாற்றப்பெற்று கம்பெனி செயல்பட்டது.

A group with Sri G. K. S.
at a shooting competition.

சுடும் போட்டியாளர் குழு.
இடதுகோடியில் இரண்டாவதாக
நிற்பவர் நமது G. K. S.

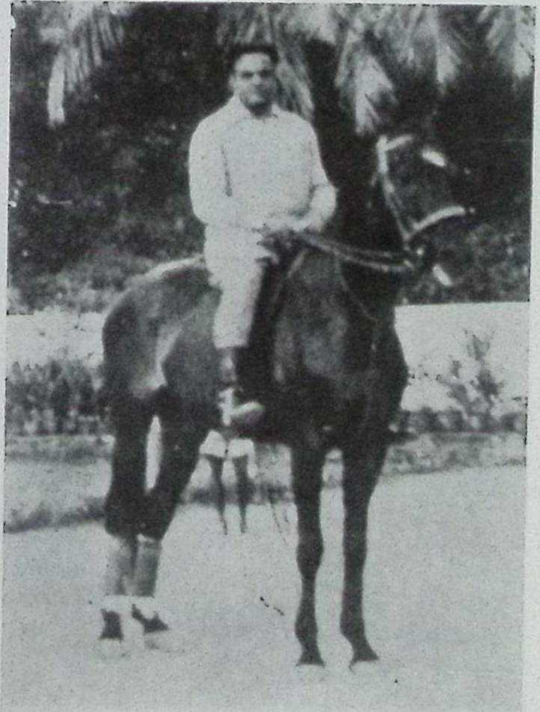
"Air pistol practice in the garden"
Sri G.K.S. never misses the bull's eye and he never misses his aim in life too.

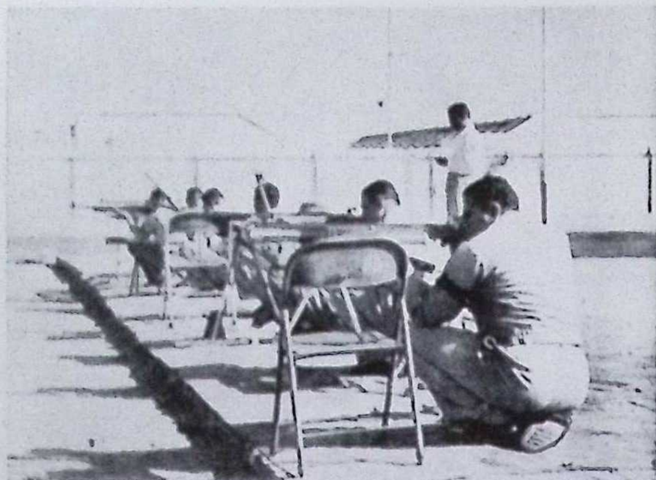
தோட்டத்தில் சிறு துப்பாக்கியால் சுடும் பயிற்சியில் G. K. S. சுடும் பொழுது இலக்கு அவர் குறியிலிருந்து தப்பாது அதுபோல் வாழ்க்கையில் அவர் கொண்ட குறிக்கோளை அடைவதிலும் தவறுவதில்லை

Mounted on "Blue Diamond"
Sri G. K. S. the equestrian
He is fond of horse-riding and goes
a riding when he finds time

பரி மேல் அழகர் (சுந்தரர்)

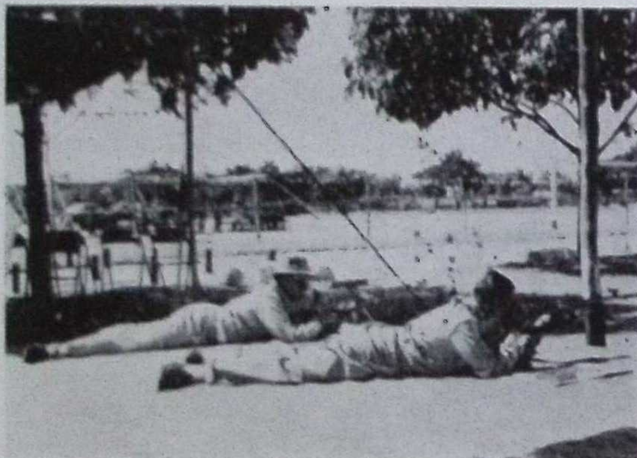
அசுவத்தில் ஆரோகணித்திருக்கும்
அழகன் (சுந்தரன்). கிடைக்கின்ற
நேரங்களில் குதிரை சவாரி செய்வதில்
நாட்டம் மிகக் கொண்டவர்.
படத்தில், புகழ்பெற்ற "புளூ டயமண்ட்"
மேல் அமர்ந்திருக்கிறார்.

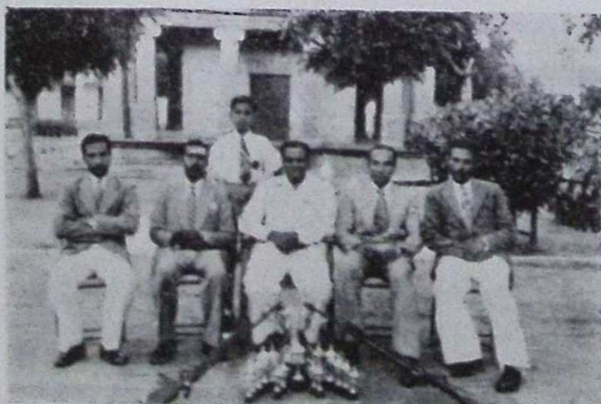
Sri G. K. S. at the shooting range at The Police Recruit School, Coimbatore. He is a keen marksman but he never shoots game.

கோவை போலீஸ் பயிற்சிப் பள்ளி துப்பாக்கி சுடும் பகுதியில் திரு. G K S. அவர் குறி தவறாது சுடுவதில் வல்லவர், ஆனால் வேட்டையின் நிமித்தம் உயிர்க் கொலை புரிபவரல்லர்.

Sri G. K. S. taking part in a shooting competition at Madras.

சென்னையில் துப்பாக்கி சுடும் போட்டியில் திரு. G. K. S. கலந்து கொண்டபொழுது எடுத்த படம்.

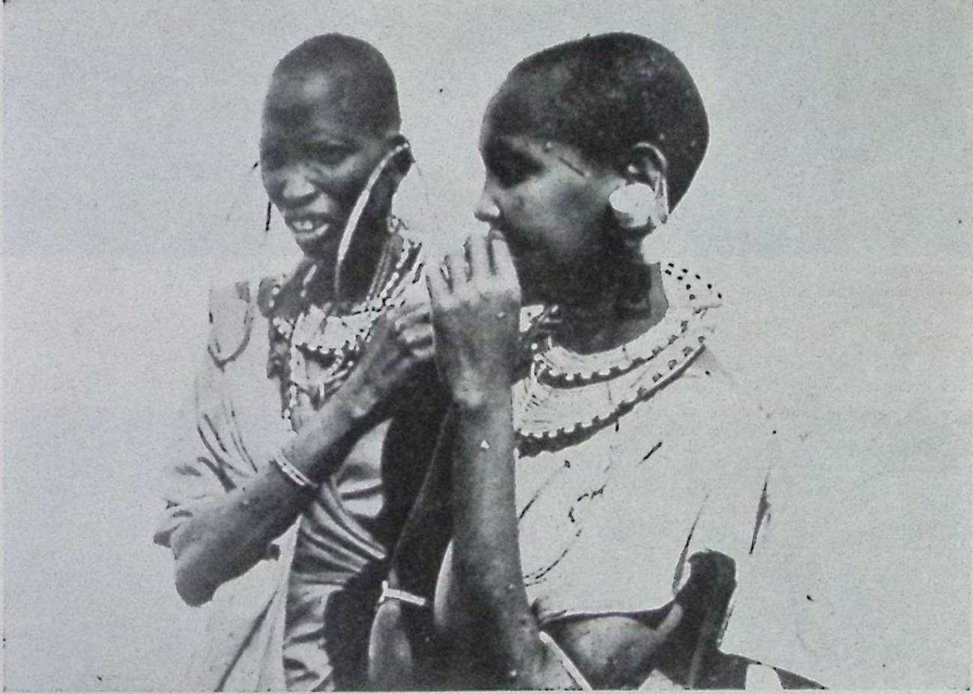
Sri G. K. S. amidst enthusiasts with trophies and rifles.

வெற்றிச் சின்னமாம் வெள்ளிக் கோப்பைகளுடன் சுடுவதில் வல்லவர்கள் மத்தியில் திரு. G. K. S.

Snaps taken by G. K. S. He is fond of photography

TWO AFRICAN BELLES

(Snap taken by Sri G. K. S. during a visit to Africa)

G K. S. தம் ஆப்பிரிக்க சுற்றுப் பயணத்தில் எடுத்த படம்

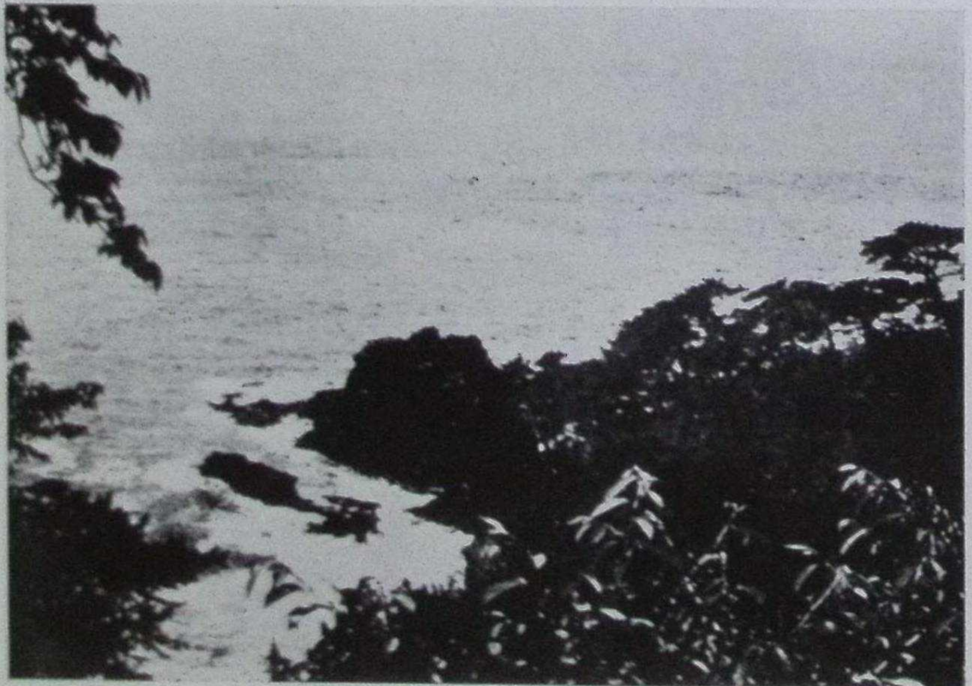
ஆபரணாதிகளுடன் இங்கே காட்சிதருவது இரு ஆப்பிரிக்க மங்கையர்.

A SILHOUTTE SOMEWHERE IN THE ALPS (GERMANY)

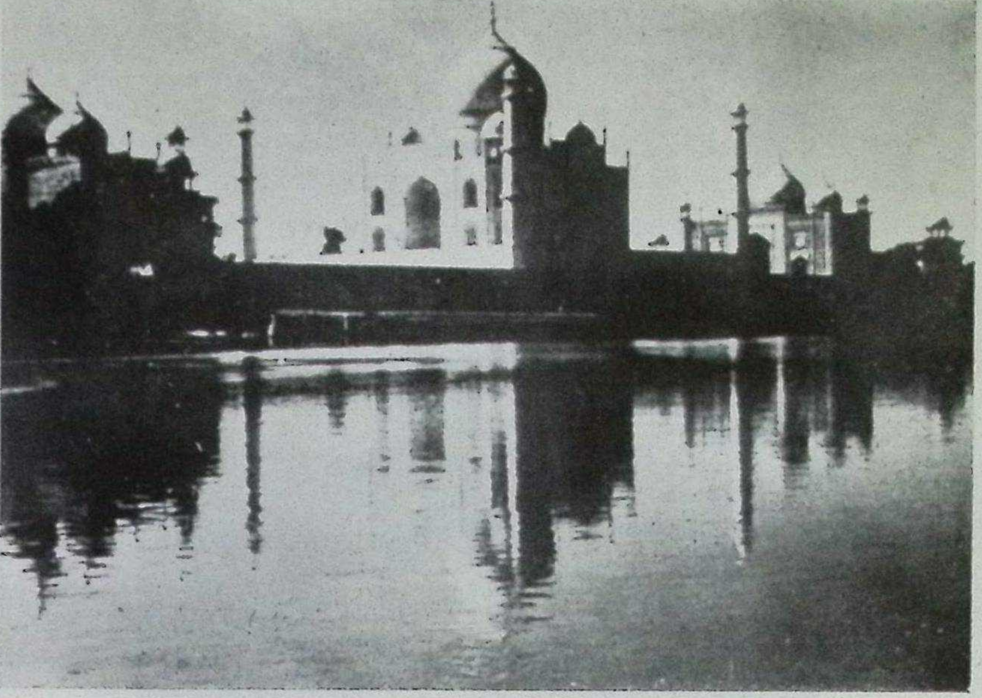
ஆல்ப்ஸ் பகுதியில் ஒரு நிழல் தோற்றம்

SEA SCAPE NEAR MYSORE.

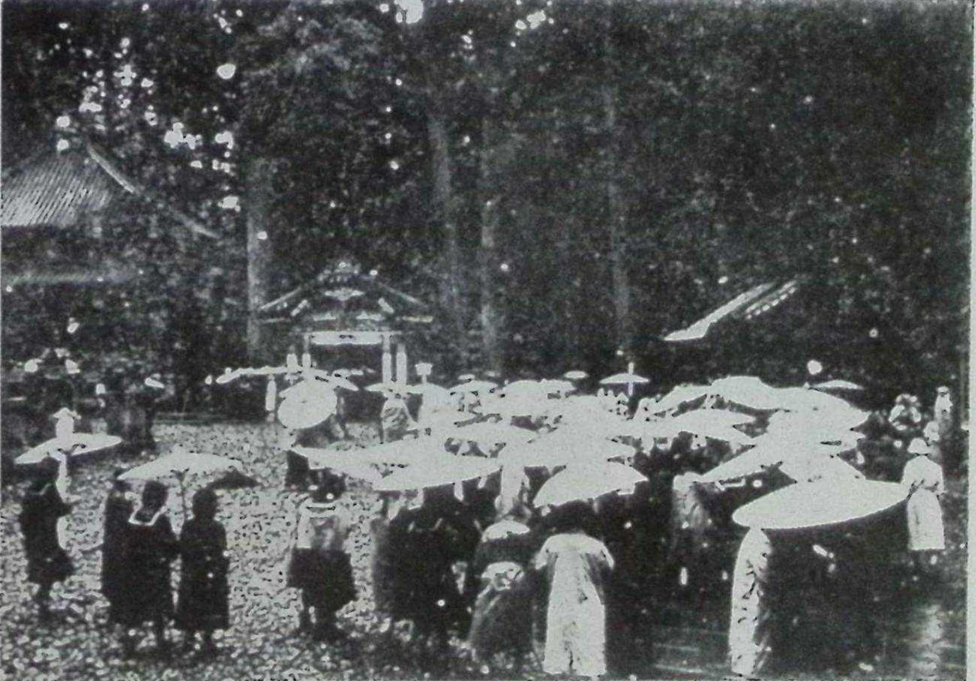
மைசூருக்கு அருகில் அழகிய கடல் தோற்றம்.

TAJ REFLECTED IN JAMNA.

யமுனை நதியில் தாஜ் மகாலின் பிரதி பிம்பம்.

A SHRINE IN JAPAN PHOTO TAKEN WHEN THERE WAS A SHOWER.

ஜப்பானில் ஒரு ஆலயத்தின் முன் மழையில் குடையுடன் பக்தர் கூட்டம்.

A SILHOUTTE SOMEWHERE IN THE ALPS (GERMANY)

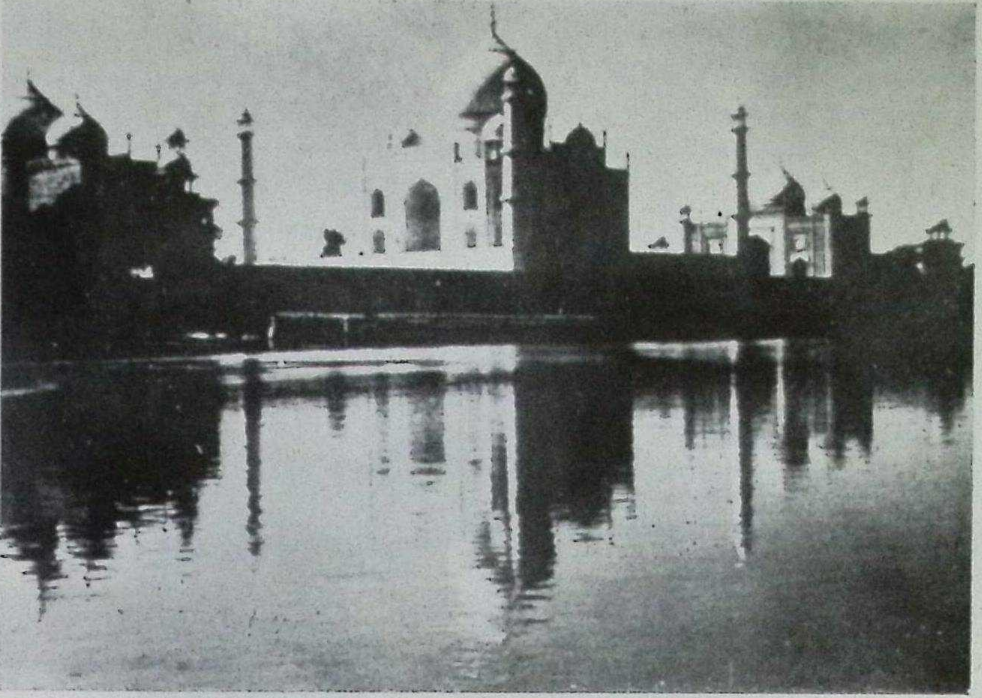
ஆல்ப்ஸ் பகுதியில் ஒரு நிழல் தோற்றம்

SEA SCAPE NEAR MYSORE.

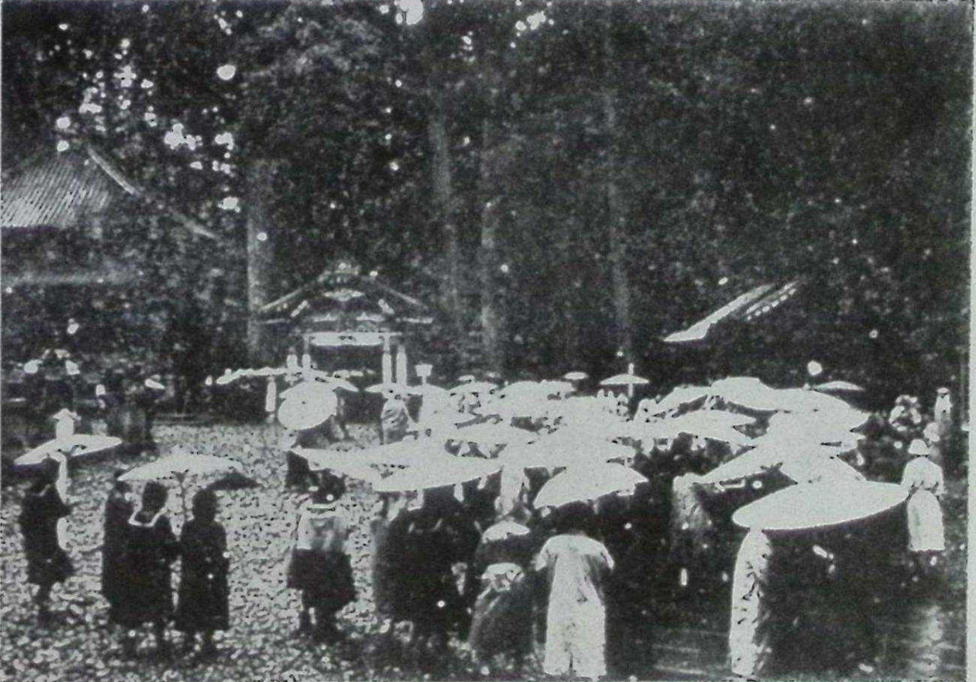
மைசூருக்கு அருகில் அழகிய கடல் தோற்றம்.

TAJ REFLECTED IN JAMNA.

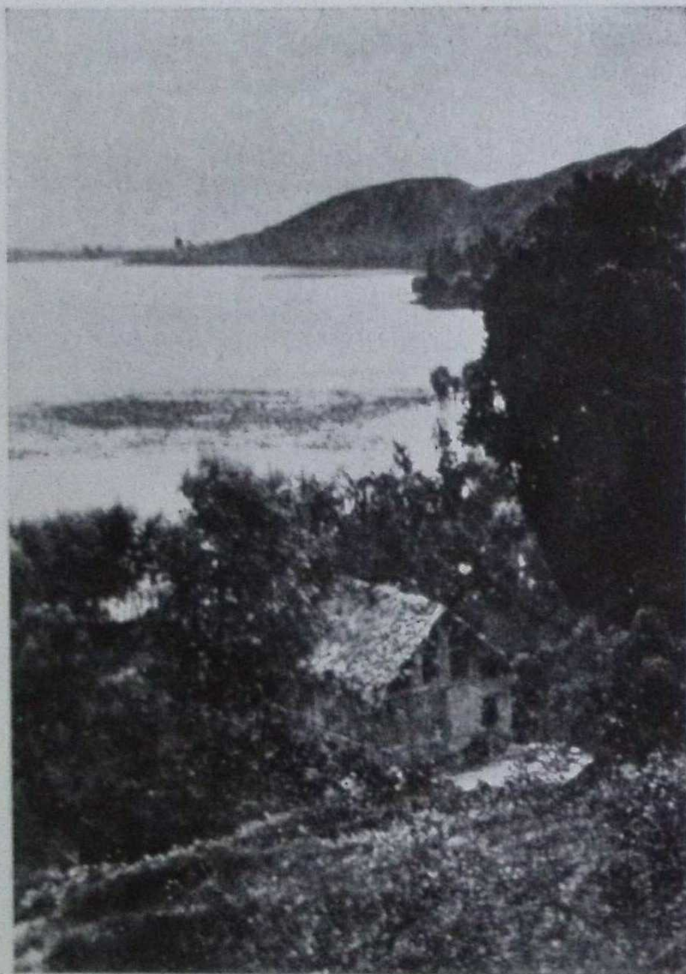
யமுனை நதியில் தாஜ் மகாலின் பிரதி பிம்பம்.

A SHRINE IN JAPAN PHOTO TAKEN WHEN THERE WAS A SHOWER.

ஜப்பானில் ஒரு ஆலயத்தின் முன் மழையில் குடையுடன் பக்தர் கூட்டம்.

A SEA SCAPE NEAR TELLICHERRY.

கேரளாவின் தலைச்சேரியில் அரபிக்கடலின் ஒரு எழில்மிகு தோற்றம்

நவரச நாய(க்)கர்

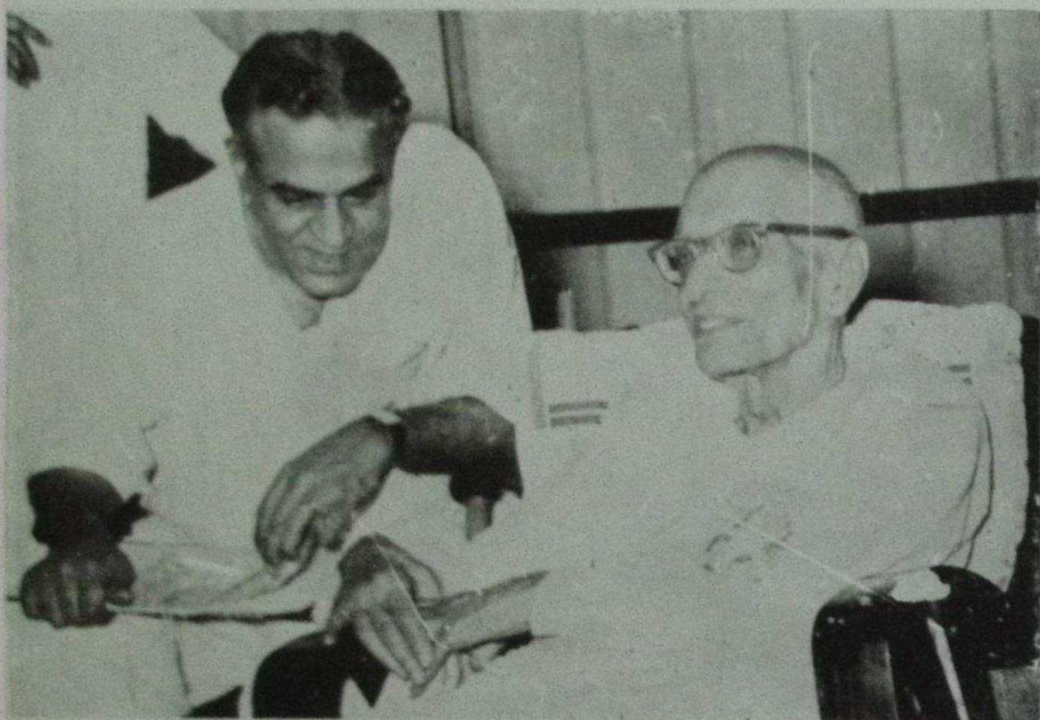

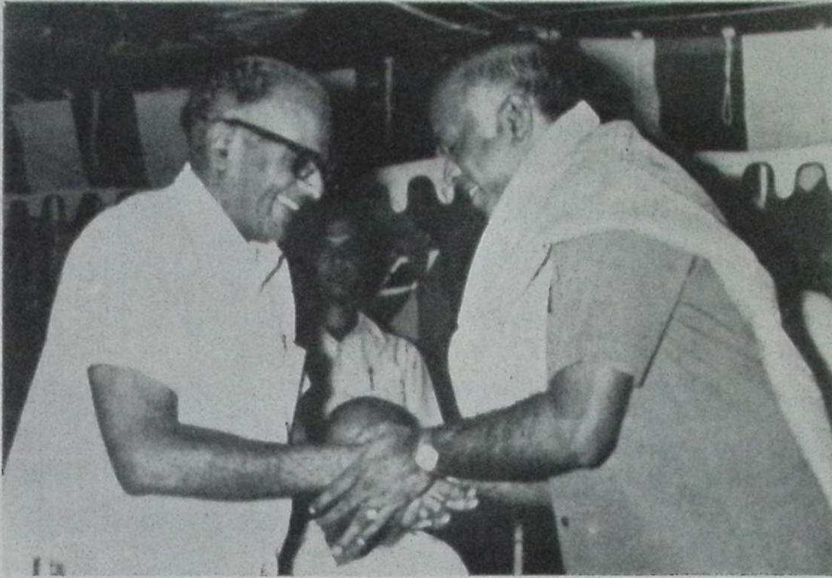

G. K. S. with Rajaji

தலைவரும்
சீடரும்

Thiru G. K. S. after adorning 'Ponnadai', felicitates Thiru M. A. M. Ramaswamy, Sheriff of Madras and the President of the Indian Hockey Federation, who was responsible for the Victory of the Indian Hockey Team by achieving the World Gold Cup.
(Function arranged by the Coimbatore Nagarathar Sangam - 11—4—75)

உலக தங்கக் கோப்பை ஹாக்கியில் இந்திய அணி வெற்றிபெறக் காரணமாயிருந்த இந்தியன் ஹாக்கி பெடரேசன் தலைவரும், சென்னை ஷெரிபுமான திரு. M. A. M. ராமசாமி அவர்களுக்கு திரு. G. K. S. அவர்கள் பொன்னடை போர்த்திப் பாராட்டுகிறார்கள்.
நிகழ்ச்சி ஏற்பாடு: கோவை நகரத்தார் சங்கம் - நாள்: 11-4-75

Karaikudi Kamban Vizha △ காரைக்குடி கம்பன் விழா

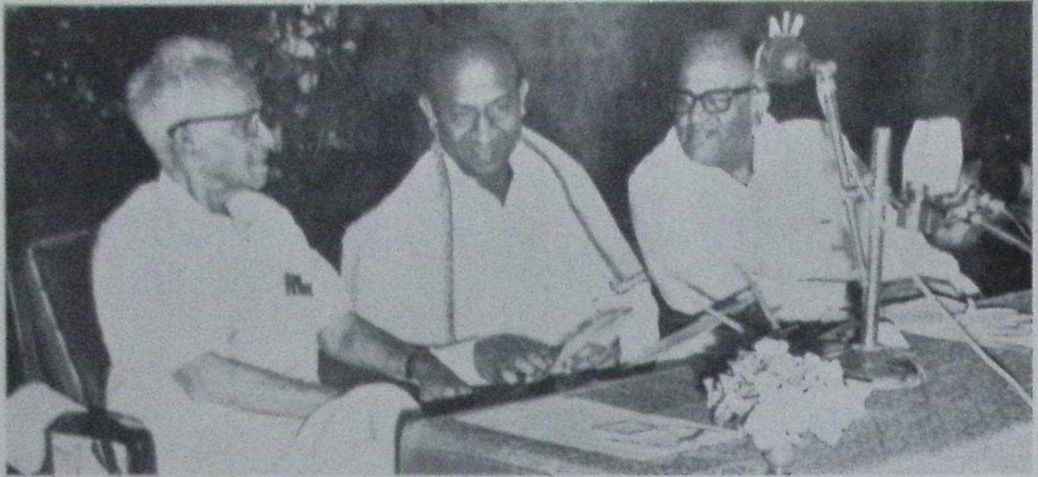
First Souvenir released by Thiru Annamalai Chettiar is being received by Thiru G. K. S.

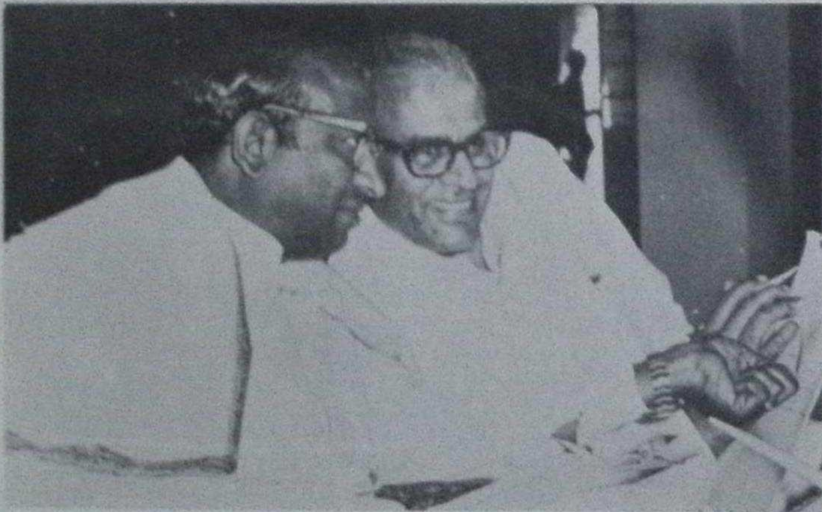
திரு. அ. சொ. அண்ணாமலை செட்டியார் அவர்கள் வெளியிட்ட முதல் கம்பன் மணிமலரை திரு. G. K. S. அவர்கள் பெற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

THE JUDGES IN THE APPELLATE 'PATTIMANDAPAM' ARE ENGAGED IN CONVERSATION

மேல்முறையீட்டு பட்டிமண்டப நடுவர்கள் கலந்துரையாடல்

T. P. M. - Thiru Gokulakrishnan - G. K. S. ★ தெ. பொ. மீ. - திரு. கோகுலகிருஷ்ணன் - G. K. S.

Thiru Gokulakrishnan - G. K. S. ★ திரு. கோகுலகிருஷ்ணன் - G. K. S.

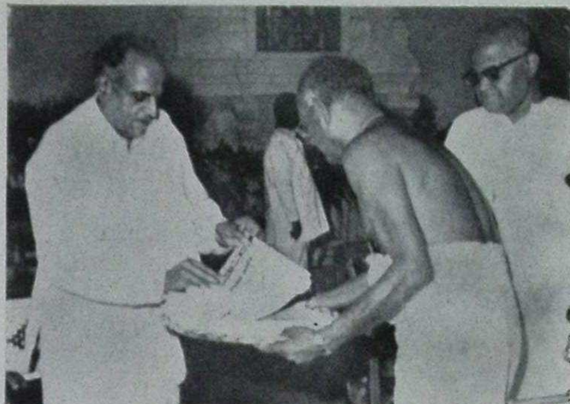

Kamban Adippodi, Thiru G. K. S. and Justice Krishnaswamy Reddiar with a section of the audience
பார்வையாளர்கள் பகுதியில் கம்பன் அடிப்பொடி - G. K. S. - நீதிபதி கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார்

Karaikudi Kamban Vizha

காரைக்குடி கம்பன் விழா

25-3-75

Releasing of First Souvenir.

முதல் மலர் வெளியீடு.

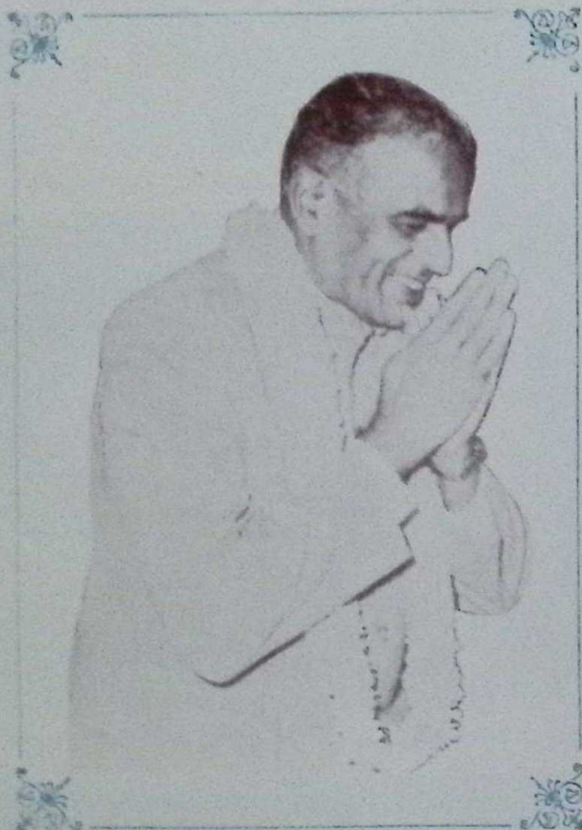

Messrs: Dinamani Sivaraman
Justice Ismail
Kannadasan
G. K. S. at the Right End
Kulanthaian Chettiar at the back.

திருவாளர்கள்: 'தினமணி' சிவராமன்
நீதிபதி இஸ்மாயில்
கண்ணதாசன்
வலதுகோடியில் G. K. S.
இரண்டாவது வரிசையில்
முதலில் இருப்பவர்
குழந்தையன் செட்டியார்

Reverence for the Elders.
Blessings to the Youngsters.
Thanks to all those who participated in the 60th Birth-day Celebrations & Felicitations.

மூத்தோருக்கு வணக்கங்கள்.
இளையோருக்கு வாழ்த்துக்கள்.
மணிவிழா, பாராட்டு விழா நிகழ்ச்சிகளில்
பங்குபெற்ற அனைவருக்கும்
உளங்கனிந்த நன்றி.

GKS 60

மணிவிழா மலர்

ARTICLES

"Golden Jubilee of a Golden Era"

OUR SOIL

Coimbatore is an Ancient City with a big background,
In co-operation and Industry name and fame it has found.
Many have come and gone, leaving ashes or earthern Mound,
But few have stood, braving ups and downs on Solid Ground.

REAL TOIL

Rarely does Sound echo Sense in ones' Christened name
Gentle kind Sundaram is really Soundaran in fame
To the big and small - always available and just the same
Definite in life, simple and honest in office, Politics and Game.

BORN TO LEAD

Mounted like a monarch we saw him in his morning Ride,
Undaunted - A true son of the soil, stood by Raja Rishi Rajaji's side.
Unstinted help to all those who came seeking his aid,
Unadulterated perfection in everything he has nothing to hide.

HER GRACE

Goddess of Wealth has been most bountiful in Her Grace
Goddess of intuition has made him a leader amongst his Race
Goddess of Power has endowed him an uncrowned industrial Ace
Goddess of Learning has showered definiteness in what he Says.

Our Prayer

"may he be most peaceful and happy for many many more years".

With Prem, Om, Regards.

Divine Life - Coimbatore.

WE OFFER OUR HEART-FELT FELICITATIONS TO

Sri. G. K. SUNDARAM

WHO HELPED US TO GROW IN EVERY STAGE OF OUR MILLS,

FOR A LONG AND HAPPY PROSPEROUS LIFE.

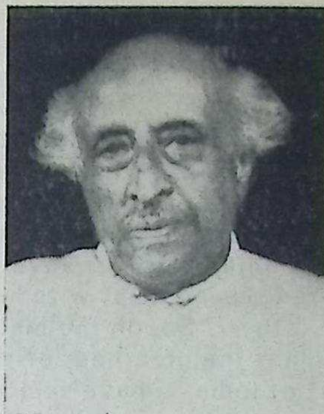

Board of Directors:

Shri Ramalinga Mills Private Ltd.

Aruppukottai

RECALLING RAJAJI'S GREATNESS

G. RAMACHANDRAN
Chairman
Khadi & Village Industries Commission
Bombay

Any superlative is just not enough to present a full picture of the manifold greatness of which Rajaji was the embodiment. He left his mark in every walk of life – social, political, economic and philosophical. The Gandhi Ashram of Tiruchengodu in Tamil Nadu, which celebrated its golden jubilee recently is a living symbol of his contribution in the constructive field. Shri G. Ramachandran, Chairman, Khadi and Village Industries Commission, who presided over the 50th anniversary function of the Ashram on 1st March 1974 pays his tributes to the Ashram and the memory of Rajaji.

What a magnificent gathering of workers! On the platform, we have a galaxy of greatness in this part of the world. Governor Shah has accomplished the wonderful task of the Gujarati becoming a Tamilian! If I go and tell the People of Gujarat what he has been doing in Tamil Nadu, they may hesitate to accept him any more as a Gujarati! We are happy he is here today. Then we have with us our own veteran leader Shri Bhaktavatsalamji. I have often said, not only now, but many times previously, that when he was the Chief Minister of Madras, he was probably the best Chief Minister in India. He shares some of the qualities of Rajaji. He was an able administrator who did things making no fuss whatsoever! And then you have here a distinguished member of the D. M. K. Cabinet. Behind me are thinkers and speakers of great distinction who will follow. But, when I look at Shri Narasimhan, the memory at once comes back to me of the personality of his father. Among Rajaji's children, sons and daughters (I hope they will not be jealous of what I say) Narasimhan resembles Rajaji most. He recalled the story how he met me long ago in Sabarmati Ashram. His memory is remarkable.

Then, we have with us revered Namagiri Ammal who was the companion of her father Rajaji as no one else was a companion to him.

The Little Cottage

There is a little cottage behind here. Governor Shah passed it without noticing it. One small open room; and then two small closed rooms attached. In that little cottage lived for ten years the man whom we have come to honour today. Then also Namagiri Ammal was the companion of her father. And when Rajaji passed in life, step by step from one greatness to another this daughter of his kept company with him. And finally when Rajaji was the Governor-General of India this gracious lady who had shared this mud-hut with her father, shared Rashtrapati Bhavan also with her father. So, on the platform we have all this greatness. Then in front of me is the greatness of the common workers among the people of this part of India. I have seldom seen a large crowd of down-to-earth workers as I see before me now. Is it therefore any wonder that I feel profoundly humble and happy at the same time that you have asked me to preside over this magnificent gathering?

Now who was this man who lived in this mud-hut for ten years? Who was this man, who went from this mud-hut to Rashtrapati Bhavan? What were the characteristics which would make him an immortal in the history of India? And in a sense also an immortal in the history of the world. Because, even while he was concerned with the problems of India he was also profoundly concerned with the problems of mankind. There was no voice in India which rang out clearer and more strident in the world against nuclear weapons than the voice of Rajagopalachariar. And when as the Secretary of the Gandhi Peace Foundation, I was organising the Anti-Nuclear Arms Convention in Delhi, no one strengthened me and inspired me more than Rajaji. And when finally the Gandhi Peace Foundation sent two delegations–one to Moscow and one to Washington–the delegation to Washington went with Rajaji as its real leader. Rajaji and Diwakarji and B. Shiva Rao went to Washington. Shri Dhebar and I went to Moscow. We kept in touch with each other at the two ends of the world. And when Rajaji was speaking to President Kennedy, we were talking to Prime Minister Khruschev. This is all I would recall now in regard to this international event. Let me pass on to other matters.

Tribute from U. S. President

After Rajaji returned to India, President Kennedy wrote a letter to a person of great importance in this country and in that letter, President Kennedy said: "I have seldom met a man who had a more civilising influence on me than Rajaji". Let us remember that Kennedy was himself one of the great men of history, and he knew what he was saying. That Rajaji had a profoundly civilising influence on him is the greatest tribute probably Kennedy has paid to any man. I am bringing this into the picture in order to clear the ground for us to understand that Rajaji who lived in this small mud-hut in this small village was not merely a Tamilian, was not merely an Indian but was in every sense and in the highest sense, a citizen

of the world. Gandhiji inspired me; but the man who trained me in public work was Rajaji. If even today I am able somehow, with great difficulty to manage the work of the extremely difficult task of the Chairman of the Khadi and Village Industries Commission, it is entirely because of the training that Rajaji gave me. While his mind could go to the mountain top, he took minute care of the smallest details. Sitting in this little hut, he would write many letters a day. And by the time the postal hour arrived there would be a big bundle of letters. But no letter went to the Post Office even after it was gummed and stamped without Rajaji taking one last look at the cover and the address. If in pasting a letter a little edge was left unpasted, he would get the gum and paste it and then throw it into the despatch box. And the stamp must be at the right hand corner! If it was moved a little, he would ask, who had done it. Imagine Rajaji attending to detail like this. This lesson not only I, but every single person who came in touch with him learned from him; not merely to think of big things but also to take care of the little things so that you may not ultimately lose the big things. The late Shri Jamnalal Bajaj, Gandhi's right hand man in Wardha, once said of Rajaji: "The man is yet to be born who can deceive Rajaji". Let me tell you it was not difficult to deceive Gandhi. He trusted everybody; believed in the spoken word of everybody and accepted the credentials of people at their face value which Rajaji would not have always accepted. That was Gandhiji's greatness; and this was Rajaji's greatness. I have known people meeting him. How often have I not seen him talking to people and people talking to him? In a moment, a light will come into his eyes. And through the dark glasses his mental apparatus will be probing into the talking man. He sized up the man and yet he would not say one angry word or one offensive word. But when that marvellous cynical smile of his appeared, he would say a word or two which would annihilate the pretensions of the other man. He was a great student of the human mind and human character. That is one of the things just now comes back to my mind.

Now, as the President of this meeting I must not take up too much time. There are brilliant speakers to follow. What I would now say would be the briefest summary of what I wish to say.

Many-sided Genius

No political leader in India in all the times through which we have lived was man of such many-sided genius as Rajaji. You can remember Lala Lajpat Rai, the Lion of the Punjab, or Chittaranjan Das of Bengal or Motilal Nehru etc. They were all great in one or two things; and probably in one or two things they were greater than Rajaji. But in the magnificent many-sidedness of his genius, there was none who was the equal of Rajaji. He was one of the greatest figures in his Literary Renaissance of India. Probably no author in India has written books sold in large numbers

and read by more people than Rajaji. "Chakravarti Thirumahan" and "Vyasar Virundhu" and other books sold like magic in this country. Hundreds of thousands of copies were sold. This can make any other literary author in India jealous. As a man of Literary Renaissance in Tamil, his immortality is utterly assured. Even when Rajaji's politics may be forgotten his literary greatness will be remembered by grateful generations for centuries to come. About which other political leader in India, can we say he would be more immortal as a man of letters than as a man of politics except only Pandit Nehru? The second point I would stress because I know other points will come from other speakers, is that Rajaji was always a controversial figure. Rajaji was continually at the centre of controversies. Some people think that Rajaji was a great sishya of Gandhiji who said "yes" "yes" to him. Not even Jawaharlal Nehru differed from Gandhiji more often and more vigorously than Rajaji, who was at the same time utterly devoted to Gandhi. How did he combine the deepest devotion with the absolute freedom of dissent? There can be only one reason: that Rajaji was in his own way as great as Gandhiji. Only an equally great man can give devotion and criticism at the same time. I remember one controversy. This was about Mohammad Ali Jinnah and his demand for Pakistan. Long before Gandhi, Nehru and Sardar realised that Pakistan had become inevitable, Rajaji saw this with unerring instinct. And when he said that we may have to accept Pakistan all of us were angry with him. The great Acharya Kripalani said that 'Rajaji had stabbed Indian in the back'. But strangely the backs turned and the chests came forward and were stabbed by reality. No one had understood the Hindu-Muslim problem better than Rajaji And when this controversy was raging and when he courageously addressed public meetings, stones came and rotton eggs came his way. But he never yielded for a moment. Finally, the whole country came around. Now the strangest thing is that in a controversy, there would be enemies and friends. But as this controversy deepened, enemies and friends equally loved and respected Rajaji.

Steel with Softness

And in later years, during the last few recent years through which we have lived, he was again in the midst of vital controversies. Governor Shah differed from him. Even a small person like me differed from him. But even in the midst of differences of opinion, both Governor Shah and Ramachandran looked at Rajaji and said everytime that here was one of the greatest men of our time. The more we differed, the more we respected and loved him. This has not happened in the case of most other leaders. Any man lesser than Rajaji would have been ground into the dust by opponents. But out of every controversy he emerged with a greater stature. And then finally one word. I told you that Jamnalaji had said that no one could deceive Rajaji. This does not mean he was a hard-hearted man. On the contrary, his mind was full of gentleness and full of tenderness. He combined the strength of steel with the softness of the rose petal. Some people saw only the steel, and some people only the rose, but some of us saw both the steel and the rose. In this was our

greatest privilege and good fortune. His personality symbolised the strength of steel and the softness of the rose petal in a unique combination.

Now he is gone – physically gone. But his immortality in the history of India and in a measure in the history of the world is assured. He had his faults like every great man had faults. Sometimes, his decisions might have been wrong. But as the tides of time roll on and the winds of change blow, all these little things would be forgotten and he would stand out like the Himalayas in the history of our time.

I lived with him in this Ashram for four years. He lived a life of austere simplicity, and that without the slightest ostentation. There are some people who live a very simple life with much ostentation. But his simplicity was part of his culture. He believed utterly that a simple life was necessary for rising to the greatest level character and achievement. This Ashram he founded is growing from strength to strength. And as the Chairman of the Khadi and Village Industries Commission, I want to assure these building up the work here that the Commission and its Chairman will stand behind them in all they do, because this place is the Gangotri of Khadi in South India. It is out of this place that the great pravaha of Khadi arose.

This is also the Gangotri of Prohibition. Prohibition disappeared suddenly. Prohibition has come back suddenly. No one can run a Government in Madras and make the Government stable, if they throw prohibition away. I said this on the day Prohibition was scrapped. I say this today when Prohibition has come back. Prohibition has no politics at all. It is the welfare of the poorest men and women in India. Prohibition represents the challenge of the poorest and the lowliest to live with honour. They too claim the right to live and thrive and prosper. I want to congratulate the Karunanidhi Government, through the distinguished minister sitting here that the decision they have taken to bring back prohibition, is the wisest decision they could have taken. Nehru called Rajaji "the Father of the Prohibition Movement". And prohibition also started as a Gangotri from him. We are, therefore, in a sacred place; in the presence of sacred memories. Tamil Nadu will never allow and India will never allow this institution to fall behind or falter.

And my last word is that even this institution, growing and developing, is not a full or adequate memorial to Rajaji. If we build a memorial to each one item of his greatness, it would be a mighty task. So, let us at least remember him, remember him with reverence and profound love and as we so remember him and cherish his memory, may we also gather into our own life a little ray of the manifold greatness of which he was the embodiment.

G. K. Sundaram and the task

Harihar Patel
Advocate, Orissa
Vice President, National Council, Swatantra Party

It is essentially required in a democracy to honour and appreciate the really good men; because growth and success of democracy depends really on quality of men and women. Good men are more often silent in nature and carry on with their humanitarian works without waiting for any manner of appreciation. It is in the interest of the society that they are acclaimed and applauded; because the people in the society can improve themselves by studying and emulating exemplary lives. Shri G. K. Sundaram is one such person.

I had no scope of much contact with Sri G. K. Sundaram. In fact, my close contact with him was confined to, practically, that one occasion when he had come to conduct the Swatantra Party election in Orissa in 1973. Prior to that I had only known him. But I had marked his nature and he had impressed me as a simple, straight forward, soft-spoken man of silent nature. I was sure that in the society he must have been a popular man of benevolent disposition, if he was wealthy also. Gradually I got confirmed about my impressions from what I gathered about him and I am so happy that his birthday is going to be celebrated in a befitting manner.

He is in fact himself an institution of many sided activities. He has been translating the Gandhian theory of trusteeship into real action. It is not by accident that he was attracted towards Rajaji. It is the virtuous traits in him conforming to Rajaji's views of life which impelled him to close association. He is an example of a person actively working to contribute to the society whatever he can and seeking fulfilment of all that is possible on his part.

He is an industrial magnate, but he does not remain fully occupied in earning wealth. He takes pleasure not only in keeping connection with various charitable trusts, cultural associations like Bharatiya Vidya Bhawan, and clubs etc., but also in sponsoring educational institutions, hospitals and the like. He finds time for all these over and above the time he is required to devote for the industrial concerns and for the various industrial and commercial organisations he is associated with. With his gentle nature and benevolent disposition it is but natural that he occupies various offices of importance in the organisations he is connected with.

It was rather fortunate for the Swatantra Party that he had come into its fold. Swatantra party is a party with a difference. Rajaji had conceived it so. He had called upon its workers to work with missionary zeal. The statement of principles of the party is but an exposition of Indian tradition and culture most precisely. When he had come to Bhubaneswar on the occasion of the National Convention of the Swatantra party, India, he had told the people in a public meeting to remember that the Swatantra party ideology will ultimately come to prevail and every body from his position in the society must work for it without bothering whether he was a member of the party or not.

It has been, in fact, a ghastly attempt to murder and liquidate the Swatantra party by such members of the organisation - one can say without hesitation - who regard politics to be a medium to capture power only at any rate. One who is obsessed with the desire to capture power only is bound to lead the party to diaster blinded by selfish ambitions and unethical impatience. That such persons have gone away, should be regarded as blessings in disguise for the party providing opportunity to reorganise its activities in the proper directions and in proper manner. The Swatantra party lives in its principles, which are in the nature of eternal truths and it should seek fulfilment in formulating such policies and programmes which conform to the principles and attract the rational mind. That is the way to save democracy. Training the people to resist misuse of authority, not in ostensible manner alone, but with inner strength being demostrated steadily is more important than the unholy anxiety to be first in the field with the clamour for National Alternative to really serve the cause for democracy. The clamour is in fact a cloak to hide utterly selfish designs and propensities. It is utter hypocricy to give call for democracy denying and destroying democracy in the party organisation at the same time. However, one need not have any ill-will towards them and they may be allowed to learn from experience.

The Swatantra party of Rajaji lives. It is an opportunity now to gather the real Swatantrites, fortified with the strength of its principles, impelled by the urge to work for its mission, without impatience or lust for power or position, and go ahead, may be slowly but steadily with work to demonstrate that it is really a party with a difference.

Sri G. K. Sundaram has shown on this occasion that he is also capable of being firm like a rock and has stood by the Swatantra party unit of Tamil Nadu to go ahead unworried and imperturbably. I wish he also takes up the steering of the party in the national level to move along the path of its destination. It is no doubt an onerous task, but it is a task which has far reaching implications and the work itself will give a sense of invigorating pleasure.

He has taken up the task and God grant him many more long years to live and go ahead with it.

My happy congratulations and sincere wishes for his long prosperous, healthy life devoted to the cause of the people and humanity.

Harihar Patel

GENEROSITY, KINDNESS AND SINCERITY all Rolled into One

Thy Name is G. K. SUNDARAM

S. N. SADASIVAM

Though not competent to write about Mr. G. K. S., as he is widely and affectionately known, I venture to express my deep and sincere admiration for this truly great man, of sterling qualities of head and heart, on this happy occasion of his completion of sixty years of glorious and useful life. My association with him has not been so close for a detailed study of him, but from my occasional visits to him to seek his guidance as a member of the Swatantra party, I can with all modesty say that he is the personification of all virtues.

His ever smiling face, his intense tolerance, his great capacity to meet any challenge unruffled, and his ready and prompt appreciation of even the humblest efforts from any quarter are worthy of emulation. His loyalty to friends and causes is unsurpassed, and the twin traits of his personality that single him out as a gentleman are his softness and kindness. Worthy son of a worthy father the late Sri. G. Kuppuswami Naidu, Mr. G. K. S. like his father has never stopped asking himself 'What can I do for the people among whom I was born and grew up'. His benevolence has no bounds and the Charity Trust created by his father is ever widening and growing as evidenced by the opening and improving of educational institutions from Primary to Collegiate classes, and also of the famous hospital for women and children, thanks to his able guidance. He never lets things take care of themselves, for his simmering brain is ever seething with improvements to attain perfection.

His devotion to Poojya Rajaji is deep and sincere. He is a worthy disciple of that great master. Like Sri. Ramakrishna Paramahamsa, Rajaji has found a Vivekananda in Mr. G. K. S. to carry on his message, translate it into action and thereby perpetuate his memory. What a great seer Rajaji is to discover the hidden genius of Mr. G. K. S. and select him as one among his ablest lieutenants to build the Swatantra party which stands for Truth and Dharma in all spheres of life. When some leaders at the top took a decision to dissolve the party, Mr. G. K. S. took the challenge to continue the party and revitalise it, making it an opposition party in all the forums of political activity and also asserting at the same time truth and dharma. The unfortunate decision of the leaders to merge the party with the B. L. D. was an agonising blow to all those who were eager to build the party gradually. So the effort of Mr. G. K. S. in this respect is alone enough to command respect from all sections of the people both for himself and for the party.

Mr. G. K. S. has in him a combination of intellectual honesty and high idealism. He has never posed himself as a superior man nor has he ever paraded his wealth. His inexhaustible patience in hearing the woes of the downtrodden and his instantaneous readiness to wipe their tears by donating fabulous sums for causes just and worthy are remarkable.

No field of creative activity is left untouched by him. Besides being an industrial magnate and a politician of high calibre, his social activities are also varied. His present concern, I am reliably informed, is to propogate the high ideals of our rich heritage especially among our women-folk, as they are the right persons to check effectively the deteriorating standards in our moral and spiritual life.

Let us invoke the blessings of the Almighty God to bless him with robust health to carry on his good work. May he, the embodiment of Generosity, Kindness, and Sincerity, all rolled into one, live long to serve the country with distinction. ○

We Felicitate you

on your Sixtieth Birthday

Phone Nos:
24085
&
34805

SURESH K. MEHTA

Jeweller, Diamond & Exclusive Silverware Merchant

140, RAJA STREET — COIMBATORE - 1

GOVERNMENT APPROVED VALUER OF JEWELLERY FOR WEALTH TAX

Telephone: 501 & 502 Head Office, 416 Mills

Telegram: 'ANDAVAR'

Palani Andavar Mills Private Limited

UDAMALPET

Coimbatore District — Tamil Nadu

Manufacturers of:

OUTSTANDING QUALITY COTTON YARNS

20s to 80s Combed Hanks and Cones

PRESENT SPINDLEAGE RING: 52,000

DOUBLING : 2,400

Note by Sri N. G. RANGA on Sri G. K. SUNDARAM

Shri G. K. Sundaram is one of our best people in public life. He is an examplar of Gandhian conception of a rich man, holding his surplus wealth as public trust and utilising most of it with a sense of service. He is an industrialist who has been striving to serve the nation, not so much with an eye for maximisation of profits for capitalists but as a matter of public benefit. He is an employer, manager and expert, all rolled into one, working hard and efficiently with a view to maximise production, achieving workers' welfare and increase national wealth. The Laxmi Mills and associated concerns have thus earned an enviable reputation as real national institutions, serving ably and fully all the three social elements engaged and interested therein, namely the State, workers and employers.

Sundaram comes from an agriculturist family with Cotton-growing, textile milling and public-trusts managing traditions and interests. He obtained both technical and general education in England and United States. He drew many a lesson in the ways of efficient and scientific management by his careful studies of the Post-war industrial technocratic and managerial methods of the West and Japan. Having realised India's need to be self-reliant in mother-industries, he managed to establish a fine textile-machine manufacturing factory in Coimbatore environs. He works in close co-operation with the neighbouring P. S. G. Charities Industrial Training Centre and the two Engineering Colleges, which are being run by his equally distinguished Cousins Messrs. Damodaran and Ramakrishnan and G. D. Naidu's Polytechnics and provides employment to their highly trained engineering graduates. In short, Sundaram is just the kind of public spirited and go-ahead entrepreneur and managerial expert that Socialist India wants so badly.

I have come to know him through his interest in the principle of self-employment and public service. He was one of the few industrialists who joined the Swatantra Party because of his admiration of Rajaji and his faith in the Dharma of Trusteeship and his affection for me. I enjoyed his comradeship for ten years and his management of the Tamilnad Swatantra Party was on a par with his industrial management; that is without friction, faction, with no strikes and with everyone being encouraged to do his best.

He rendered timely and comradely assistance to my election campaigns in Chittoor in 1962 and 1967 when I was obliged to fight with my back to wall, against the mighty phalanxes of Central and State Governmental Congress bosses.

As an M. P. he was a great help to the late Dahyabhai Patel, his leader in Rajya Sabha. He used to take part in debates dealing with industrial and other economic questions and whatever he had to say, used to command the attention of government because, the ministers realised that he spoke with the fullest knowledge and from sincere desire to promote national interests. He would not take pleasure in political controversies in Parliament but he never hesitated from warning Government against what he considered to be wrong policies.

In politics, he was not a pugilist and in public life, he was a perfect gentleman. So, the leaders and the local organisers of rival political parties were never provoked or inclined to attack him, that is saying the most in these times of extreme political factionism.

Sundaram rendered great service to the Textile Industry of South India during that decade of its depression, by persuading the leaders of industry to realise the need to rehabilitate their machines and to plough into it whatever finances could be mobilised and next by influencing the State and Central Governments to prop up the tottering mills by suitable means. No wonder, textile labour are also grateful to him for thus saving this great employment yielding industry.

I feel proud of him and his Colleagues in management because his Laxmi Mills Complex was mentioned as one of the six such industrial complexes, well-known in the Country for their efficiency, good labour relations, freedom from underhand and extra-legal dealings and high and honest dealings with Government, people and Proletariat. In these decades of subsidance of public morals and political cum financial deals between Industry and administration, Laxmi's standard and Sundaram's character are nationally invaluable.

It was a pleasure for me to have participated in the cultural and religious functions organised in connection with the Celebration of his Shashtiabtha-poorthi functions in Coimbatore on 14—10—1974. I join all our good people in praying for his continual good cheer, good health and decades of patriotic services in our socialist democracy. ★

With best compliments from :

SRI LAKSHMI JEWELLERY

300, Big Bazaar Street — COIMBATORE - 641001

G. K. S.
The Happy Warrior

By:

N. CHINNASWAMI NAIDU, M.A., L.T.,

G. K. S. is a Gandhian in every sense of the term. To Gandhiji ends did not justify the means; to him the means were as important as the ends. If the means are ethically based the desired ends follow. Rama Rajya was the ideal of Gandhiji. Rama Rajya was the goal for Rajaji too and he designed the Swathantra Party to achieve this goal. Right conduct, not merely right conduct but purity of thought and word also were laid stress upon by these great men. G. K. S. came under the influence of both Happy Warriors and their influences have transformed him into a Happy Warrior too.

Who is a Happy Warrior? In the Ramayana of Tulasidas Lord Rama describes a Happy Warrior thus:

"He is the happy warrior whose battle car moves on the wheels of patience and courage and whose standards are truth and honour. Strength, discretion, self-control and service of men are his steeds, harnessed with love, pity, brotherhood and equality. Faith in God is his driver, detachment his shield, charity is his battle axe, reason his spear, experience his quiver. Serenity, desirelessness and pity are his keen arrows and devotion to holy men and teacher is his impenetrable armour".

PATIENCE:

G. K. S. is the soul of patience. Patience is calm endurance of pain or any provocation. I have had the privilege of knowing G. K. S. intimately and moving closely with him since 1954 as Headmaster of Mani High School (and I know him from childhood). In the year 1970 he was afflicted with a

fell disease which in a lesser man would have had a fatal effect, but G. K. S. bore it with unflinching patience and overcame it – thank God! For an industrialist of his stature provocations are a daily, nay, even hourly and minutely occurrence. In the wide spectrum of his life he is exposed to innumerable areas of irritation like political, economic, financial, industrial especially labour, etc. But he combats them all with forbearance worthy of a stoic.

COURAGE:

Courage is a concomitant of patience. Courage is writ large on G.K.S's face. Captains of industry to-day have to brave many dangers, especially during strikes which (alas!) are all too common. Vituperation and violence they have to face. At such times G. K. S. would go about his daily routine unarmed and unafraid. When I see him thus facing the music, I am put in mind of how Winstan Churchill faced dangers during the Battle of Britain in the Second World War. Whenever the German Luftwaffe rained their nefarious bombs on London and when every body scampered to Air-Raid shelters he was seen watching the Air-Raid with a child's relish with only the steel helmet on his head, never heeding the remonstrances of his security man. G. K. S.'s behaviour when facing threats is Churchillian in manner.

TRUTH AND HONOUR:

At the congratulatory function held on the day of G. K. S's Shashtiabda-poorthi under the auspices of the Indian Chamber of Commerce, Coimbatore, Sri K. Venkatesalu, present Chairman of the South India Mill Owners' Association (a life-long friend of Sri Sundaram) in his speech said, "In the case of most people truth is relative; but in the case of G. K. S., it is absolute". His allegiance to truth and what is right is unflinching. It is said that years ago while he was Secretary of the Mill Owners' Association, the Association came to an agreement with the staff of a mill on a certain issue and gainsaid it later which made the latter resort to the court where Sri G. K. Sundaram in his deposition, dispassionately adhered to the truth, eventhough it ran counter to the interest of the organisation to which he belonged. His concept of truth is Gandhian in dimensions.

There is a story which will bear repetition. In the year 1930 when Salt-Satyagraha held the political stage, in a provincial town a congress man led a 'jatha' to a tank bed to produce Salt defying all prohibitive orders. The Deputy Superintendent of Police in charge of maintenance of Law and Order seemed to have gone to the Collector and said: "Sir, kindly permit me to arrest the whole lot and prevent it from defying the ban. My honour is at stake!". The Collector's retort was: "I say, who cares for your honour and my honour when the honour of the British Empire is at stake!!". Yes, it was a matter of honour for all of us, of course. But it was a matter of very keen honour for G. K. S. to have joined the Satyagrahies and marched unflinchingly from Trichy to Vedaranyam to defy the ban and court arrest as a mere stripling hardly 16 years old!

There is an incident from Nelson's boyhood worth quoting here: "Nelson was going to school with his brother William. It was snowing heavily and

travelling was dangerous in the roadless wilds of eighteenth century Norfolk. Their way was a narrow track across a quagmire. William and Heratic set out doubtfully into the snow. They were told to try and get to school, but to turn back if the way became dangerous and they were put on their honour not to turn back without good reason. When they came to the deep drafts of snow which made the going difficult and not without danger, William saw reason to turn back. But Nelson refused. "We must go on", he said, "Remember, it was left to our honour". So it was left to G. K. S's honour to go on while many others fell by the way side and reach Vedaranyam against odds.

STRENGTH, DISCRETION & SELF-CONTROL:

The other day (19—10—1974) there was pooja in the Sri Srinivasa Perumal Temple for G. K. S. It lasted more than an hour. I was standing behind him with others. I found it difficult to stand for such a long time as an hour. I tried leaning on the wall, standing on one leg and then on the other; I stood with arms akimbo; indeed a hundred and one postures I tried. All the while I wondered how G. K. S. could stand like a statue on a plank (மணை) for the entire duration. Physically, of course, he is strong – partly endowed and partly made strong through exercise. But it is the mind that conditions the body. He has the strength of mind to control the body. His self-control enabled him to stand as he did and concentrate on the Lord. He has complete control over himself. It is this self-control which makes him a man of few words for he can even keep his tongue-tied. Often he is apt to be mistaken to be phlegmatic-indeed he is apathetic to open his mouth, not that he is unwilling to respond but that he avoids spilling words unnecessarily. He believes with the poet who sang:

> Boys flying kites haul in their white-winged birds
> You can't do that way when you're flying words
> "Careful with fire" is good advice, we know
> "Careful with words", is ten times doubly so.
> Thoughts unexpressed may sometimes fall back dead;
> But God Himself can't kill them when they're said.

It is this strength of mind and capacity to think and speak that gives him the strength of will to be discreet, use his discretion in all matters and discriminate.

LOVE AND PITY:

Pity is feeling of tenderness aroused on seeing distress or suffering in others i. e., if a person is normal. It is a sympathetic sorrow for others in distress, an impulse to relieve other peoples sufferings. The basis of pity is love. As an instance of love and pity in G. K. S. for fellowmen let me say what his reaction was when, a few years ago, workers from one of his concerns squatted at the gates of Lakshmi Mills Office and performed 'dharana'. G. K. S. saw them sit in the hot sun and immediately ordered that 'pandals' be provided for them to protect them from the sun! This is philanthropy – real love of man.

BROTHERHOOD AND EQUALITY

His daughter Smt. Sunita Shantaram has given in an interview to 'Membalam' a story which brings home the fact of Sri G. K. S's sense of equality and brotherhood. It appears Sunita as a child had, one day, behaved saucily towards a poor relative and even called him names. G. K. S. who had overheard the words from another room took her aside and administered a severe canning as a deterrent punishment and advised her to treat others, irrespective of status, with respect and regard.

REASON :

Later he discussed with the child (Sunita) the consequences of rudeness to others especially the rancour harsh words are apt to leave behind by quoting the Kural :

தீயினால் சுட்டபுண் உள்ளாறும்; ஆறாதே
நாவினால் சுட்ட வடு.

This is characteristic of G. K. S. Many a time during the past twenty years he has had occasion to disagree with me and every time he had patiently given the reasons for his disagreement. In the same manner he has treated others in case of disagreement; he would dispute patiently never betraying any trace of anger or impatience.

CHARITY, SERVICE OF MAN :

The simple story of 'Abou Ben Adam' is a classic. One night an angel appeared in Abo's dream. The angel was writing something. "What is it that you are writing please", Abou asked of the angel. "It is the list of those beloved of God". "Is my name in it please?" persisted Adam. The angel shook its head. "Then please write my name in the list of those who love their fellow men", requested Abou. The angel wrote something and disappeared. Next night the angel appeared again and showed a list to Abou. Lo! his name was at the top of the list of those beloved of the Lord. The Lord loves those who love their fellow men and try to serve them. Service to man is service to God. It is to serve man that a hospital, a school and a college have been established by G. K. S. and his brothers and uncle under a Trust which is now famous as the Kuppuswami Naidu Charity Trust. Compassion is the word for the trust of charity which distinguishes G. K. S. and family. "Compassion is a noble word. A compassionate person is selfless. He suffers with others in order to help. His sympathy is a pity that helps and supports". Philanthropic meaning literally 'love of man' and 'magnanimous' meaning 'great of mind and heart', liberal and honourable, unselfish are the attributes which can aptly describe the charitable disposition of G. K. S. and brothers.

FAITH IN GOD:

Abiding faith in God is a characteristic of the family to which G. K. S. has the honour to belong–the family foundation in the form of temples for Shri Vigneshwara, Shri Shakthi (Mariamman) and Lord Sreenivasa are a proof of its devotion to the Lord. There is no bigotry nor sectariaism in its make up. So it is with G. K. S. The single red 'namam' he bears in his

forehead is part of his religiously disciplined life. He has the courage to sport it while many, who would, dare not. It is this faith in God that has prompted his family into instituting a separate Trust for assistance to temples. G. K. S. is currently engaged with his brothers, in deference to the wishes of H. H. Jagadguru Sankaracharya of Kanchi Kama Koti Peetam, a temple for Mahalakshmi at Basasantnagar in Madras.

DEVOTION TO HOLY MEN AND TEACHERS:

G. K. S. is devoted to holy men. His visits to Sringeri and Kanchi are prompted by his extreme regard to the holy Jagad Gurus who adorn these Sankara Peetams. His regard for these two Acharyas borders on adoration. The manner in which he sported - the other day during the congratulatory function held in Maruthamalai in the Sannathi of Lord Subramaniya by the Officers and Staff of Lakshmi Machine Works, the shawl presented by H. H. the Kanchi Sankaracharya speaks volume of his love and respect for him.

In the field of politics his gurus are Gandhiji and Rajaji. He walked in the path prescribed by Gandhiji and it logically led him into Rajaji's Swathantra Party. When he is convinced of a good thing or right course, he never hesitates to go the whole hog. When in 1959 some emissary of Rajaji approached him with the request that he should join the party, his response was, "I will not only join the party but will be an active office-bearer in it" is characteristic of him. He has in his drawing room a fine enlarged portrait of Rajaji which is always bedecked with garlands of flowers. Every morning when he enters the drawing room, he, with his own hands, places near it a burning 'agarbathi'. He is steadfast in his attachment to his political 'Guru'.

DESIRELESSNESS, DETATCHMENT, SERENITY

At the first function held in G. K. S's honour (in the evening of the day on which he celebrated his Shasti-abdha-poorthi) under the auspices of the Coimbatore Indian Chamber of Commerce he said that he had been developing a detatched view of life. Detatchment is the result of desirelessness. To the extent one subjugates desires to that extent he/she becomes detatched. "He is truly a man who has made money his slave; he is not fit to be called a man who does not know how to make use of money", says Sri Ramakrishna. Money represent desire. G. K. S. indeed makes money his slave and never his master. The end-product of such detatchment is serenity. To be serene is to be clear and calm; unruffled in the face of opposition. One can trust to G. K. S. to be unperturbed even if the worst happens. He is always at peace with himself.

A MAN WITH A HEART OF GOLD:

To conclude let me quote a few sentences from a famous journalist, late Nilkan Perumal who has put in a nut shell a description of G. K. S. "It is possible that, taking a first look at him, you might misunderstand him as a man of unsocial disposition. That is because, he is very reserved in his ways. To him time is precious. He

does not like to waste it in patter. He is always busy. He is one of those in Coimbatore who had studied human nature in its manifold aspects. He is a humanitarian who has a heart of gold and indeed, it bleeds for the suffering humanity. He is magnanimous in all that he does; but it takes time for you to know the real man that he is. Once you know him, you love him".

The secret of G. K. S's success is that he is born of a noble family and blessed with a happy home. In the words of Kural:

"A blessing means a wife excellent
And children are an ornament"

Let me end with a prayer for this Happy Warrior:

May he have unimpaired eyesight for a hundred autumns
May he have excellent health for a hundred autumns
May he have the enthusiasm to learn through hundred autumns
May he grow in stature for a hundred autumns
May he prosper for a hundred autumns
May he remain established for a hundred autumns
May he have all round improvement for a hundred autumns

Yea, till long after a hundred autumns.

(adapted from ATHARVA VEDA)

திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் அவர்களால் துவக்கி வைக்கப்பெற்ற

நம்பிக்கையான, நாணயமான, நவநாகரிகமான

ஜவுளிக்கடை

கவிதா கிளாத் சென்டர்

பள்ளிவாசல் கட்டிடம், பெரியகடை வீதி, கோயமுத்தூர்-641001

The Mess We are In

N. A. PALKHIVALA
President, Forum of Free Enterprise, Bombay

(Reprint of an article in "The Illustrated Weekly of India" dated August 11, 1974)

This month the world's largest functioning democracy enters the twenty-eighth year of its history. Men, anxious-eyed, ask the question whether freedom's foundations will stay. We know, and the world knows, that we are going down the inclined plane. Whatever the rate of descent, the abyss is still at the end of the road.

A highly reputed agency, known for its perceptive analysis of world events, has recently made a major attempt to forecast the future of the Indian Ocean region in the 1982-1991 era. One aspect of the studies focussed on the internal stability of the countries in the area. The result indicated that in that decade India is likely to have the highest level of general political violence (demonstrations, riots, internal armed attacks and assassinations) — a higher level than will probably be reached by any country of Africa or the Middle East. This forecast is not belied by our present economic floundering, political unrest, constitutional erosion and moral degradation in public life.

It is simple to support disbelief in these grim fore-bodings by the facile assumption that we shall always be able to muddle through and by pointing to the fact that unrest is worldwide. Barring the nations behind closed doors, about whom nothing can be said with certainty, inflation and discontent seem to be raging through all countries. Like the animals with the plague in La Fontaine's fable, "All did not die, but all were stricken".

Pliant Constitution

But it would be unwise to ignore the tocsin. The staying power of democracy varies from country to country. The timing of political breakdown depends upon the strength of political institutions and the severity of economic crisis. Collapse may not overtake a country marked by economic failure where the political institutions have acquired durability through age and tradition; nor may it engulf a nation whose economic growth makes up for the weakness of its political

institutions. But the danger facing India is that it combines dismal economic failure with fragile institutions and a Constitution which is looked upon by politicians as so pliant that it can be bent to any whim or caprice of the ruling clan.

It would be easier to underestimate than to exaggerate the dangers inherent in our present economic crisis. Currently, prices are higher by 29 per cent over the last year. The credit squeeze and the Ordinances recently promulgated to effect a partial freeze in wages and an absolute cut in dividends do not touch the root cause of inflation. They will be counter-productive in so far as they will severely affect industrial production. At best they merely amount to an attempt to cure the patient's fever by cooling the thermometer.

Keynes believed that "the ultimate cause of inflation is the impecuniosity of governments". According to him, "inflation is a mighty tax-gather... ...by a continuous process of inflation governments can confiscate secretly and unobserved an important part of the wealth of their citizens". What Keynes called 'the inflationary gap' may be defined as the amount of government expenditure against which there is no corresponding release of real resources or materials by the community. In other words, the 'inflationary gap' can be bridged or eliminated only by increased production on the farms and in the factories. The real curse of India is that our archaic brand of socialism does not permit the requisite increase in the production of food and other wage goods, nor a surge in the job potential. Socialism has become merely the currency in which the political parties play their game. Our ideology is inane; and our obsession with it insane.

"We would rather be ruined than changed
we would rather die in our dread
Than climb the cross of the moment
And let our illusions die".

Our ideology dictated, while common sense deplored, that we invest in basic heavy industries instead of agriculture and production of wage goods. The bankruptcy of our agricultural policy is faithfully reflected in food production. In 1970-71 the food crop was 108.4 million tonnes; whereas in 1973-74 it is estimated at 105 million tonnes. Thus, while the population has increased by about 35 million since 1970-71, the food crop has declined by three million tonnes. We may have to import about four million tonnes of foodgrains at the punishing cost of Rs. 700 crores.

The growth rate in industrial production for the last year is estimated to be nil or negligible. The infrastructure continues to be woefully inadequate.

Stagnation after Nationalisation

There is an acute scarcity of coal, particularly after nationalisation in 1971. Production has been stagnant around 77-78 million tonnes a year, whereas as early as 1965 the target of 97 million tonnes was laid down for the Third plan. Coal shortage is mainly responsible for the lower production of steel, cement, power and chemicals, and, because even the railways are

badly affected, the problem of distribution of coal has become more acute than that of production. Pithead stocks are mounting for want of railway wagons. The railway bottle-neck is aggravated by the fact that, out of the existing inadequate stock of 400,000 wagons, about 20 per cent are sick and non-operating.

The Government manages about Rs. 20,000 crores of productive investment. That represents the least productive investment from the national standpoint. While electricity companies in the private sector are working at a profit despite a statutory restriction on the rate they can charge the consumer, the State Electricity Boards are working at a loss despite no such restriction. Many of them never have their accounts ready in time. Some of them openly admit that as much as one-third of the electricity they generate is 'stolen' by unauthorised connections or otherwise.

Fifty per cent of our energy requirements is met through non-commercial sources like cow-dung and firewood, and this is about the only source which has not suffered from the blast of inflation. Twenty-five per cent is met by coal and electricity and the remaining 25 per cent by petroleum products. Shortfall in targets of electricity generation has persisted throughout our history as a Republic, despite the fact that all along the targeted financial outlays have either been reached or exceeded. This is mainly because of poor operational efficiency and the total absence of any "maintenance" worthy of the name.

This is not to say that no units in the private sector suffer from inefficiency and incompetence. But the point is that instead of encouraging and promoting efficient and honest enterprises wherever they are found—whether in the public, private or joint sector—our radicals cry for more and more nationalisation.

As Professor Galbraith observes "Even British socialists, in some ways the world's most ardent defenders of doctrine for the sake of doctrine, have largely given up on public ownership or have reduced their commitment to it to a purely symbolic level. That is because it no longer serves a clear purpose in the British economy. The common denominator of all this change is the tendency to accept, sometimes rather reluctantly, what works........ One wing of the modern left prefers in practice to attack capitalism and accept poverty rather than have a greater measure of progress with a pragmatically mixed economy".

On account of the threefold rise in the import price of foodgrains, the fourfold rise in that of oil, and the fivefold rise in that of fertilisers during the last two or three years, we shall have a foreign exchange gap of about Rs. 1000 crores in the current year. The World Bank in its confidential Report has estimated that the total foreign assistance required by India during the Fifth Plan Period would be $ 12 billion, i.e., almost two and a half times the draft Plan estimate of $ 5 billion.

Unforgivable Folly

Our demagogues use the word 'monopoly' in a savagely distorted sense. Mere size, irrespective of the share of the market, is termed as a 'monopoly'. If a capital-intensive industry with assets of sizable value has only 5 per cent of the market, it is still talked of as a monopoly. Such distortion of language leads naturally to distortion of thought. Because during the recent years the Government denied or delayed expansion of undertakings of proven efficiency and integrity, and the commencement of new enterprises in the fields of fertilisers, cement, steel, trucks and other engineering goods, we cannot take advantage of the present tremendous demand throughout the world for these products at high prices. Indian technicians are advising Iran (annual growth rate of 14.5 per cent) on the Tanavir Project which is for nationwide generation of electric power, but our "anti-monopoly" does not permit the same Indian firm to generate more electricity for our own people. Indian engineering enterprises are training boys and creating more jobs in Singapore (annual growth rate 15 per cent), but our socialism will not permit them to generate employment and wealth for our own people, while our youths are thrown on the scrap-heap of the unemployed at the current rate of 10,000 a day.

Already Indian firms have formed joint ventures in 27 countries in Africa, the Middle East, South-East Asia and South America. Even in developed countries, such as the UK, the USA, Canada, West Germany, Japan and Australia, Indian entrepreneurs are collaborating in setting up industrial units. Many developing countries in the Middle East and Africa prefer Indian technology which is labour-intensive and which therefore suits the labour-abundant economics of those countries. What unforgivable folly, what a crime against the nation, to let Indian enterprises and skills solve the economic problems of other countries but not our own!

The evil is compounded by the fact that the positive anti-growth measures in the field of economics are balanced by the Government's negative approach and masterly inactivity in the area of population growth. Our population of 581 million is increasing at the rate of 13 million a year, 57,000 babies being born daily. The red triangle is truly the symbol of our salvation. If we had incurred result-oriented expenditure on family planning in the amount we have spent only on Bokaro Steel, the whole history of India would have been different.

If India had achieved the birth rate of 25 per thousand from 1962 onwards, our present population would have been 507 million. In that case quite a few of our present problems would not have arisen. For instance, the demand for foodgrains would have been less by 7.7 million tonnes and for cotton textiles by 1,165 million metres: our current deficiencies in these two areas are smaller than these figures. Given the will and the sense of urgency, such reduction in birth rate can be easily achieved. Japan halved it in ten years.

As Lord Hailsham said last December, "The symptoms of our malaise may be economic and may show themselves in price rises, shortages and industrial disputes. But underlying the symptoms is a disease which has destroyed democracies in the past and the causes of that disease are not economic. They are moral and political and constitutional, and in order to cure it we must recognise them as such".

In the last analysis, it is the spirit, the moral fibre, which makes a nation. India has either lost, or is still searching for, her identity. We have close to 600 million *individuals* as against Japan which has a little over 100 million *citizens;* and one citizen is worth a hundred individuals. The farthest we emerge out of our self-centredness is to display the narrowest linguistic and regional fanaticism. Inter-State animosity is growing. A nation which is consitutionally united and politically disintegrated may explode nuclear devices but will never have the inner strength which is so necessary to sustain it in adversity or to progress towards prosperity.

The tone of public life has reached an all-time low. We have democracy without meritocracy. Ignorance, incompetence and dishonesty are no disqualifications for high public office, either in the ministerial ranks or elsewhere. If the charges against various politicians in and out of power are to be investigated, India will need to have Ombudsmen the way Australia has rabbits.

Arresting the Slide Downhill

Three things would help to arrest our slide downhill:

First, we must go back to the Constitution in the vital aspects in which we have deviated from it. We must reinstate the fundamental rights of citizens and their freedom to develop this country, subject only to reasonable restrictions in the public interest. Nationalisation is not one of the Directive Principles of State Policy, whereas distributism is. We must implement Article 39 which enjoins the state to so distribute (among the public) the ownership and control of our material resources as best to subserve the common good, instead of concentrating all economic power in the hands of the state. We must restore to the States their true constitutional jurisdiction over industries, instead of the present set-up which has resulted in 93 per cent of all large-scale industries being brought under the Centre's strangle-hold. And we must revive the sturdy independence of the Judiciary instead of making it an appendage to the Executive.

Secondly, a desirable change would be to introduce the Presidential form of government which is better suited to Indian conditions than the Cabinet system. There would then be no need to have the deadwood and the undesirables as Ministers, no need to have in the Goverment men whose only concern is about votes and who need the resources of black-marketeers and tax-evaders to contest elections. The President of India (corresponding to the

Prime Minister under the present set-up) could select men of vision, knowledge and character from any walk of life to constitute the National Executive. The same kind of choice would be open to the Governor of each State, who would be elected instead of being nominated as at present.

Thirdly, it is time to change the electoral pattern in the interest of justice and fairness. Under our present system a party which has secured less than one-third of the votes cast can yet have an absolute majority in the legislature. The system of proportional representation affords a better solution, despite its other disadvantages. The violent and agitational approach, born of frustration, would be less in evidence if the voice of dissent gets adequate representation.

But the picture is not one of unrelieved gloom. We have an imperishable heritage. The same Bihar which is the hotbed of corruption was once the heart of the noble empire of Asoka. Looking back, down the frozen centuries, you see the grace and grandeur Pataliputra where now you have the filth and squalor of Patna. It is impossible to believe that this nation has lost its greatness for ever. The time will come when it will redeem itself. After all, in our own century India represented the greatest moral force known to modern history and pushed back, without weapons, the largest Empire on earth.

We have adequate natural resources. We have vast skills and talents and abundance of enterprise. We have enough organising capacity—otherwise we could not have fed, clothed and sheltered ten million refugees. All that we need is great moral leadership, the emergence of dedicated men who can strike a chord in the hearts of our trusting, greatful millions and who can teach by the example of their lives the lessions which precept can never impart.

A Prescription for the Sick Man of Asia

India is today the Sick Man of Asia. But this nation will come back to health and grow strong and puissant—

when we break our tradition of being collectively foolish despite being individually intelligent;

when we shed our self-defeating brand of socialism which is sometimes half-marxist and sometimes half-baked;

when every class of citizens puts the national interest above group selfishness;

when the change from privilege to talent and from accident of birth to accent on calibre is brought about in the board rooms;

when businessmen and professionals realise that there is more to life than success, and more to success than money;

The black market is the ulcer in the stomach of our economy, and we seem to take deliberate pains to ensure that it is not cured. The three main causes of black money are: shortages due to inadequacy of production, irrational price and distribution controls, and excessive taxation. For example, till the moment of writing this, the cement industry has had to operate on the basis of the price fixed as far back as April 1969 with reference to the costs prevailing in June 1968. The costs sky-rocketed during the six years. The black-marketeer–who invested nothing, produced nothing and paid no taxes–was allowed to gather rewards for being a parasite on society, while the honest manufacturer was compelled to work at a loss. The free market price of a bag of cement in several cities hovered around Rs. 30, and touched even Rs. 40, against the controlled price which was merely Rs. 13.

For years we have persisted in a level of taxation which is purely confiscatory. After years of unfailing erosion of public morality, personal income-tax has been reduced this year to a less unreasonable level, while corporate taxation remains, by and large, the highest in the world (barring the unmentionable rates in Burma with its dead economy).

Most of our economic ills can be traced to our inability to understand that we are not called upon to choose between "laissez faire" and the Monolithic State. G. K. Chesterton disposed of the objection that we must choose between capitalism and socialism in the following words: "It is like saying we must choose between all men going into monasteries and a few men having harems. If I denied such a sexual alternative, I should not need to call myself a monogamist; I should be content to call myself a man".

There are other truly socialist countries which have pursued the golden mean, the pragmatic middle way which enables a nation to enjoy the fruits of a mixed economy which is half the competitive world of nature and half the socialised world of state planning. In Socialist Sweden three-quarters of all production comes from 200 large companies.

Erosion of Basic Human Rights

The economic malaise would have been less unbearable if our basic freedoms were not eroded, the strength of our political institutions not sapped and our public life not degraded.

In the entire history of liberty, never were so many crores of people deprived of so many fundamental rights at one fell swoop as by the insertion of Article 31-C in our Constitution. That Article not only abrogated the right to property but tolled the death-knell of seven other invaluable human freedoms unconnected with property, including the freedom of speech and expression, the freedom to form unions and associations, the freedom to move freely throughout the territory of India and the right to equality before the law. That Article has given not only Parliament but every State Legislature the power to trample underfoot these fundamental rights, with the result that hereafter liberty may survive in some parts of India and

not in others, depending upon the complexion of the political party for the time being in power in the State. After this abrogation of the guarantee of basic human rights the economic condition of the people has worsened alarmingly—exploding the vicious falsehood propagated by unscrupulous politicians that the fundamental rights had stood in the way of egalitarian progress.

The most shocking development in the history of our democracy is that after the destruction of the freedoms of the people, it is now proposed to abrogate the freedom of vote and freedom of conscience conferred by our Constitution on MPs and MLAs. The Constitution (Thirty-second Amendment) Bill seeks to provide that if any MP or MLA votes contrary to the direction of his party whip or even abstains from voting contrary to such party direction, on any issue whatsoever, he would be disqualified under the Constitution itself from continuing to be a Member of Parliament or of the State Legislature. This proposed provision, which has nothing to do with defections from one party to another, is an outrageous affront to democracy. No mature nation's Constitution has ever provided that the member of Parliament or State Legislature should mortgage his vote, surrender his judgement and sell his conscience to his party, in advance, and that members of the Legislature should become like herds of sheep driven by the party whip in any direction chosen by the party high command; and that laws should be virtually made not by the people's elected representatives but by the party caucus. No doubt, a party is entitled to take such disciplinary action against its own members as it pleases, but no Constitution of a self-respecting country can possibly provide that an honest vote by a member of the Legislature according to his conscience should be a ground for disqualification for continuing to be a member. The proposed Thirty-second Amendment will make India the laughing stock of the domocratic world.

We have subordinated the individual to the state so completely that, with some exceptions, the nation is now made up of one-dimensional men. In the words of John Stuart Mill: "The worth of a state, in the long run, is the worth of individuals composing it. A state which dwarfs its men in order that they may be more docile instruments in its hands even for beneficial purposes—will find that with small men no great thing can really be accomplished and that the perfection of machinery to which it has sacrificed everything will, in the end, avail it nothing".

We have devalued the Judiciary, as we have devalued every other important institution. Instead of defending our Judges against political pressures and threats, instead of insisting upon integrity and impartiality in judicial appointments, we have permitted the Executive to enunciate and apply the astounding doctrine that it is at liberty to supersede judges of calibre and courage and appoint men who "subscribe to the philosophy of the ruling party".

when money comes to be regarded as something to be earned rather than to be got or won;

when we aim at individual self-fulfilment but not self-indulgence, group cohesiveness but not group jingoism, work and achievement but not power and acquisitiveness for their own sake,

when we understand that there can be no development without effort and effort means work, and that work is not a curse to be kept at bay by holidays and bandhs but is the prerogative of intelligence and the prime instrument for national advancement;

when extra effort is put before extra leisure and working hours are not turned into tea breaks and chatting sessions;

when undisciplined trade unionism is condemned as being as dangerous as undisciplined capitalism, and undisciplined demagogy as being as dangerous as undisciplined student power;

when we stop our society degenerating into divisions and hatred replacing goodwill;

when the leaders have the wisdom to perceive the truth and the courage to say it to the people;

When the electorate realise that the entire destiny of the country is in their own hands and that there is no substitute for knowledge and integrity in public life;

when men are appointed to high public offices because of what they are and not because they represent a community or a region;

when we realise that collective progress is only the result of individual effort and that the Government can achieve nothing without harnessing the boundless response, endeavour and enterprise of the citizens.

At the time of elections, these are the matters to be weighed and talked about, instead of slogans and claptrap, caste and clan, creed and language. ★

Diamond Roller Chains

Built to Last Longer

Made by

T I DIAMOND CHAIN LTD.

MADRAS-53

PACKAGE PLAN FOR FIGHTING INFLATION

DR. R. C. COOPER M.Com., Ph.D (Econ.) F.C.A. (Eng. & Wales) F.C.A.
Chartered Accountant, Bombay.

The problem of inflation can be solved only through an attack on the basic causes. It has to be tackled under the following three main heads :

(1) A massive increase in production of :—

a) food stuffs
b) Agricultural cash crops, and
c) Industrial production, particularly of consumer goods;

(2) Substantial increase in employment opportunities; and

(3) Sizable reduction in growth rate of population.

To achieve these results, it is necessary to bring about a fundamental change in the outlook of both - the Government and the people. At the political level and also among the bureaucrats and businessmen, there should be a fundamental change of attitude.

It is now generally recognised that undue delays and harassment are having a very demoralising and harmful psychological effect on entrepreneurs, apart from slowing down industrial production. It is, therefore, necessary to scrap a large number of burdonsome and unnecessary regulations.

At the present juncture, when it is of utmost importance to increase industrial production, particularly of mass consumer goods, the administration of the Monopolies and Restrictive Trade Practices Act seriously interferes with increase of industrial production in three ways :-

i) Fresh application for expansion of existing capacity or new projects by larger industrial houses get unduly delayed and/or rejected.

ii) The consumers suffer because massive production of essential goods can be organised effectively mainly by the larger industrial houses who have the necessary managerial, technical and other resources to do so.

iii) It has had a very bad psychological effect on the industrialists and particularly foreign collaborators.

While there cannot be two opinions regarding the need for legislation to curb monopolistic exploitation of the consumers, under the prevailing conditions in India, the fear of dominance over the economy by larger industrial houses is a myth.

I would therefore suggest following modifications in the administration of the M. R. T. P. Act :-

a) Mere size of an undertaking, or a group, should not be the criteria for the purposes of the M. R. T. P. Act.

b) The real test to be applied should be whether there is any evidence of exploitation of the consumer? If so, action under the M. R. T. P. Act may be justified.

c) Permission under the M. R. T. P. Act should not be a condition precedent to any application for industrial expansion or setting up of new industrial activity.

d) On the other hand, complaints of exploitation of the consumer may be taken up by the Monopolies Commission either suo-moto or on a complaint from Government or upon complaints from the consuming public, at any time.

The most critical problem before the country today is that of faster economic development coupled with maximum employment. For this, a massive national road building project, perferably as part of integrated rural works programme, will be the right answer for the following reasons:

1) It will promote integration of rural and urban economies.

2) It will carry industries to rural areas, easing pressure on congested cities.

3) It will open up fresh markets for industries.

4) It will create tremendous job opportunities for those directly engaged in road building.

5) Many more will find employment through fresh transport facilities.

6) It will enlarge the markets for commercial vehicles, scooters, mopeds, bicycles, service stations, repair shops, etc.

7) In terms of both rupee resources and foreign exchange, the strain on our resources will be the minimum in comparison with employment opportunities created and the overall boost to the economy.

8) It will primarily benefit the most under-privileged sections of our society and assist also the small-scale producer.

Such massive road building programme needs to be integrated with the other forms of rural works, like irrigation projects, dams, canals, wells, schools, erosion control etc.

It is estimated that the contribution to the Central and State Governments by the road transport industry in shape of taxes and licence fees is not less than Rs. 1000 crores per annum. May I suggest that, with immediate effect, we should spend at least Rs. 500 crores out of this on a massive rural works programme, whose principal plank will be road building. Of this amount, Rs. 200 crores will constitute wages of about 1 Million workers at Rs. 2000 per annum per person, i. e. about Rs. 170/- per month. The balance of Rs. 300 crores will be required for capital equipment and building materials. Such a project will also find further employment for another approximately 1 million workers in transport industry through truck operation, repair shops, distribution of spare-parts, etc. Let me remind you that only 5 years ago, the same result could have been achieved at only about half of this cost, viz. Rs. 250 crores.

The additional purchasing power created through this expenditure of Rs. 500 crores per annum will generate additional demand for consumer goods, which in turn will create further employment opportunities in the consumer-goods industry.

In the process of accelerating agricultural and industrial production, adequate infrastructural facilities will have to be provided. The recent nuclear explosion for peaceful purposes raises tremendous possibilities for rapid advancement in this sphere at a much lower cost as compared to conventional methods.

Contained nuclear explosions could be used for mining of oil, natural gas and other ore deposits. As early as in 1967, the U. S. Atomic Commission and the U. S. Bureau of Mines, successfully carried out such explosions and drew up a long-range plan for gas production. Similar underground explosions are also reported to have yielded very good results in several mining projects in the U. S. S. R. and Communist China.

In India, preliminary studies have revealed that the yield of petroleum and gas obtained through nuclear explosions could be several times more than through conventional methods. Similar possibilities of very good results exist for applying nuclear technique to mining of lower grade ore deposits.

External nuclear explosions are known to yield fascinating results in the construction of dams, major water reservoirs, constructions of highways and railroads in difficult terrain, inter-river canals, artificial harbours, flood-control and digging of quarries. For rapid assistance in agricultural development, a number of large water reservoirs can be constructed in dry regions to provide irregation. The same would also apply to flood control facilities.

To illustrate, there is a very good possibility of applying external nuclear explosion technique for the proposed project to connect the Ganga and Cauvery rivers through a 2,500 km. North-South canal in order to divert and conserve the monsoon waters of the Ganga which are to-day drained into the Bay of Bengal.

Coming into the economics of nuclear explosions in the application to mining, civil engineering and other similar projects, it is established that the cost will be much lower than covnentional methods. It is reported that the cost of excavating a channal 200 metres wide, 30 metres deep and 80 km. in length, would cost about Rs. 3,000 crores when constructed by conventional explosives, like dynamite, but would cost only Rs. 300 crores if constructed by a series of nuclear detonations. Similarly, in natural mining processes also, the cost would be about half the conventional drilling methods.

With the continuous rise in prices allover the world, pressure on foreign exchange resources and rupee finance can be considerably eased by a systematic programme of re-cycling scarce materials like paper, copper, lubricating oil and other mineral resources. Some technological progress has already been made in this direction in India. However, the possibilities are almost unlimited. In case of paper and lubricating oil, it has been estimated that saving of both rupee resources and foreign exchange would run into several crores. The known techniques are reported to be economical both in terms of process cost and also capital cost. May I suggest that our national research institutions and the private sector industries pay particular attention to further the progress in this matter, which is bound to yield worthwhile results.

Due to acute shortage of fertilizers in the country, there is a strong case for commercial exploitation of Municipal garbage and industrial waste material for production of fertilizer and building materials. Both these are in extreme short supply and will continue to be so in the forseeable future. Here again, technology is readily available and can be harnessed at reasonable cost. There needs to be established immediately at least one plant for turning refuse into fertilizer in every Indian city with a population of more than 500,000 peoples. It is reported that the cost of installing a plant for processing municipal refuse into fertilizers would require an investment of only about Rs. 1 crore.

A third possibility is to convert municipal garbage into fuel gases and other sources of energy, again very much in short supply. In Bombay, Delhi and Calcutta, the daily output of municipal refuse is several hundred tonnes and is rising at the rate of 1.33% per person per annum. This poses a serious health and pollution hazard. Since all municipal garbage contain a substantial proportion of organic matter, a simple proved and technically feasible approach is to commercially convert them into fuel gases, along with such other by-products, like tar, light oils, organic acids and alcohol, all of high economic value. These processes are so perfected that extraneous materials like metal cans and glass bottles can be recovered intact and economically dealt with.

The developed nations of the world, particularly, the U. S. A., Western and Eastern Europe and Japan have by now reached such a high level of employment that labour costs in these countries have reached uneconomical levels. There is also a limit for mechanisation. Even places like Hongkong and Singapore are by now experiencing very high wage rates. All this provides a wonderful opportunity for India to take advantage of this situation. West Germany, Japan and the U. S. A. are reported to be quite keen to transfer some of their labour intensive factories to India to benefit from cheap labour. This will mean for us not only increased employment but also import of valuable technology and capital goods at no cost to us. They are also prepared to re-export 100 per cent of the production in India.

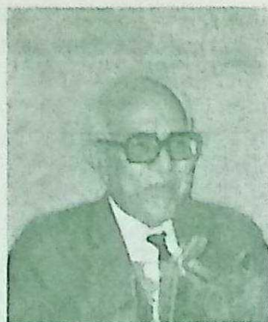
Restrictions on percentage of equity holding by foreigners, type of items to be manufactured, extent of value added, insistance on obtaining import licences for capital goods and raw materials and components, are strictly irrelevant and uncalled for. Yet, we rigidly adhere to these conditions, and in turn, exasperate and demoralise the foreign industrialists who are not accustomed to such harrasment.

The solution of this lies in putting the organisation and administration of these Zones in the hands of efficient persons with liberal ideas, who believe in free trade. Only then can this experiment succeed and yield quick results.

There is a strong case for immediately setting up Industrial Areas for 100% Export Production at six or seven places throughout the country and running them on true free trade principles. I would suggest places near Bombay, Kandla, Goa, Vishakapatnam, Madras, Calcutta and a suitable place in U. P. in the vicinity of a place where an international airport could be developed. The areas near the airports will primarily have to be reserved for sophisticated items like electronics, watches, measuring and scientific instruments which are light in weight but of higher value and need skilled labour.

The basic consideration, in each case, should be employment potential. If these projects are implemented with sincerity and efficiency, there is no doubt about the success, with tremendous benefits to both India and the participating foreign industrialists. ★

ETHICS IN TODAY'S TROUBLED WORLD

S. NARAYANASWAMI, M.L.C.
Hon. Secretary
Bhavan's Madras Kendra

When I was young, I was taught to believe that principles were to be concentrated on in a discussion and not personalities and, over the years, I have learnt the hard way that principles derived their importance only when personalities held them as torches that illumined the frequently unlit bridle paths of righteous living. Principles are enshrined in the great religious texts of the world—like the Upanishads, the Bible; and by awkward paraphrasing of the great truths, we do not particularly help our fellowmen. Indeed, in our country, by mere indulgence in metaphysical abstractions, which helped to establish us as inexhaustible dialecticians and by refusing to weave these into the web of our daily lives, we have set an unwholesome example to youth.

Man took centuries to evolve codes of ethics and, indeed, it took many millenia since the race of homosapiens began to feel that the distinction between man and beast was a sense of right and wrong and a sense of equity and justice. Then came the great preceptors, the founders of religions, who evolved codes of conduct, both in personal and in community life, and evolved special codes for kings and rulers to whom the welfare of whole peoples was committed. In India, the epics and the Upanishads shed more light on the basic characteristics of those who wielded the sceptre and the unselfishness, impartiality and compassion that were regarded as indispensible for those who were trustees of the people. We thus had Raja Rishis, who were real Karma Yogins—who were symbols of personal simplicity, deep compassion and a regid sense of justice.

The Ramayana and the Mahabharatha set out many of the conundrums faced by Rama, Sita, Lakshmana, Bharata, Sugriva and Vibhishana; no less by Yudhishtira and his four brothers, Bhishma and Drona and it was on the battlefield of Kurukshetra that Sri Krishna gave his monumental exhortations to Arjuna, so exquisitely enshrined in the Bhagawad Gita

perhaps, the most translated of the world's great treatises—that set out man's spiritual and temporal objectives and equitable ways of reaching them which solved the perplexities of a compassion-filled warrior-prince. We have the great religious preceptors of the world, laying down simple codes of right conduct. Indeed, the history of civilisation is the process of man evolving out of raw individualism into an environmentally conscious life and into membership of a community that involved more and more giving and less and less taking. Then came into man's life the concept of Rule of Law—which led to our evolving constitutions and a democratic way of life, which sought to involve the people in Government, through their chosen representatives. The rules of the game changed with the environment becoming more complicated and with science, technology and communication making for sophisticated ways of living. Economic and social pressures and newer problems resulting from cross pollination of cultures, bred in our law-making communities, the legislators, the conviction that statutes can re-determine man's relations with fellow man-which led to the statement by William Morris in the 19th Century: "Men's hearts are not cnanged by Acts of Parliament".

You do not have to read Arnold Toynbee's World History to know that concepts of right and wrong underwent dramatic changes over the epochs. For instance, a militarily strong country under a megalomaniac king was regarded as justly entitled to a neighbouring kingdom if he was brazen and bold enough to conquer and subdue it. Today, Israel's effort to establish a buffer territory in Sinai to avoid border clashes is regarded as an act of inexcusable aggression. We also know what is regarded as legitimate in one part of the world is regarded as reprehensible in another — like the law of monogamy in all Western and several Asiatic countries co-existing with African and Arab chieftains flaunting platoons of wives as status symbols.

Today, our problem in India is that parliamentary and State legislation make of what was perfectly proper conduct yesterday, highly improper conduct of today—attracting jail sentences. Moral laws do not change any more than the laws of nature do, but this does not prevent legislators the world over evolving new sets of "Do's and Don'ts"—out of their zest to reshape what they believe to be a hell-bent world. When man begins to assert the superiority of moral law that sometimes conflicts with secular law, he asks for trouble. Gandhiji asked for trouble when he initiated civil disobedience in South Africa when the Union Government placed racially discriminatory enactments on the Statute Book – which he regarded as unjust and inequitable.

Today, what is the problem that is oppressing the youth of India— apart from the generalised economic-cum-cultural problem of our boys and girls being systematically educated beyond their opportunities; the problem of being educated away from life's basic problems and such education quite nearly alienating them from their rural environment—the final outcome of which is the townward movement of the best human material,

without adequate urban outlets for the immigrating talent? The psychological problem that is oppressing the young citizen is that the parent community should be so firmly persuaded that once they have fed, clothed, sheltered the young ones and paid for their education, there is nothing further to be done—no need to understand their ambitions, their bewilderments, their assessment of what they are fit for—in short, the elder generation's failure to tune to youth's wavelengths. No less perplexed are the young over the elder's generation's inexcusable stupidity in thinking that their children's lives should be modelled and patterned after what they did forty years ago themselves—ignoring the sophisticated environments, the developed educational opportunities, the media that science and technology have exposed them to, like the radio, television and the picture house, youth's high sensitivity to environmental pressures that compel them to put every problem, moral or economic, in their own new crucible of values.

The new generation is alarmed and, indeed, frustrated by a new and disconcerting phenomenon among their elders—the tremendous divorce between what they preach and what they practise. They are no less baffled by what our public men say in private conversation over a Tea Table and what they solemnly proclaim from public platforms and it is not as if they are pathologically schizophrenic. They understand there are things in life that are conceded privately which cannot be publicly shouted about without demoralising the people—apart from the career imperilment involved for the person indulging in such acts of refreshing candour. But, when suppressio veri and suggestio falsi become a way of life with those who ask for the highest probity from the common man, what they create is an ominous credibility gap. While these same people invoke Mahatma Gandhi's name for doing the most grotesque of things, for twisting and turning his simple philosophy of truth and ahimsa, the credibility gap achieves the width and depth of the Grand Canyon.

Two matters have deeply hurt the conscience of the young. One is that corruption has become pervasive and omnipresent in most spheres of activity. Today, inflation which has robbed the salary packet of the major part of its 1960 earning power has converted a whole sector of officials whose honesty was unquestionable, into corrupt ways—as the only way of bridging unbalanced home budgets. Those who were already receiving 'baksheesh' now ask for, nay, stipulate specific substantial sums as service charges – which the citizen has no option but to pay. How this cancer has spread can be seen from the fact that, today, petty revenue officials have picked up courage to ask for as much as Rs. 500/- for issuing patta certificates—which are legitimate documents of title, which the citizen has a right to ask for, once property has been conveyed through the expensive process of paying ten per cent ad valorem stamp duty to Government. Indeed, the need to pay money under the table for most clearances has itself become an incentive to earn and shore up black money - not to mention the big chunks of such money that go to finance elections. It is

interesting to see that, while corruption has in part been induced and has in good part become broad-based as a result of the reduced purchasing power of people's wage packets, the provisioning and disbursing of such funds involve those who share up such funds for disbursement in a hiking of the prices of the goods they sell for a living on the one side; and involve those who receive them in enlarged spending capacity and, sometimes, in spending sprees. Both these processes add to inflationary spirals. Traffic in black money may be ethically indefensible, but those who salt them away out of circulation monetarily perform an anti-inflationary function. But latterday jitters over raids and rifling of safe deposit vaults and such like appear to have led to hurried and desperate spending of such funds on consumption—if today's sky-rocketing consumer prices are any evidence. In any case, insistence on payment of under the table service charges and speed money has placed several services, clearances and goods beyond the reach of people of modest means—and the only substitute for speed money is political influence. The common man has neither the one nor the other—and young people are exercised and, indeed, exasperated that pervasive corruption should have made of daily life such a drag and a misery for the man of modest means. Indeed, a lot of hypocritical nonsense is talked about corruption involving two parties, namely, the payer and the receiver and the citizen's choice to refuse to pay. This is tantamount to saying he can go without the goods or the facility he seeks—because no man wants to pay for what he can get in the normal course with-out such payment. Since all daily life is an exercise in sensible compromises between right and not-so-right conduct, he pays to the extent he can, swallows the bitter pill of moral and financial deprivation and goes about his job.

Till we produce enough to distribute without ration cards, permits or quotas, we shall have and cannot abolish those vexatious intermediaries who flourished like vampires drinking the blood of the citizen. If we produce enough, we shall also mitigate inflation and corruption as a way of life has a reasonable chance of making an exit. Our peculiar reconciliation to an economy of scarcities and short-falls as though it were an act of God and our concentration on establishing a complex and continually proliferating machinery for distributing a dwindling supply of goods—a machinery that develops a vested interest in inventing reasons for perpetuating itself—have brought sorrow and suffering to the common man—and disillusionment among the youth of India.

Another thing that has deeply hurt the young are those frequent appeals for austerity from Delhi Government—whenever there is some crisis, some new shortage, some new emergency. The view among the young people is that Delhi people rarely ever visit villages and small towns—otherwise they would not indulge in such appeals. 90 persons out of 100 in India live only austere lives, not because they deliberately opted for it, but because their means warranted nothing more colourful. The suspicion is the rulers who issue these appeals seem to suffer from

some hallucination that the spectacle of people eating fifty rupee dinners in the lavishly carpetted and heavily chandeliered Dining Rooms of Asoka or Oberoi Intercontinental in Delhi and preceding the same by incredibly expensive vintage Scotch Whisky and pottering round in imported Cadilacs is repeated all over India.

The recent appeal of the President and Prime Minister "Buy and Consume what you must"—has intrigued all those who have not the means to buy even their bare needs—with milk and baby foods well out of many middle class people's reach. The young people who visit Delhi are taken aback by the fact that what the political leader lacks in his own home is made up amply by the hospitality he partakes outside, that the very persons who exhort him about plain living and high thinking seem to like the good things of life; indeed, they like and use imported gadgets and seem to be continually wangling foreign tours. These propensities have hurt young people deeply.

The ethical crisis of India has a new dimension, namely, the moral pressure exerted by the largest number of persons, who do not practise what they preach, who quote from the Classics and the Gita - impelled by a passion to improve a world in which they are presumably expecting to be treated as exempted citizens.

The young people have one advantage besides that of having a large share of the future than we of the elder generation. They think faster than we do. What the elders do the world over is to hug certain beliefs to their bosom and have developed a deep vested interest in such beliefs-namely, that we have palmed ourselves off as good and godly fellows and the young would follow in our footsteps. Bernard Shaw wrote about this species of wishful thinking in the following terms:—

" There is no harder scientific fact in the world than the fact that belief can be produced in practically unlimited quantity and intensity, without observation or reasoning and even in defiance of both; by the simple desire to believe founded on a strong interest in believing. Everybody recognises this in the case of the amatory infatuations of the adolescents who see angles and heroes in obviously common place and even objectionable maidens and youths. But, it holds good over the entire field of human activity. The hardest headed materialist will become a consulter of rappers and slate writers if he loses a child or a wife so beloved that the desire to revive and communicate with them becomes irresistible".

That youth all over the world has decided to take a hand in re-shaping educational and economic affairs is clear from the happenings in Sorborne University in Paris some six years ago and later in innumerable American University Campuses that compelled Nixon to terminate.the Vietnam War. I do not think the young people of India, who have been pretty articulate

about Watergate improprieties and were happy that Nixon quit the White House, are going to accept without a challenge a situation in which precepts and practices are wholly unconnected, promises and performances have little parity and targets and fulfilments in planning reveal tardiness in appraisal.

This is not a call for action, but expression of my foreboding - in the wake of any failure on the part of the elders to take a detached look at the moral and material crisis which many young people I have spoken to are firmly convinced India is confronting today. They believe that a swift and just solution can pull the country out of the morass, that they can lend the mind and muscle power needed to drag the chariot out of the slush in which it is currently stuck. I think it is time to involve them in building a new edifice. I believe that a new race of young people with positive minds is emerging the world over--on the lines spelt out by J. A. Symonds in his great poem, "The Men of the Future".

The Men of the Future
These things shall be; a nobler race
Than ever the world has known shall rise.
With flame of freedom in their souls
And light of knowledge in their eyes.
They shall be gentle, brave and strong
To spill no drop of blood, but dare
All that may plant man's lordship firm
On earth and fire, and sea and air
Nation with nation, land with land
Unarmed shall live as comrades free;
In every heart and brain shall throb
The pulse of one fraternity;
Man shall love man with heart as pure
And fervent as the young-eyed throng
Who chant their heavenly psalms before
God's face with undiscordant song.
New arts shall bloom of loftier mould
As mightier music thrills the skies;
And every life shall be a song
When all the earth is Paradise.
There shall be no more sin, nor shame,
Though pain and passion may not die;
For man shall be at one with God
In bonds of firm necessity".

—J. A. Symonds

Reproduced from the Bhavan's Journal, Vol. 21 No. 8 *with their kind permission*

Why are Prices Rising?

M. R. PAI
SECRETARY
FORUM OF FREE ENTERPRISE, BOMBAY

The Rupee, which is a link between yesterday, today and to-morrow, should be like a yardstick because it measures the value of all economic transactions. If a shopkeeper measures with a diminishing yardstick every time we go to him, we protest. We expect the measuring rod to remain the same. The Rupee should also be uniform in its purchasing power over a period of time.

It is a fundamental obligation of every government to give a stable currency to its citizens; more so in a democracy.

Value of Rupee in 1974

Prices have been rising in our country continuously from 1956 except for a nominal drop in the wholesale price index towards the end of 1968. Every now and then, we have different figures of the purchasing power of the Rupee mentioned such as 42.5 paise, 38 paise, 36 paise and 30 paise. These figures relate to the value of the Rupee as compared to different earlier years, as the base year. The correct way of calculating the Rupee value is to compare it to the Rupee in 1956 when the present inflation started. Compared to 1956, the Rupee is worth in 1974 only about 25 paise.

Is World Comparison Valid?

It is argued that prices are rising not merely in India but all over the world. While the statement is correct, the comparison is not. Even if the comparison is valid, in the first place, it is little consolation to the public of India that prices are rising elsewhere. It is like the doctor who is called upon to treat the patient telling him: "Don't worry about your illness. The entire neighbourhood is down with the same illness!". The patient expects the doctor to diagnose the malady and prescribe proper remedy!

Inflation in India, an under-developed country, cannot be compared to inflation in developed countries of Europe and elsewhere for three reasons.

First, while prices rise in those countries, productivity and wages increase much more. Thus, a 10 per cent price rise in a year is nullified by

a 15 per cent increase in wages. In contrast, in India while prices rise, incomes of most of the people are stationary. Some one has rightly pointed out: "Inflation in India means, prices go up by the lift in a skyscraper whereas our income tries to catch up with it by walking up the stairs!"

Second, the impact of rising prices on people in a developed country is much less than that in an underdeveloped country like India. Most of our people have little economic capacity to absorb inflation. For instance, a middle class family spends about 45 paise in every rupee earned for food, working classes from 60 to 95 per cent, whereas in countries like U. S. A. the expenditure on food constitutes less than 20 per cent of the income. In India, nearly half the population lives below the Poverty Line, i. e., with a daily expenditure of less than 50 paise in villages and 85 paise in urban areas. Hence, even a one per cent price rise in India causes more havoc than a 10 per cent increase in U. K. or U. S. A.

Third, and the most important difference is about old age provision. In advanced countries like U. K. and U. S. A., the state looks after its citizens in their old age. Of course, citizens contribute to this through the taxes they pay. But in our country, once we pay taxes (either direct or indirect) that is the last we see of the colour of our money. In other words, we have individually to provide for our old age. This is done through a number of ways: buying life insurance or annuities, bank deposits, contributing to provident fund or through pension in the case of government employees. **Inflation plays havoc with such savings by effectively destroying their value.** Citizens contribute **higher priced Rupees** to life insurance, but when the policy matures, get the specified amount in **lower priced Rupees.** Excepting the benefit to the family in the event of a contingency, a life insurance policy is a serious loss in today's inflationary condition. Likewise, pensioners are deprived of their dues. A person who retired in 1956 on a pension of Rs. 100/- today gets so many rupee notes, but pension of only Rs. 25/- in terms of purchasing power. Widows and orphans cared for by Trusts, which have compulsorily to invest in government securities, likewise lose heavily.

Aggravating Factors

It is argued that prices are rising in India because of the three wars the country had to fight in 1962, 1965 and 1971, and also drought conditions in 1966–67 and 1973. Recently, the oil crisis has been added to this list. While all these causes have aggravated the price situation, they are not the root causes of it.

The causes lie elsewhere. They are both long-term and short-term.

Long-Term Causes

The long-term cause is the structural imbalance in the economy caused by faulty economic policies pursued since 1956, beginning from the Second Five-Year Plan.

Planning is a process of mobilising the scarce resources of the country and putting them to the best possible use to create wealth in order to remove poverty. There is universal agreement on the need for planning. Differences crop up, however, on the strategy of planning because there are many. In India, from the Second Five-Year Plan onwards (i.e. from 1956), the planners have adopted a model of planning

known as centralised comprehensive planning. This has resulted in structural imbalances in the economy and consequently led to an increase in prices. To analyse:

1. Planning involves choice of priorities, between various sectors of the economy like agriculture, consumer goods (e. g. cloth, bicycle), producer goods (machine tools etc), heavy industries (steel, heavy engineering), social overheads (roads, postal services etc.), social services like community development, basic needs like drinking water and education. Since the resources are limited, they have to be spread over the various sectors according to the priority determined.

In the natural order of economic growth, first comes development of agriculture which is our basic asset. When farmers get discretionary spending power in their hands as a result of agricultural development, they buy consumer goods like cloth. Investment takes place in consumer goods industries and this leads to a demand for producer goods like machines. These industries develop, which creates a demand for heavy industry products and the consequent development of heavy industries. At each stage of development, enough savings are generated for investment in the next stage.

Under comprehensive centralised planning, the priorities are reversed. Emphasis is placed first on heavy industry, then attention is paid to producer goods, consumer goods and agriculture in that order. Thus in India, Five-Year Plans from 1956 have neglected agriculture. Since heavy industries are capital intensive very little capital is left for agricultural investment and hence food production does not catch up with the requirements of the growing population. Moreover, heavy industries like steel take many years to mature. Investment in steel plants results, in 10 to 15 years, in steel, which is subsequently converted into buildings, machines and consumer goods which people want to buy. In the meantime, the construction costs of the steel plants become purchasing power in the hands of the people. They seek to buy foodgrains and consumer goods with that money. However, production of those essential items does not come up to the required level as those sectors of the economy have been starved of capital investment.

2. Centralised comprehensive planning has another characteristic—investment on the basis of physical targets first laid down rather than relating targets to available financial resources.

The Government gets its resources (savings) for planning from four sources: taxes (direct, like income-tax and indirect like sales tax or excise duty on kerosene, sugar, cloth etc. which means tax paid in advance by the manufacturer to Government and subsequently collected from the public in the price of the article sold); public borrowings like small savings; profits of Public Sector and Government undertakings; and foreign aid (i. e. savings made available to us by friendly countries).

When these genuine resources are much less than the requirements of the Government to fulfil plan targets, then the Government resorts to what is commonly known as 'deficit financing'.

The Mechanics of Deficit Financing

When plan projects and other Government expenses are incurred beyond the available resources, the Government issues cheques on its banker, namely, the Reserve Bank of India (or its agents). The moneys deposited by the Government with the Reserve Bank of India (taxes, public borrowings, profits of its commercial enterprises, and foreign aid) get exhausted quickly because of the heavy expenditure. When the deposits fall below Rs. 50 crores, the Reserve Bank, under Government's standing instructions, increases Government's deposit against what are known as **ad hoc** treasury bills issued by the Government to the Reserve Bank. This bill is a promise to repay the amount at the end of 91 days. As against these **ad hoc** Treasury Bills, the Reserve Bank creates a deposit for the Government of India. In other words, it prints currency notes from which payments are made against the government cheques. At the end of 91 days, since government expenditure runs ahead of available genuine savings, the **ad hoc** Treasury Bills are redeemed by issuing fresh ones and in this manner the Government makes use of the Reserve Bank to pump currency notes into circulation which is not justified by the production of goods and services in the economy as there is a big time gap between investment and production.

The State Governments also resort to deficit financing through what are commonly known as Unauthorised Overdrafts. The Reserve Bank is the banker for the State Governments and they have got facilities for taking short-term loans and ways and means advances because their revenues do not flow in uniformly throughout the year, but their cash requirements are round the year. State Governments found out that the Reserve Bank was very lenient with them though they drew far beyond the limits. This problem started in 1950 for the first time. In the First Plan period the overdrafts were of the order of Rs. 123 crores. In the Second Plan, they were Rs. 268 crores and in the year 1972–73 they amounted to Rs. 421 crores. An effort has been made since then to stop these overdrafts. The Reserve Bank is authorised to dishonour such cheques, but hesitates to do so in practice for fear that public confidence in the concerned Government would be shaken. In fact, the Fifth Finance Commission has observed that the Reserve Bank is bound to dishonour such cheques. Overdrafts of State Governments are illegal, and unconstitutional. In 1974, the Reserve Bank refused to honour cheques of a few States which compelled them to reconsider their expenditure.

Constitutionally, the Union Government may dismiss any State Government which has such unauthorised borrowings from the Reserve Bank so long as the State Government has any debt to be repaid to the Centre.

The Reserve Bank has to close its account on 30th of June every year and cannot allow overdrafts of State Governments to continue. Therefore, the Central Government takes over that commitment by going through the process of issuing fresh loans to State Governments and by issuing more **ad hoc** Treasury Bills to the Reserve Bank! The end result is deficit financing.

The third way in which deficit financing takes place is through the issue of public loans. When the Government floats loans and they are

not subscribed to fully by the public, the remaining portion is absorbed by the Reserve Bank itself. The Government securities with the Reserve Bank mean an asset on its books as against which it creates a liability by increasing the Government deposit. In other words, it prints more notes for the government. The controversy on this subject was set at rest by the former Union Finance Minister, Mr. T. T. Krishnamachari, in his Budget speech in 1965-66.

Under the Reserve Bank of India Act 1934, the Bank is enjoined to maintain monetary stability. In theory it is an autonomous institution. However, in practice it has become a wing of the Finance Ministry and hence the heavy deficit financing and spiralling prices.

Money supply increases thus far beyond the requirements of the economy. Thus between 1956 and 1974, money supply with the public increased from Rs. 2,218 crores to over Rs. 11,000 crores — about five times. National income, or broadly goods and services produced, merely doubled in the same period.

Return on State Investments

3. Our planning has meant diversion of more and more resources into the hands of the Government. Roughly, one-third of the national income or over 30 paise in every 100 paise are diverted to the Government and decisions on their use taken in effect by government officers and politicians. This centralisation of decision-making is managerially a less efficient system than one in which decision-making is dispersed. Without going into the merits or demerits of such a system, the overall results can be judged from the viewpoint of the economy.

The amount invested in Public Sector industries has not proved to be productive in economic terms and this has resulted in aggravating inflation. In simple terms, the proposition can be put up as follows: over Rs. 5,500 crores have been invested in Central Government Public Sector units. The normal return on such investment — these are now units in running stage, and not mere construction stage— should have been Rs. 550 crores (10 per cent on capital employed as in private industry). The actual return, after several years of losses, has been barely Rs. 18 crores.

The same story of losses or low yield is repeated in many State Government Public Sector units, and those run by local government like municipalities.

Controls Curb Production

The fire of inflation has flared up further because of numerous controls on production. It is clear as daylight that there can be no economy in the world today without proper regulations by the Government in Public interest. **Laissez faire** capitalism of 19th century is dead. However, **regulations** in social interest should not be confused with **controls**. The latter are basically totalitarian in concept. Democracies use controls only during emergencies like war or famine. Under the comprehensive style of planning, our Government has set up an intricate network of controls—on starting and running of enterprises, prices and distribution of their products etc. These controls hamper production at every stage and create shortages. They also lead to illogical situations—for instance, India is perhaps the only democracy in the world wherein producers are

prosecuted by the Government for producing more than the licenced capacity! For instance, a biscuit manufacturer is being prosecuted now for producing more than the licensed capacity.

In fine, controls have hampered greater production which is the need of the hour.

Short-term Causes

Then there are short-term causes for the rapid rise in prices. They are mainly two:

First is the presence of large amount of black money in the economy. Since there is considerable confusion on this issue, it is essential to understand it.

Evil of Black Money

Black money means, in economic terms, unrecorded gains or income which has escaped taxation. It arises in the following ways:

(a) Illegal activities like smuggling, gambling, theft etc.

(b) Evasion of controls in order to keep production in factories and offices going or bribery to get things done in government offices etc.

(c) High rate of taxation on individuals which tempts the average taxpayer to avoid tax; also low exemption limit (Rs. 6,000 from 1974-75 Budget) which means millions who have an income eligible for taxation either do not know or cannot be effectively brought within tax-gathering net.

(d) Political activities like elections, or trade union work by politicians etc. also create considerable black money.

Black money is either converted into buildings or jewellery; or invested in business and industry at undetected points; or is spent on lavish or conspicuous consumption or used for hoarding essential commodities for speculative purposes. These last two purposes to which black money is put lead to a pressure on prices.

Black money is an evil. It is, however, a secondary cause of rising prises, the first being an increase in money supply by the Government beyond the requirements of the economy.

The second short term reason for increase in prices is the state takeover of wholesale trade in wheat in April, 1973. Though this measure has been given up in 1974, its effects continue.

Food prices are important in the general price situation in India. Therefore, even marginal shortfall in food production and any measure which disrupts the normal flow of food supplies to various regions result in an upward swing in the general price level.

While any democratically elected government is within its rights to take a decision like nationalisation of the wholesale wheat trade, the Government has also an obligation to ensure that such a decision is implemented properly. In this case, the venture proved beyond the administrative resources of the Government. The immediate result was a complete dislocation of existing food markets. The scarcity was not confined to wheat but spread to coarse grains. In some

deficit states like Gujarat and Maharashtra, foodgrains from other states did not reach them in sufficient quantities. The free markets were not allowed to function while the public distribution system had broken down. This gave a tremendous spurt to all prices.

In this context, the reversal of the wheat takeover policy was a welcome development. However, other factors have intervened since then and the food markets are not back to normalcy.

Inflation is like Fever

Summing up the long and short-term causes for the increase in prices, inflation can be compared to fever. When nature's laws are violated in managing bodily affairs–bad food, lack of rest and inadequate exercise etc. – it leads to fever which is nature's red signal to a person to see that he sets right his management of the bodily system. When in a nation's economic management there is violation of economic laws, the fever of inflation develops in the body politic.

It is manifested by an inordinate increase in money supply beyond the genuine requirements of the economy, and a lag in production of essential goods and services which people constantly seek for.

Remedies – True and False : Demonetisation

What then are the remedies?

First, let us consider the remedies frequently prescribed to see whether they are adequate.

Demonetisation is frequently urged as a solution to black money. It means that the Government, by an Ordinance, declares currency notes of certain denominations are no longer legal tender. These have to be exchanged for freshly issued notes, after satisfying the authorities that the notes tendered represent income legally earned and retained after payment of all taxes.

The theory is that black money will not be exchanged as it cannot be explained satisfactorily. Thus black money would be squeezed out of circulation. When the volume of currency is reduced, prices will come down.

The question whether demonetisation will be effective in India now requires a study of our currency structure. Nearly 90 per cent are Rs. 10 and Rs. 100 notes; $1\frac{1}{2}$% are Rs. 1000, Rs. 5,000 and Rs. 10,000 notes. The rest are Rs. 5/-, Rs. 2/- and Re. 1 (notes and coins).

One rupee note is considered to be a coin. Twenty - rupee notes were recently introduced.

Of these, Rs. 10,000 and Rs. 5000 notes are used for inter-bank transactions. Rs. 1,000 notes are generally accounted for. The favourite of black money holders are Rs. 100 notes, but because of repeated loose talk of demonetisation, even Rs. 10 notes are used to store concealed income. Hence, demonetisation, to be effective, has to be of currency notes of Rs. 10 and above. This will mean removal of about 85% of currency from circulation. But the facilities to replace these notes are hardly adequate, considering the intricate procedure involved in the exchange. There are less than 20,000 treasury offices and bank branches. About 1,12,000 post offices will not be able to cope with this problem.

Since the total stock of currency is barely enough for about seven weeks' transactions, the organised sector of the economy is likely to come to a grinding halt.

How did Demonetisation work last time in India?

In 1946, high denomination notes were demonetised against the advice of the Reserve Bank. The then Governor of the Reserve Bank of India, Dr. C. D. Deshmukh, subsequently pointed out that the measure was not a success. Of Rs. 144 crores, hardly Rs. 9 crores were not presented though it was a surprise measure.

Recently some 140 economists, led by the eminent economist, Prof. C. N. Vakil, had suggested, in a Memorandum on Inflation, a partial demonetisation. In practice, however, in a country like India with widespread illiteracy and weak banking habits, it would be difficult to implement such a scheme.

Demonetisation of any type now would shake public confidence in the currency of the country. It would give a set-back to the process of monetising (spreading the exchange system) the economy. If some 10 years ago, the Government had frozen all safe deposit lockers and demonetised currency notes of Rs. 100 and above, beneficial results would have followed. It was a practical measure which would not only have brought down prices, but also punished the black money holders.

Remedies—True and False: Controls

The second remedy suggested to bring down prices is imposition of physical controls on essential commodities. The experience of controls so far does not justify imposition of more controls. The real answer to the present situation of shortages is more production and not controls. They will only lead to greater scarcities as well as creation of more black money and thus give a further spurt to inflation. The example of cement makes this clear. The manufacturer gets about Rs. 13/- per bag of cement whereas the black market price which the consumer pays is anywhere between Rs. 25/- and Rs. 40/- depending on which part of the country he lives in. This difference of Rs. 12 to Rs. 27 goes to the unscrupulous middlemen, corrupt officers and politicians and becomes black money in their hands. Had there been an open market, the manufacturers would have got it—which means 50% of it would have gone to the Government by way of taxes and the balance could have been pumped into expansion of production. Eventually, prices would have come down with greater availability of cement, thus benefiting the consumer.

Remedies—True and False: Nationalisation

The third remedy suggested is nationalisation of more industries. One has to be extremely cautious of this remedy in the light of experience so far. The latest example is provided by the coal industry. Coal has become scarce, quality has deteriorated and prices have gone up by over 25 per cent after nationalisation. The supply position has deteriorated so much that plants producing critical items like steel and cement have had to be shut down. What is more damaging to the economy is that thermal power plants providing electricity to many industries are in jeopardy of closing down owing to insufficient coal supplies.

Recently, even a Russian economist, R. Ulanovski, pointed out: "Owing to the economic weakness of the State, the private sector must be enlisted in the solution of these problems. Attempts to nationalise the private sector outright, including retail trade, public catering, transportation and other services, have been made in some countries but have led to a shortage of goods, high prices and growth of the 'black market' and contraband trade".

Remedies—True or False: Consumer Resistance

Consumer resistance is suggested as an effective way of bringing down prices. It is not so in a general inflationary situation characterised by all-round shortages. It is like asking a man to learn swimming when the river is in floods. Consumer resistance is hardly effective because there is no choice of alternative products. Moreover, Indian consumer movement is yet in its infancy and it is very difficult to organise it effectively all over the country.

Remedies—True or False: Communist System

An extreme remedy is sometimes suggested by saying that there is no problem of inflation in communist countries and, therefore, total control over the economy by the State can bring about a similar situation in India. The proposition that there is no inflation in communist countries is itself incorrect.

Communist economies suffer from what is described as **suppressed inflation.** That means, shortage of goods, long queues and accumulation of bank balances as there are not sufficient goods or quality goods for people to buy. Food and consumer goods shortages is characterisic of communist economies because of their pattern of investment which favours heavy industry.

Cost of living indices are no guide to the price level in such an economy because the prices are dictated by Central Planners and whether the goods are available or not, in computing the cost of living index, the official price is taken into account.

The situation is complicated by another factor. There is a dual pricing system in communist economies. The privileged few who belong to the Communist Party, which holds the monopoly of political power, are entitled to buy all local goods as also imported goods in special shops which are meant only for them. These are provided at subsidised rates to them. The mass of people have no access to such shops.

Real Remedies to Inflation

What are the real remedies to inflation in India? There is no single instant solution. If a set of policy measures is adopted, some of them instantly, and some over a period of time inflation can be brought under control and a tremendous push can be given to the economy.

These measures are:

1. There should be a policy shift with regard to investment priorities. Attention should shift to agriculture, industries catering to agriculture such

as fertitisers, and industries based on agricultural products like vanaspati as also ancillary activities like poultry farming. The key to Indian economy is agriculture and only when that is put on a sound footing, is it possible to build up a strong and viable industrial sector.

Investment in agriculture means in concrete terms: provision of feeder roads to all villages—a big task considering that two out of three villages do not have an approach road; provision of inputs like fertilisers and pesticides; warehousing and marketing facilities; irrigation, especially small irrigation wherever possible; dissemination of technical know-how for farmers; provision of agricultural credit; a stable pricing policy, especially support prices announced well in advance.

Monopoly of any type in food marketing should be abolished. The State Government, Co-operatives, Food Corporation of India and Private traders should be allowed to compete with each other. Buffer stocks should be built up by the Government during years of plenty by giving a support price to farmers and these stocks should be used for a public distribution system meant only for the poor during years of scarcity. A study of 20 centuries of state trading in foodgrains in different countries has shown that this is the only effective food policy, which meets ends of social justice as also respects laws of economics.

Consolidation of Public Investment

2. Considerable public funds have been poured into business and industry and utilities by the Government at the Centre, and States and at Municipal levels. Before investing more moneys, these investments should be consolidated to yield at least 10 per cent profit. To give an example, an investment of over Rs. 7,000 crores has been made in State Electricity Boards and not one is operating on a profit if proper accounting of their loans and their amortisation is done. Some of them have not published balance sheets for years. The transmission losses are upto 27%. The Sixth Finance Commission has said that they should not be more than 15%. In western countries, transmission losses are 7 to 12%. Even if transmission losses are reduced in our country to 15%, for every per cent saved, State revenues would grow by Rs. 5 crores and there would be more power for industries and less financial losses for the Board. Reduction of transmission losses does not involve import of skills. It requires only efficient management of the system.

Some policy measures for consolidating the Public Sector are: 49% of their shares should be sold to the public. This would enable the Government to have controlling interest and at the same time withdraw over Rs. 2,500 crores locked up in these units. These shares should be listed on the Stock Exchanges to indicate the economic health of the Public Sector units. The units should be made autonomous, part of the shares being sold to the employees. These units should not get a favoured treatment from the Government but should compete with units in private and cooperative sectors, borrowing funds from the financial institutions and not from the Government.

Planning & Resources

3. The planning process in this country should take place within

available genuine resources. There will be no more deficit budgets either by the Central or State Governments. With a stable rupee, small investments will produce more rather than larger investments in an inflationary economy.

Foundation of Economic Growth—Savings

4. The foundation of economic growth is the saving habit of the people. Fortunately, the Indian people are savings-minded. It is necessary to give them proper incentives to save. Therefore, the rate of interest on bank deposits and government securities should be increased considerably. Such an experiment in South Korea resulted in a tremendous boost to savings.

Monetary Corrective

5. One important measure to ensure savings is to introduce a Monetary Corrective. The Brazilian experiment has become a subject matter of study all over the world. Monetary Corrective means that repayments like bank deposits, life insurance, government loans, etc. are made in terms of the real purchasing power of the currency. When this experiment was initiated in Brazil, the World Bank and I. M. F. experts were sceptical of its value. But it proved to be very effective in bringing down the rate of inflation.

Parliamentary Sanction for Deficit Financing

6. Deficit financing really means a tax on the cash holdings of the community. Up to a certain point, increase in money supply caused by deficit financing is absorbed by the public. In other words, as Prof. Milton Friedman has pointed out, it means that the public has given the amount to the Government as a loan at zero rate of interest. Beyond a certain point, money supply is not absorbed by the economy, and therefore acts as **a tax on the cash holdings,** particularly of the fixed income groups. The purchasing power of their Rupee is reduced stealthily.

Under our Constitution, it is only Lok Sabha which has the power to raise taxes. Therefore, it is implicit in the situation that the Government must obtain Parliamentary permission to increase money supply beyond the increase of national income. A similar proposal has also been made by a former Governor of the Reserve Bank of India, Mr. H. V. R. Iyengar, drawing on the analogy of some other countries.

Small Ministries

7. It is also necessary to reduce governmental expenditure and to improve the utilisation of resources. **A good beginning can be made only by creating a proper psychology of economy. This is to be done by reducing the size of ministries at the Centre and various States.** For instance, the ministry of 61 at the Centre is a luxury which a poor country like India cannot afford. A ministry of 8 to 10 should be sufficient. Likewise, in States, ministries ranging from 30 to 50 are an economic burden on the public. They should be reduced to a smaller size of 6 to 8. If more people want to share responsibilities, then there should be periodic changes.

Tax Reduction

8. Realistic measures are required to stimulate production. They are basically two: (a) There should be a

drastic reduction in the level of taxation on individuals and corporations. This should be linked up to a scheme to encourage investment or the ploughing back of profits so that the increasing purchasing power in the hands of the public is put to productive use. The reduction of income-tax from 98% to 77% on individuals in the 1974-75 Union Budget is a step in the right direction. This should be supplemented by another step, namely, raising the exemption limit of income-tax from Rs. 6,000 to at least Rs. 15,000. There are good economic grounds for such a step. In the first place, the value of the Rupee has depreciated considerably and even Rs. 15,000 would mean an exemption limit lower than what obtained before the War. Secondly, money in the hands of the fixed income group will not be dissipitated but go for a better life to their children through more milk, food, education etc. Thirdly, it would reduce administrative burden on the Income-tax Department and enable it to concentrate on tax-evaders. Fourthly, it is said that the cost of tax collection at the lower levels is much more than the actual tax collected.

These steps, instead of affecting Government revenues, would increase it. A low rate of taxation will stimulate economic growth and thus produce more revenues for the Government as the experience of tax cuts in Japan, U. S. A. and elsewhere has shown.

Regulations, not Controls

9. Controls should be substituted by good regulations. If price controls are removed, the Government exchequer will benefit. Black money will be eliminated, production will increase and prices come down.

Inflation cannot be dismissed lightly as a temporary economic aberration. History provides ample examples of how organised societies, and particularly democracies, have crumbled with growing inflation. In twentieth century, the Weimar Republic in Germany, Kuomintang China, Indonesia under Sukarno, South Korea and the Philippines are examples of democratic societies becoming authoritarian because of inflation. Moreover, it is directly opposed to social justice since it penalises the honest and fixed income groups and rewards spenders and black money holders. Inflation can be cured. It need not be endured. All that it requires is an educated citizenry alert to the dangers of inflation, and application of common sense to economic policies by the Government. ★

Wishing
Mr. G. K. SUNDARAM
Many more years of service to the Nation.

UNITED
BLEACHERS
LIMITED

P. O. BOX No. 12
METTUPALAYAM - 641301

Established: 1949

LEADING TEXTILE PROCESSORS IN THE SOUTH

Grams: UNYBLEACH
Phone: 549

Scientific and Industrial Research

—Shri. C. R. PATTABHI RAMAN
BARRISTER-AT-LAW
Senior Advocate, Supreme Court

I shall confine myself to planning and scientific research for industrial needs and shall dwell on a few salient points. The contribution which scientific research can make to the expansion of industrial effort and economic uplift of the country is now well recognised. It is through research that material resources required for development may be expanded, husbanded and used most efficiently through application of specific techniques to specific problems. It is also through scientific research and the application thereof that lower-valued material resources are converted into higher-valued finished products whereby wealth is created and progress towards better living is accelerated. Only those industrial concerns that apply the latest results of science vigorously and continuously for the expansion of industries and the creation of new ones and also for the improvement of productive practice and efficiency generally, can hope to survive and hold their own under the stress of present-day international competition.

It is needless to discuss in detail how scientific research has helped in the development of industries in the West since the Industrial Revolution started about 200 years ago. One important fact is that although the U. K. was pioneer in starting industries based on processes developed in laboratory, she had to yield her pre-eminent position to Germany and Switzerland where manufacturers began using scientists in all branches of their organisations and exploiting their results. It is because the American industry has come to recognise research and development as an identifiable economic factor as well as a business necessity that America leads the world in the field of industries. Industrial research expenditure in America has increased from less than 25 million dollars per annum before the first world war to 10 billion dollars in 1963. Conditions in U. K. with regard to industrial research expenditure and organisation also improved considerably and remarkably after the second world war.

The industrial research picture in India is quite different from that found in U. S. A. and U. K. Quantitatively, the amount devoted to industrial research in India is only a very small fraction of that spent in the U. K. The number of Indian firms which have established industrial research departments are very few. Since independence, India has been busy establishing new industries and expanding the existing ones and in many cases she has borrowed foreign technical know-how and processes. But this type of foreign dependence cannot go on indefinitely. Side by side with the process of industrialisation, we must go in for research in a big way to develop our own processes and products based on indigenous raw materials and talent. In every industry, there are pressing problems clamouring for immediate solution. The necessary scientific talent to solve these problems

is there. What is needed is that the industries should appreciate the benefits that science could bestow upon their activities and to realise also the unlimited possibilities waiting to be discovered by focussing the search-light of science and directing it to the appropriate places. It is heartening to note that a few enlightened Indian industrialist have already come forward to establish research departments to solve their technical problems.

Thus far it is the State which has been shouldering the major responsibility of pursuing industrial research in India. A chain of national laboratories has been established by the Council of Scientific and Industrial Research. These institutions are doing important work in their respective fields. But the utilisation of results of these researches by industries has not been satisfactory. There should be greater liaison between industries and these national laboratories. On the other hand the research projects in the laboratories have to be closely and continuously related to the problems of industry and on the other, industries should bring their problems to the notice of the research laboratories. The charge that the laboratories are working in ivory towers will then disappear. A national laboratory could make its staff available for visits to industries to discuss technical operating problems, to conduct on-the-spot "trouble-shooting" and testing or to advise on suitable materials or processes to improve the production of the concerned industry. The industry on their part should try to develop the processes evolved in laboratories through further pilot plant and production trials. For these trials, the industries have better facilities.

Research is time consuming and requirements of the country's industrial undertakings and projects should be indicated to the laboratories sufficiently in advance to enable them to orient their programmes accordingly. During the national emergency, the C. S. I. R. was called upon to give immediate help to defence and in almost all cases where the C. S. I. R. was approached, technical know-how was developed, materials hitherto imported were supplied and basis laid for some of the industries.

It may also be desirable that in cases where processes had been developed at the national laboratories, foreign collaboration should not be permitted.

Indian industries can contribute greatly to the national effort and at the same time get more returns by becoming research conscious. Big firms who have the necessary financial resources and who are operating in fields where the scope of continuous improvement and invention is wide, can set up their own research departments. In addition, they should undertake design and development activities on an increased scale. Small firms can join together and form research associations for their mutual benefit. Co-operative research has made great strides in the U. K. and co-operative research associations represent very useful agencies. Already nine co-operative research associations in the field of textiles,

silk and art silk, rubber, paints, plywood, automobile, wool and tea have been started in India with the support of the Council of Scientific and Industrial Research. This is a welcome feature and it is hoped that more co-operative research associations will be started in near future.

Industrialists both big and small can sponsor specific projects in national laboratories, higher institute of technology, university departments, engineering colleges and other institutions. Above all, they should not always play safe but should adopt a reasonable, and preferably, a bold attitude to taking risks in accepting new processes and innovations.

I would like to refer to a few items on which considerable amount of foreign exchange is being spent every year on imports and in which industrial enterprises based on research and development would be of very great service to the country.

The first item to which I shall refer is drugs. Even in 1964 over Rs. 25 crores worth of drugs were being imported into our country every year and the price of some of these imported items in India is very high compared to the actual cost of production. We have got a number of pharmaceutical concerns and may I hope that they and new entrepreneurs would come forward and develop this industry taking advantage of the research that has already been done in the country and also stimulate and support further investigations.

Scientific instruments are required in all fields, namely teaching, research, hospitals and medical institutions, industrial plants, etc. Although the indigenous production of instruments has gone up from Rs. 63 lakhs to Rs. 6 crores, import licences show that about Rs. 14 crores worth of instruments of various types are being imported every year. The Planning commission had applied its mind to this question in its early days but it is time that our industrialists and research institutions took up the problem of developing and manufacturing scientific instruments required for various purposes within the country.

A number of raw materials are being imported in large quantities. Some of the raw materials which are imported at the moment are sulphur, rock phosphates, cryolite, borax, asbestos and chemical wood pulp. It is through research alone that methods can be developed for the utilisation of indigenous raw materials for this purpose. The entire requirement of sulphur, whether it is for sulphuric acid, rubber or other industries, is imported. A decade ago 157 thousand tons of sulphur worth about 2.7 crores were imported. Utilisation of indigenous gypsum for the production of sulphuric acid, recovery and utilisation of iron pyrites for the production of sulphuric acid, are some of the sources which can be used to replace the imported sulphur to a considerable extent and investigations may be extended in this direction.

During the same period 955 thousand tons of rock phosphate worth about Rs. 2.1 crores were imported. Investigations may be directed towards the utilisation of (i) phosphatic nodules of Trichinopoly (ii) apatite of Bihar and (iii) basic slag from the steel factories. The entire requirement of borax is imported from

abroad and during 1960-61, is amounted to 6,000 tons worth about Rs. 40 lakhs. It is reported that considerable quantity of borax is available in Ladakh.

Only a part of the asbestos required in India is met from the indigenous sources but the majority of the requirement (long staple variety) is met from the imports. 23,000 tons of asbestos worth Rs. 2.8 crores were imported some time ago. Investigations may be directed towards the development of processes for the upgrading of indigenous asbestos and for the utilisation of indigenous asbestos for various industries.

Most of the requirements of wood pulp in India for rayon and other industries are imported though most of the paper industries produce wood pulp of their own.

Investigations should, therefore, be undertaken earnestly and soon for the complete utilisation of all the cellulosic materials available in India including agricultural wastes. ★

Grams: "ARENMILLS"

Phone { Resi : 22336 / Office : 23589 / Mills : 22638 }

SRI RAMNARAYAN MILLS LIMITED

PERIANAICKENPALAYAM — COIMBATORE

Registered Office :

2/1, Balasundaram Chettiar Road — Pappanaickenpalayam — Coimbatore-18

Ramnarayan's Yarns are renowned for Quality, Uniformity and Reliability.

Indian & Foreign 60s, 80s, 100s, Hanks, Cones & Combed Yarn.

2/60s a Speciality.

Ramnarayan's Yarns are the weavers' choice for Time-tested quality, Uniformity and Reliability.

Manufactured with meticulous care and supervision under ideal conditions Ramnarayan's Yarns occupy a pre-eminent position in the Textile Field.

Gram: 'KUMARAN'

Phone { Office : 22933 / Mills : 23296 }

THE KUMARAN MILLS LIMITED

PEELAMEDU - COIMBATORE-4

PRESENT SPINDLES: 27,000

Spinners of the Finest Yarn of 40s to 100s

Both Carded / Combed Varieties.

SUPPLY ON CONES ALSO AVAILABLE

40s (COMBED) HOSIERY — OUR SPECIALITY.

Employment Opportunities in Agriculture

Dr. G. RANGASWAMI
Vice - Chancellor
Tamil Nadu Agricultural University
Coimbatore

India is the seventh largest country in the world, with the second largest human population. Of the total geographic area of about 3.27 million sq. km. about 45%, i. e., 139 million hectares of land is cultivated. Of the total population of 550 million, 78.7 million are owner cultivators and another 40 million are farm labourers which accounts for about 72.4% of the total labour force in the country. On an average one person is engaged in cultivating one hectare of land, while about four persons depend on the land for supply of food and several other commodities. The same one hectare of land also supports 2½ heads of livestock and one poultry bird.

In Tamil Nadu, of the total geographic area of about 130 lakh hectares, 47.5% is cultivated. Of the total population of 412 lakhs persons, 46 lakh persons are owner cultivators and another 45 lakh persons work as farm labourers. This works out to about 1½ persons per hectare engaged in cultivating the land as against the national average of one person per hectare. Also, on an average 6½ persons are dependent on one hectare of land for the supply of food and other commodities, besides four heads of livestock and 2 poultry birds. Thus the pressure on land in Tamil Nadu is much higher than the national average, which in turn is much higher than in most other developed, developing and under-developed countries.

All these point to one important thing, viz., that there should be better utilization of the land at our disposal to bring better economic returns so as to improve the lots of people who are dependent on the land. This is possible only through adoption of most modern agricultural technology in our farming practices. We have to utilize the available irrigation water more efficiently, by adopting mixed farming and multiple cropping practices. We have to create the scientific khowhow through basic, applied and adaptive research, and should educate the farmers by all possible means to adopt the scientific methods. We have to

necessarily train the required scientific manpower as a pre-requisite to carry out these extension programmes so that our future is assured.

If we were to increase the output from our farm lands we need more of inputs such as quality seeds, fertilizers, pesticides and efficient labour force. Presently in all these respects, our inputs are among the lowest in the world. In a technologically advanced country like Japan where farming is mechanized in a large measure, on an average two persons work in an hectare of land as against one in India and they use about ten times the quantity of fertilizers and pesticides and also four to five times of machine power and harvest on an average about four to five times the yield per hectare as compared to that of India. We are blessed with much better agro-climatic conditions than in Japan and with added efforts we should be able to reap much better harvests than at present. The scope for increasing the yield potential of our lands and to provide work for the unemployed and under-employed persons is plentiful, but to realise this we should follow scientific farming practices.

At present there are about 60,000 agricultural graduates, 10,000 veterinary graduates and about 1,200 agricultural engineering graduates in India doing extension work among the farmers. In Tamil Nadu, there are 4,000 agricultural graduates of whom about 3,000 are engaged in extension work with the farmers. There are about 1,000 veterinary graduates of whom about 750 are engaged in animal health and production-oriented extension programme. There are about 500 engineering graduates who do extension work in Agricultural Engineering. This works out to an average of one agricultural graduate for every 2,000 hectares of land, one veterinary graduate for every 30,000 heads of livestock or 15,000 heads of cattle and 15,000 poultry birds and one agricultural engineering graduate for every 12,500 hectares of land. Over and above these graduates, there are about 5,600 middle level technicians in agriculture and about 3,000 livestock assistants assisting in extension work. Thus, there is a total of about 13,000 middle level and graduate extension personnel spread over the State to carry out extension education activities to bring benefit to the farmers. These persons will have to meet the needs of a total of 46 lakh persons who are classified as cultivators in this State. On an average one agricultural graduate has to meet about 1,500 farmers and one village level worker about 820 farmers and cover various subjects like crop production, soil and water management, horticulture, plant protection, mixed farming, marketing, etc. It would therefore be clear that the technical manpower required for intensifying scientific transformation of agriculture, which is so vital for the economic progress of the State, is very inadequate. If during the coming years we were to increase the quality and quantity of the produce from a given bit of land, inspite of the severe restraints in procuring the inputs such as water, fertilizer and pesticides, there should be more of scientific research to be carried out in the University. It is estimated that there will be a need for an additional 5,000 posts of agricultural degree holders in different branches of agricultural science together with another 10,000 middle level technicians during the next ten years to disseminate the scientific knowhow among the farmers in the State. This would mean that we need at least thrice the number, i. e. approximately 10,000

agricultural graduates, 3,000 veterinary graduates, about 2,000 agricultural engineers and another 20,000 middle level technicians, making a total of about 35,000 technical manpower. To provide the scientific information for the extension personnel, we need about 3,000 scientists, mostly Masters and doctoral degree holders in different branches of agricultural sciences to do research work.

The three Agricultural Colleges and the one Veterinary College in Tamil Nadu have been training the required number of graduates to carry out extension, research and teaching works in the state. Fortunately, Tamil Nadu is the only State in India where there has not been any serious shortfall in the development programme of the State Government and hence all the graduates and post-graduates trained by these colleges have been readily employed, continuously for the past three decades. This has had an impressive effect in improving the calibre of candidates admitted in the colleges, there being increasing competition for admission resulting in better candidates being selected. Thus, the calibre of the graduates and post-graduates produced for extension and research work has been improving continuously and this is reflected in the relative better quality of research and extension works turned out. The chief beneficiaries of such an improvement are the farmers of the State. In the coming years if the farmers were to adopt increasing amounts of modern technology in Agriculture, there should be not only more number of extension personnel, but also men of better calibre to meet with the growing and challenging needs. With the increasing literacy in the State together with expanded and intensified means of communication through audio-visual aids, the farmers are becoming increasingly aware of latest developments in scientific agriculture. In order to satisfy their inquisitive minds and also to cash on the enthusiasm of the farmers to implement newer technologies we need to further step up all the developmental activities concerning agriculture in the State. This would mean employment of more of technical personnel in all the development departments of the State. Thus, it would be evident that in the coming years, there will be more of job opportunities for agricultural, veterinary and agricultural engineering graduates and middle level technicians related to these areas, as well as all others who are directly or indirectly involved in farming. □

With best compliments from:

ALEMBIC GLASS INDUSTRIES LTD.

Manufacturers of:

Hollow Wares, Press Wares & Glass Blocks

BARODA & BANGALORE

Will Democracy Survive in India?

—V. T. SREENIVASAN
Accountant General *(Retired)*
BANGALORE

Democracy has been defined as rule of the people, by the people and for the people. India got its Independence in 1947 (27 years ago). Judging by the manner in which Governments (both in the centre and in the States) have been carried on during these years, I have no hesitation in saying that Democracy in this country has come to mean "Rule of the people by the Politicians for the Politicians".

I very well remember an informal discussion among friends at which I was present when Lord Mountbatten had taken charge as Viceroy with a mandate to hand over self-government to the Indian National Congress on a platter. Some of us who had slogged for a lifetime in the public services were jubilant at the thought that, with the advent of Independence, our land will over flow with milk and honey. Present among us was that inimitable play wright and versatile genius, the late T. P. Kailasam "Believe me" he said "when I tell you that what you are going to get is not Democracy but "Demonocracy". Can any one deny the fact that what T. P. Kailasam foretold has come true?

If India opted for a democratic form of Government, it was solely due to the fact that this country was under British rule for nearly a century and a half and England is the oldest democracy. During British rule, monarchy prevailed in the Indian States while the bureaucracy ruled in the Centre and in the Indian Provinces. To those of us who were in intimate contact with the Administration in those days, the deterioration in administrative standards and values after India became a democracy has come as a very rude shock. Recent events in Gujarat and the current agitation in Bihar are such that serious doubts are bound to be entertained in regard to the fitness of this country for a democratic form of Government.

"For forms of Government, let fools contest; whatever is best administered is best" so wrote the English Poet, Alexander Pope, two centuries ago.

Students of Indian History know that there was no democratic form of Government in this country at any time in the past. Either it was a monarchy (benevolent or autocratic) or a self constituted dictatorship. In other words, the western type of democracy is foreign to the soil of India. After the advent of Independence, the hereditary Princes were liquidated and socialist Princes have been enthroned in their places. Adult franchise with a huge illiterate and immature electorate has made democracy a farce.

If one takes a look at the political complexion of the ruling Congress Party, a curious phenomenon strikes the observer. That the Communist party of India does not believe in democracy is an indisputable fact. In spite of this, there is a close and intimate alliance between the ruling Congress and the C. P. I. in the Centre and in several States. In these circumstances, the conclusion is irresistible that the ruling Congress has no real faith in democracy and is only paying lip service to it.

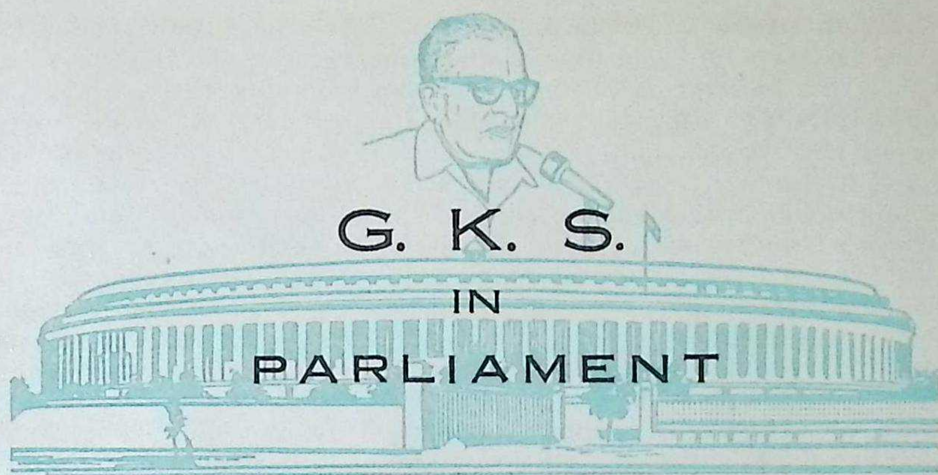
Opinions may differ as to the wisdom of the agitation which Mr. Jayaprakash Narain has launched in Bihar to get rid of an elected Assembly and Government. However, desperate situations may require desperate remedies. Some years ago, a duly elected Ministry in Kerala was dismissed and President's rule was imposed because there was a mass "upsurge" of the people almost bordering on a revolution. The Ministry that was dismissed did not believe in democracy.

Let us examine for a moment how democracy has been functioning in this country. Are the right type of people being elected to the Lok Sabha and the several State Assemblies? The proceedings of those bodies bear eloquent testimony to the fact that the vast majority of those who get "elected" are misfits and have no business to get into those bodies by keeping out these who are qualified to participate in legislation. By spending large sums of money and purchasing votes during the elections, these professional politicians are only intent on feathering their own nests and preparing for the next elections. Five General elections have been held already. In several States, President's rule had to be imposed due to defections on the part of the elected legislators. This disease of defection connotes lack of character on the part of the defector.

The primary duty of any civilised Government is to ensure that the common people are enabled to buy their food at reasonable prices. The Central Government has totally failed to discharge this duty and has no business to stay in power. The socalled Five Year Plans have only resulted in depreciating the value of the rupee. There is acute scarcity of essential commodities as well as galloping inflation. Central Planning has been a miserable failure. As the conditions in States cannot be uniform, each State should be allowed to plan its own growth and development. The manner in which Ministries in States ruled by the Congress are allowed to expand without any regard to the work to be performed is an utter disgrace. It is nothing but looting public money. There is no minimum qualification prescribed for a Minister or a Legislator while there is one for a peon's job!

As character, integrity and discipline are essential for democracy to flourish in any country, it is not likely that democracy will survive in India.

(Shri G. K. S. was a member of Rajya Sabha from 1967 to 1972.
We reproduce some parts of his speeches in Parliament
which are relevant to *present times.*

Indian Railways

We had been authorising payments and Appropriations year after year but I think it is high time that we have to consider, like an efficiency bar, holding up these Grants or Appropriations or misappropriations at least once because the Indian Railways are setting the standards of Indian punctuality. Many a minister has tried it, several times attempted to improve on it. I am glad at least the present Minister has not made any attempt to improve the punctuality of our trains. I would draw the attention of the Minister to the increase of fares on goods traffic for this year. Planning has been such in our country now that it is impossible to carry on any industry without transporting raw materials and goods from one end of the country to the far end of the country. For instance, cotton is to be transported from Bombay to Coimbatore, rayon is to be taken back to Bombay and the finished cloth is again to be transported to Madras, Mysore, and Kerala for distribution. Such is the traffic movement of goods in our country. So also coal, coke and pig iron from Bengal to Madras and the finished goods have again to move to Bihar, Orissa and Madhya Pradesh. These long distance haulage of raw materials and goods have been necessitated. That is how industries have developed. By imposing an increase on the duty on industry it is but natural that the prices of industrial goods go up. This will definitely raise the prices of commodities that are manufactured in our country and industrialist will be blamed for the price rise.

We had been depending too much on these plans and the Railways also were linked with these plans. If such an industry is to be started by

a private enterprise, you will ask them for a minimum guaranteed traffic, you will ask them for a contribution towards laying of the track but I do not think the Government claimed anything from these steel factories when they failed to give you the adequate traffic for which the tracks were laid and the expenditure was incurred. Even after such detailed planning we find nowadays that there is a heavy traffic towards one direction and empties are being hauled in the opposite direction. When you have a large number of empties awaiting to be transported from one part of the country to the other, why not give them at a reduced rate, concessional rate? Give it wide publicity and say that on such and such day or time, the goods train will be moved. I am quite sure they will get enough traffic, enough goods to be hauled instead of carrying the empty wagons to the required places. That is not enough. What we need is safe delivery. Nowadays, nobody trusts the Railways with transportation. It has been the privilege of the Railways for centuries that they had the right of way. Therefore even the President of India, if he has to travel by road, he has to give way to the Railway first. Since they have been in that position for centuries, they do not care for the other traffic at all. It is high time that we decide upon a clear cut policy between the road transport and the Railways. I would suggest that only bulk loads for more than 300 miles should be transported by the Railways. The small packages and parcel containing things like fish, fruits, vegetables and other things should be handled only by road transport. They need not be handled by the Railways. If handled by the Railways they cause not only inconvenience to the passengers but they become a nuisance on the platforms and this is one of the main causes for most of the troubles at our railway stations.

(Rajya Sabha, June 24, 1967)

On Dr. Hazari's Report:

It is the policy of the Government that is to be blamed. It is the policy of the licence-permit raj that is to be blamed. It is the licensing that is defective. If you appoint a Committee, the Committee finds so many defects, and then so many more controls and more rigid rules and regulations will be framed, and they will be violated and there will be more Commissions appointed to go into this.

I would like to draw your attention to not only the licensing policy but also to the credit policy, to the credit that is available. The one who is able to manage more credit is able to manage more industries. I would like to draw the attention of the House to the policy adopted by Japan for developing its industries. It is not the capacity or the wealth or the repaying capacity or experience of an industrialist that was wanted there. If a person's scheme was acceptable, profitable and workable, he was given the credit; was given an equal opportunity to show his talent, to work hard, given an opportunity to try, and they succeeded. There is no doubt that hundreds of companies went into liquidation. It is an admitted

fact, but they have revived their industry. That is the most important thing and not the few hundreds that went into liquidation. It is this policy which will revive our country, which will industrialise our country.

Concentration of licences is not concentration of wealth. Today there are quite a number of industrialists who are willing to surrender their licences. The industries they have built up with these licences they will be only too glad to give up particularly after de-valuation. You should know what amount of trouble they have taken and how difficult it is to run them. If they have to find an additional 57½ per cent resources for the industries to pay for the loans that they have borrowed from abroad, many a man will be only too glad to give up the company. Even in such industries what is happening now? The moment they make any profit the Finance Minister is there ready to take it up immediately not only year after year but even in the middle of the year. The moment he finds that an industry is making an excess profit, he is ready there to mop it up, and on top of that comes the excise duty. On the top of that we have got nationalisation. If any industrialist who has established an industry with these licences escapes taxation, there is always the nationalisation and the Government is ready to take it up. There are instances, the aluminium and synthetic fibre industry. Licences were given and they were making some profit; this year that has been mopped up. Do you think that they will be able to repay the loans that they have taken? Not at all. There is further proof that these nascent industries were given time for six years, a tax holiday. That has been extended to eight years by this Finance Minister in this Budget. Therefore, mere licencing alone is not concentration of wealth. The public sector is itself a foreclosure to the private sector. There is no need to go further into this. I can quote several instances where it has been denied to the private sector and even till date they have not got it. One such is the air-compressor industry of higher capacity. Even in the fertiliser industry, for how many years has it been delayed? They were not able to decide whether to go in for the naptha method or the other alternative method. Similarly, there are several difficulties in taking effective steps after getting the licence. Licence is only the first step. Beyond that, there are hundreds of steps. What we need, what the country needs today is not who got the licences but who is developing the economy, who is putting up industries which are increasing the production and by how much. That is most urgent, and not who has got the licences.

Rajya Sabha — May 31, 1967.

Banking Law (Amendment) Bill:

Parliament had passed the Banking Law (Amendment) Bill only in December, 1968. Within a short period of eight months it was being asked to pass this Bill. The Member asked whether in this short period of eight months there had been any such radical change in our economic position to warrant such a Bill being rushed through in such a haste. This Bill

seemed to be the reaction, rather a violent reaction, to the events that took place at the Bangalore session and the subsequent events that followed. There had been no warning that there had been a drastic change in our economy nor had there been a warning that there had been a drastic change in our economy nor had there been a warning of such a Bill as it had been presented. The only change that one saw was that the Prime Minister was at the helm of economic affairs.

The legislation was another hasty measure. There was a partial vacuum in democracy as it existed today and under these conditions such a drastic change in the economic policy of the nation was being introduced in very indecent haste. No convincing case had been made out for such an urgency. It had been the policy of the Congress Government to nationalise banks. The change over would have taken place smoothly but for the Bangalore session of the Congress.

The provision that wherever and whenever a bank persistently failed to implement or refused to carry out the instructions of the Reserve Bank, such banks would be taken over by the Reserve Bank, had been by-passed already. There had been no directives to the banking industry until this Act was passed about the social objectives in the national policy of the ruling party. The moment the Reserve Bank gave them a positive direction as to what was to be done. they implemented it implicitly, for example, in the organisational changes. At the end of 1969, twenty leading commercial banks accounted for 86 per cent of the banking business and they sanctioned additional credit limits to agriculture and other small-scale industries to the tune of Rs. 130 crores and Rs. 84 crores respectively. That was an indication of their earnestness in carrying out the directives of the Reserve Bank. One should also not forget that these commercial banks were forbidden from lending any loan to agriculturists all these years because it was considered to be risk lending. In spite of that, within this short time, though there was not much demand from the small-scale industries for credit, they had achieved quite a good result. Four hundred and eighty-seven new offices had been opened in the semi-urban and rural sector and 363 offices in the urban unbanked sector. The target fixed was that there should be a bank for every town with a population of 10,000 before 1970. The Member was quite sure that they would have fulfilled this target and would have done much more.

The Prime Minister said that there were only 13 districts in India where no bank still existed. It was the duty of the State Bank to have selected such places.

Immediately after independence, in 1949, the Banking Regulation Act was introduced. Ever since that no new bank had been licensed so far. A monopoly was created as early as 1949. The member asked whether it was their fault if consciously they had been allowed to monopolise? They were even permitted to amalgamate, to become bigger

monopolies and then it was said they should not become monopolies and they should be dissolved.

The directors of the banks during these years had rendered yeoman service to the banking industry. But for these people the banking industry would not have expanded to the level of today. One should not forget that these banks had been liberally contributing to the loans raised by the Central Government as well as the State Governments.

It was the difference of 4 or 5 per cent in which the fourteen banks that had been nationalised had to meet their administrative charges, their expenses, their bad debts, their bonuses, their taxes, and build up reserve. Whether the nationalised banks would do the work so economically and make the maximum use of the funds available with them and show such results, was very doubtful.

This Bill contemplated taking over of hundred per cent of the assets and liabilities of only 14 banks whereas the other 40 banks were left out whose borrowings or deposits were less than Rs. 50 crores. It would amount to confiscation of their right of holding property.

The fixing of appropriate compensation itself was a very complicated matter. Though Tribunals would be appointed, it would be a very hard task to fix the compensation for assets because of the nationalisation. In the normal course there would be a market rate for such property, but once it was nationalised it would be very hard and very difficult to arrive at what would have been the market value on the day on which it was nationalised. The Banks would be paid either the market value or the intrinsic value whichever was lower. The Member failed to understand as to why they should accept the lowest of the two methods of calculation.

The Prime Minister said that Rs. 200 crores or more would be diverted from these commercial banks for the public sector. Before these banks could decide whether to agree to Rs. 200 crores or more or less, these had been nationalised. The Law Minister had said that it was a pragmatic step and not a dogmatic step. The Member failed to understand as to how it was going to be a pragmatic step.

Until recently the banks waited for their clients in their offices. They were asked to lend money on their credit-worthiness. According to the Prime Minister, the process was to be reversed. The Member failed to understand how the nationalised banks were going to do this everyday with every customer. The Member doubted very much whether the nationalised banks had got sufficient machinery to find out exactly the profitability and the repaying capacity of the small agriculturist, small trader, small merchant and the small industrialist, before it would advance money.

It was claimed that the vast population of the agriculturists would be catered to by these nationalised banks. The Member doubted whether the nationalised banks could overnight multiply one hundred times their present strength to serve the vast field of agriculturists in the rural sector. It was more talk and high boast and nothing else.

The Member asked whether the nationalisation of banks would provide further credits to the sick mills.

The Prime Minister claimed much support for the Bill. But she had no patience to hear the full Bench of the Supreme Court. It was thought that the two Houses of Parliament were the rubber-stamps of the Prime Minister. That was only the penultimate stage of dictatorship. Therefore, this Bill should be thrown away.

Rajya Sabha, August 7, 1969

Banking Laws (Amendment) Bill, 1968

The Finance Minister, while indroducing this Bill, said that he was appointing a Banking Commission to go deep into the matters relating to the banking industry in this country. But unfortunately, he had not said anything about the urgency of introducing such a Bill at this juncture. There had been no proper grounds put forward for such a measure to be taken up immediately.

Reading through the report of the Select Committee, it was very clear that the report was merely an academic discussion among the Members of the Committee. They had not called for evidences, nor had they studied this subject. Therefore, it was only an academic discussion of the various opinions of the individual members of this particular Select Committee.

One of the allegations made about the banking industry was abuse of bank funds by their directors, but this had not been established anywhere. On the contrary, if an analysis was made about the utilisation of the banks' funds by the various directors, it would be proved that the State Bank of India had lent the maximum amount, nearly 25 per cent of their total lendings, to companies in which their directors had interest. Such being the case, it was very wrong to say that the directors had misused the funds of the banks, and, therefore, socialisation or nationalisation of this industry was warranted.

The agricultural industry was prevented from getting any money from the various commercial banks. It was the monopoly of the co-operative banks, the co-operative land mortgage banks and such other institutions. That being the case, how could the Government come now and say that these banks had not lent money to develop the agricultural industry? If at all there had been any directive from the Reserve Bank of India, naturally the commercial banks would have followed it.

It had been the custom, tradition and practice of every banker, from the village money-lender to the biggest bank in this country, that the credit-worthiness of the customer was the criterion on which the amount or other terms should be determined.

Now, it seemed that under the name of social control or social development this policy was being changed altogether. If the lending policy was to be changed, the interests of the depositors should supersede the desirability or the credit requirements of the small borrowers without any credit worthiness.

Rajya Sabha, December 2, 1968

INDUSTRIES:

It seemed that the policy of the Government had been to tax all industries alike. The Government did not want that the private sector industry should flourish at all. At any cost, the moment a new industry was put up and the initial gestation period was over, when it started making profits, immediately excise duty was clamped on it and it was not allowed to make any profits whatsoever. There was already no capital market. During the year 1968 we had seen underwriting by the financial institutions to the tune of Rs' 48 crores, the highest ever underwriting. Hereafter at this rate we could not expect any public subscription whatsoever and the entire financing of the industrial development had got to be done only by the Government and the financial institutions. The Member was sorry to say that all that was mobilised in this manner had been invested in public sector undertakings and administrative expenses. The Government had invested so much in these public undertakings and having invested so much even when they did not get returns in time, they were going on spending much more endlessly year after year. If only the Government had paid proper attention and taken proper care to work these industries efficiently, they would have raised a revenue of Rs. 320 crores and there would not have been any need for additional taxation on any of the industries in India today. A parliamentary committee of all parties should be appointed and it should be assisted by experts in productivity and it should go into all cases of losses or unproductivity in public sector undertakings, and suggest suitable measures. The recommendations of that committee should be mandatory and binding on the Government.

There was plenty of scope for economising expenditure-administrative and non-developmental expenditure. Only the other day, there was an instance brought to the notice of the Ministry of External Affairs where we had a very big establishment for our Deputy High Commissioner in London. Much wasteful expenditure was being incurred on it.

There was very tight control on the production, distribution and price of the textiles all the time but when it came to the STC we did not find the same policy being adopted there. In auction No. 25 of second-hand used car, a Mercedes Benz 250 SL 1968 Model was auctioned for Rs. 1,70,550. In another auction No. 24, another Mercedes Benz 250 S, 1966 Model was auctioned for Rs. 1,35,000. When the State wanted, it could do it and sell for any price whatever.

There was plenty of room for effecting economy by import substitution. Even in the Defence expenditure, quite a lot of import substitution could be done. Given an opportunity, the private sector could do quite a lot of saving in the big item of expenditure of Defence.

Rajya Sabha, May 10, 1969

White Blackmarket ?

We see on the textiles very tight control on the production, distribution and the price all the time but when it comes to the STC we do not find the same policy being adopted there. In auction No. 25 of second-hand used cars, a Mercedes Benz 250 SL 1968 Model was auctioned for Rs. 170,550. Normally this car, when landed afer paying 100 per cent duty will not cost more than Rs. 45,000.

Rajya Sabha, May 10, 1969

Stray Thoughts Gone Astray

This House being an august body has to calmly, quietly and dispassionately consider why this measure (Bank Nationalisation) has come up to at this time. I can only say that it has emanated from the stray thoughts of the Prime Minister submitted to the Bangalore session of the AICC and it has really gone far astray.

Rajya Sabha, August 7, 1969

Learning :

The only change that we see is that the Prime Minister is in the helm of economic affairs; we do not see any other change at all. She has told us that she is learning economics and this economic student devalued our currency a few years ago, a thing which we cannot forget. It has gone down the pages of history as virtually having ruined the economy of the nation.

Rajya Sabha, August 7, 1969

Casualty :

It is a common scene in our Indian villages that whenever the father and mother quarrel, the mother beats up the children, to give vent to her feelings. This is what has happened. The quarrels between the factions in the Congress Party have resulted in these banks becoming the casualty.

Rajya Sabha, August 7, 1969

THE FAMILY TRUSTS

Kuppuswami Naidu Memorial Hospital

The Kuppuswami Naidu Memorial Trust for Education and Medical Welfare started work on the hospital in May 1950 and commenced it into use in May 1952. It has grown into a huge hospital now with the following specialities:

1. **Maternity and Gynec Section** with 183 beds. It has famed doctors like Dr. K. M. Prabhu and Dr. N. Satyavathi to look after it.

2. **The Valavadi Narayanaswami Naidu Cancer Clinic:**

It has a high powered Radiological Section with 2 Cobalt Units, Deep X-ray' Radium and the latest Chemotherapy requirements. It has now acquired a simulator to pinpoint localisation of site suitable for Cobalt eradication. Dr. M. Leela Meenakshi is in charge of it. To assist her there is a Surgeons' Board composed of leading Surgeons. It has 48 beds.

3. **The Childrens' Section:**

The Section has 30 beds for pediatric and infant care work. Dr. V. Sundararajan is in charge of it. This section has also four incubators for care of premature babies.

4. **The L. R. G. Naidu Intensive Cardiac Care Unit:**

A board of eminent physicians is available for proper care of patients. Equipments like Defribrilator, Monitoring Internal and External Pacemakers and positive pressure Respirator are available to meet Cardiac Respiratory embarrassment to patients.

5. **Cardio Thoracic Unit:**

This unit is in charge of a very eminent Thorasic Surgeon Dr. V. Srinivasan. Every facility for proper operation is available. This section has 19 beds.

6. **Bio-Chemistry Department:**

This is a full-fledged Biochemistry Department with Dr. V. V. Parthasarathy in charge of it. This department is capable of doing all Biochemical requirements.

This hospital has at its head Brigadier S. Kesavulu, M. C., a famed Medical Administrator. The Secretary to the hospital is Dr. B. S. Viswanath, another seasoned Medical Administrator.

The hospital has an excellent nursing staff under its Nursing Superintendent Miss R. N. Saraswathi.

This hospital is hailed as a most competent and cleanest in the country by eminent visitors.

Total number of beds in the hospital - 260.

Mani High School

'Mani High School' is a name to conjure with in the field of Secondary Education. It is in Pappanaickenpalayam. It stands in an extensive compound amidst a well laid Moghul garden. It is an excellently equipped School with a magnificent library. It has on its rolls 1200 pupils of whom about 500 ars girls. It has a devoted band of more than 50 teachers who take pride in educating its wards into all-round citizenship under the able guidance of its Headmaster, Thiru B. Ekambaram, M. A., M. ED., and Assistant Headmaster P. V. Padmanabhan, M. A., M. ED. The School is hardly 20 years old and still it has earned three of the highest honours.

i)	National Award	: N. Chinnaswami Naidu, Headmaster in 1960
ii)	Best N. C. C. Cadet in India	: Suresh Bangara, Pupil in 1962
iii)	State Award	: S. Siddappaji, Physical Director in 1972
iv)	Best Ship Modeller in India (He was under 1 [TN] Naval Unit, N. C. C., Madras	Cadet Petty Officer P. Jave Ukkuru, Pupil in 1972-73

Sri G. K. Sundaram is the President of the School Committee and Sri N. Chinnaswami Naidu, the Secretary. It bears the name of late Sri G. K. Govindaswami of beloved memory whose pet name was Mani. The school has cost more than Rs. 20 lakhs to build and maintain.

G. Venkataswami Naidu College

The Lakshmi Mills family set up a branch of Lakshmi Mills at Kovilpatti more than 30 years ago. The people there expected the family to provide facilities for college education. In response to this expectation the family through its Trust (The Kuppuswami Naidu Charity Trust for Education and Medical Relief) started the College in 1966 with the P. U. C. Today it has besides the P. U. C., Degree Classes in various branches like B. Sc. Maths, B. Sc. Physics, B. Com., and B. A. (History). On its rolls it has nearly 1000 students. To educate them there is an excellent staff of highly qualified professors under the able guidence of its Principal Capt. N. Devarajan. Sri V. Jagannathan, General Manager, Lakshmi Mills is the Correspondent. Thiru G. K. Devarajulu Naidu is the President of the College Management Committee. More than 25 lakhs of rupees has been spent on the College and its hostels. The college has an enviable reputation for its discipline as well as academic standards. The college bears the proud name of late Sri G. Venkataswami Naidu, uncle of Sri G. K. Sundaram.

Mani Feeder School
(Sponsored Trust)

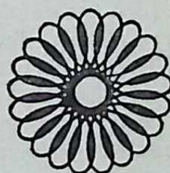
The Lakshmi Mills Family's interest in childrens' education has taken the shape of a modern school for children in the Lakshmi Mills Colony at Pappa-naickenpalayam. The family has encouraged local public spirited citizens to form into a Trust to run the school with Sri S. Kondaswami Naidu as President. It has a fine two storeyed building in a nice compound with excellent equipment. It has two sections of Nursery Class and two sections each of Standards I to III. It has 380 children on its rolls and ten highly qualified teachers to look after them. Sri N. Chinnaswami Naidu is the Headmaster and Correspondent of the school.

Kuppuswami Naidu Sports Trust

This is a Trust with a difference? It fosters sports in general and Hockey and Weight Lifting in particular. It finances the conduct of the widely known Kovil-patti Kuppuswami Naidu Memorial All India Hockey Tournament, one of the major tournaments in the country. It owns the Kuppuswami Naidu Memorial Hockey Stadium at Kovilpatti.

This Trust is interested in popularising Weight Lifting and Body-Building. It finances the conduct of the Tirunelveli District Weight Lifting Championship. The XIV Annual Meet for Tamil Nadu Weight Lifting Championship was conducted under its auspices. With the assistance of the Tamil Nadu Weight Lifting Association, it conducted the XVII National Weight Lifting Championship and XV 'Bharat Shree' Best Physique Contest in 1965 at Coimbatore.

This Trust was formed in 1958 with Sri K. A. Appasami Naidu Garu, Zamindar of Illayarasanendal as Chairman. Sri V. Jagannathan, General Manager of Lakshmi Mills is the Honorary Secretary. Sri K. Sundaram and Sri K. Raja-gopal are members of the Trust. Sri G. K. Devarajulu Naidu is the Patron.

The Industrial Enterprises of The House of Lakshmi

"Lakshmi" is the most familiar and popular name in the textile world. It has brought name and fame to Coimbatore, the Manchester of South India, like the famous and exquisite muslin of Dacca which made the Indian sub-continent known across the seas in the ancient world.

To-day Lakshmi's yarn and textiles are in great demand within the country and without for their fineness and quality of the highest order. The secret of the Lakshmi Mills' success and reputation is shrouded in its long history of the last 60 years.

It was in the year 1907, the founder Sri G. Kuppuswamy Naidu, who was then dealing in cotton, Ukkan Kapas (Karunganni small type) and ginning it manually by a hand-operated wooden gin in a friend's house enlisted the support of five partners, each with a capital of Rs. 3,000 and started in Naranapuram in Pappanaickenpalayam, (Coimbatore) a small ginning factory, which can be considered the nucleus of the Lakshmi Mills complex. Four more gins were added in 1908. This ginning factory is still functioning as a separate component of Lakshmi Mills.

In 1909 a site was bought in Avanashi Road and a ginning factory was established there with 20 Platts' Engines. The Lakshmi Mills Co. Ltd. was incorporated in 1910. Till the War broke out in 1914 this company as a ginning factory worked excellently. It had, however, to survive the teething troubles and vicissitudes of fortune. With the first World War in 1914 some speculative ventures and forward trading landed the company in severe losses, which for a time seemed to shake the organisation at its roots. An ebullient optimist that he was, Sri Kuppuswamy Naidu did not lose heart and carried on his work with a missionery zeal and the support of his colleagues. Soon normal conditions were restored and the company started yielding profits once again. It is on this site that the Coimbatore Unit of the Lakshmi Mills has sprung up and now expanded to its present dimension.

However, the Founder's dreams of starting a textile mill in Coimbatore took more than another decade to turn into reality. It was only at the beginning of the 1930s, with financial support of Sri R. Bheema Naidu, Sri L. Kasthuriswami Naidu and Sri C. N. Venkatapathi Naidu, he founded the **Coimbatore Cotton Mills Ltd.**, in Singanallur, a suburb of Coimbatore, with a subscribed capital of Rs. 6,00,000. In establishing this institution, Sri Kuppuswami Ṇaidu was fortunate enough to secure the guidance and assistance of the late Sir R. K. Shanmukham Chettiar, another illustrious Coimbatorean, who had founded the Vasantha Mills. Through his intimate association with Sir R. K. Shanmugham Chettiar, Sri Kuppuswami Naidu acquired a good grasp of the textile technology and started the Coimbatore Cotton Mills in January 1931 with 10,864 spindles. An intelligent man that he was endowed with good business acumen, Sri Kuppuswamy

Naidu did not rest satisfied with starting a textile mill, but went ahead with experiments to improve the quality of production with the available raw materials. He used the local Avanashi Combodia cotton to spin 40's, which was a novel departure from the practice then in vogue. His experiments at spinning finer counts having proved a success, the mills also yielded rich dividends. Emboldened by this initial success, he planned the expansion of this mills by 12,000 spindles but his efforts proved in vain as the Board of Directors was not favourably disposed with this proposal. Despite this unexpected setback, Sri Kuppuswamy Naidu lost no time in entering into an agreement with his son-in-law Sri Rangaswamy Naidu and started the Rajalakshmi Mills in 1932. In the meantime, due to irreconcilable differences amongst the Managing Agents, R. Bheema Naidu and Company bought all the shares of the **Coimbatore Cotton Mills** which resulted in Sri Kuppuswamy Naidu acquiring larger powers. Sri Kuppuswamy Naidu then pushed through his original expansion plan with tremendous success bringing the total spindle capacity to 28,864 by 1948.

Almost simultaneously with the establishment of the **Rajalakshmi Mills** in 1932, the annual general body Meeting of the shareholders of the **Lakshmi Mills Company** Ltd. held on 23rd December, 1932 resolved to expand the ginning factory in Avanashi Road into a spinning mill with 11,600 spindles. The authorised capital was increased from Rs. 1,00,000 to Rs. 6,00,000 and seventeen new Directors were elected. Thus the Coimbatore **Lakshmi Mills** came into existence in the early thirties and once it was started, its progress was remarkably rapid, thanks to the foresight and organising ability of its illustrious Founder. In 1940 with the authorised capital at Rs. 20 lakhs, the subscribed capital was doubled to Rs. 12 lakhs by the issue of bonus shares at the rate of one for each share held. Two years later, the authorised capital was increased to Rs. 50 lakhs and calls were made for an additional subscribed capital of Rs. 12,00,000/-. In 1947 bonus shares were again issued at the rate of one Rs. 50 share for every share of the like sum held. Next year, One 'A' class share of Rs. 25/- was declared as bonus for each Rs. 50/- share held by the members. Till 1957, the position was that a shareholder who started with one share of Rs. 50/- came to possess shares worth Rs. 450/- (nearly nine times the original share value) by reason of the various declaration of bonus shares. The market value of Rs. 50/- share stood at Rs. 260/- at that time. In view of the easy financial position, the authorised capital was increased that year from Rs. one crore to Rs. two crores. During the span of thirty years, since its inception the spindleage of the Lakshmi Mills has increased to over five fold.

While the Lakshmi Mills in Coimbatore was making rapid strides towards progress, unfortunately, the Founder Sri Kuppuswamy Naidu passed away in 1942 at the age of 58. His demise at this early age was an irrepairable loss to the institution which he founded and fostered. But, being a strict disciplinarian himself, Sri Kuppuswamy Naidu had brought up his four sons, Sri G. K. Devarajulu, Sri G. K. Sundaram, Sri G.K. Mani and Sri K. Rajagopal as trustworthy lieutenants and had trained them to ably shoulder the responsibilities of running a big organisation. There is no gainsaying the fact that these four young men stood up to the vagaries of the times and emerged as foremost industrialists in the country. However, as ill-luck would have it, the affable Sri G. K. Mani who was held in high esteem by one and all, passed away in 1951 at an early age.

The Founder's interest in the textile industry and his ambitions were not limited to his home district. In 1941 he started a Branch Mills at Kovilpatti, a predominently cotton growing tract in Tirunelveli District in the distant South, which he set up with 7,776 spindles. This was increased to 16,000 in 1948, 25,920 in 1950 and 51,120 in 1957. It was indeed unfortunate that the Founder could not live still longer to see how beautifully his modest beginnings later developed into a famous textile group in the country under the able stewardship of his worthy sons, each one of whom can claim credit for certain significant developments.

In 1950, the Lakshmi Mills was expanded into a composite mill with the opening of a weaving department with 194 plain looms which has since grown in size and stature to a total of 394 looms (200 Automatic) and today accounts for the many a variety of fine quality fabrics which it offers with pride to the public.

In 1956, when the Silver Jubilee of the Coimbatore Cotton Mills was celebrated Mr. G. K. Sundaram, a Managing Agent, decided to commemorate the occasion by starting the Jubilee Mill. In executing this plan, he utilised the services of consultants, a Practice which was then unheard of in the textile circles in this part of the country.

The year 1957 also become an eventful year when the management of the Lakshmi Mills established their second branch mills at Palladam nearer home. A model unit with the most modern machinery for spinning superfine counts of cotton yarn was set up in 1959 with 21,888 spindles and another unit of 20,032 spindles exclusively for spinning staple fibre yarn was added subsequently in the year 1961-62. Being the most sophisticated mill of its kind in this part of the country, the Palladam Lakshmi Mills is widely known as a "Show Piece".

The Lakshmi group of mills besides holding a proud place in South India, stand as a permanent monument and fitting tribute to the foresight, entrepreneurial skill and dynamism of the Founder. Sri G. Kuppuswamy Naidu and his sons who imbibed his qualities of leadership, philanthropy and dedicated service. With a total of over 1.57 lakh spindles in all its three units, the Laksmi Mills group to-day provides employment to more than 5,000 men and women which is a no mean achievement.

Like a big banyan tree which grows out of an infinitesimally small seed, the Lakshmi Mills group has grown from humble beginnings into a great organisation. Its progress over the years has been phenomenal, varied and heart-warming and its development has been a natural, spontaneous phenomenon keeping pace with the needs of the country.

The Lakshmi group is truly a combined product of wisdom and cumulative experience. Established in 1910 the Lakshmi Mills has to-day three units at Coimbatore, Palladam and Kovilpatti producing cotton yarn of many counts including staple fibre yarn and sophisticated types of cotton fabrics, mulls, voiles, terene suitings, etc. Before the spinning section of the Lakshmi Mills, Coimbatore came into existence in 1932—33, the Founder Shri G. Kuppuswamy

Naidu had already founded the Coimbatore Cotton Mills Ltd. and the Rajalakshmi Mills Ltd. availing of the machinery that were then available to him utilising the good offices of Sir R. K. Shanmugham Chettiar who took a keen interest in assisting Sri Naidu.

The enterprising members of the Sri Kuppuswamy Naidu family did not rest satisfied with their achievements in the setting up of textile mills, which many others did too. In short, the House of Lakshmi was and is not one which would rest its oars on its past laurels. The sons of Sri G. Kuppuswamy Naidu were ever vigilant and kept their minds exercised with the problems facing the textile industry. The shortage of cotton, restrictions placed on import of textile machinery, the non-availability of processing facilities in the Southern states and such other problems engaged their thinking all the time and resulted in the emergence of certain prize projects in Coimbatore district which are useful to-day not only to the Lakhmi institutions but also to others in the South.

Lakshmi Card Clothing Manufacturing Company (P) Ltd.

Card Clothing determines the quality of carding on which depends the fineness of the yarn. The opening of the Rs. 20 lakhs Lakshmi Card Clothing Manufacturing Company Private Limited near Palladam in 1960 is yet another important land mark in the progress of the Lakshmi Industrial Complex. The production in this unit started in 1963 with a modest 25 sets of card clothing per month and the development has been so rapid and progressive that to-day 200 sets of 27 varieties are pushed out of the factory every month. 100 sets of metallic card clothing per month are also produced.

The lickerin wire manufactured here has been acclaimed as the best in the country and the research and experiments of the collaborators, M/s. Graf Sales Limited of Switzerland have contributed not a little to the advancement of this institution so as to keep pace with the developments in this field in European countries. This is the only one of its kind in the South and the third in the country meeting the requirements of card clothing in the Textile Industry in India. Sri R. Santaram is its Managing Director.

The Lakshmi Machine Works Limited

Scientific outlook blended with shrewd entrepreneurial skill made the House of Lakshmi interest itself in starting the gigantic Rs. 7.5 crore project, the Lakshmi Machine Works in Perianaickenpalayam. The company was registered in 1962 and commenced production on a commercial scale in June 1965 with the collaboration of Rieter Machine Works, the renowned Swiss Manufacturers of textile machinery for over 175 years. That the Swiss firm, known for its conservatism, has come forward to collaborate for the first time in its history with the Lakshmi Machine Works speaks volumes of the reputation Lakshmi commands in the international sphere. The factory is licensed to manufacture the entire range of textile machinery from blow room to spinning. With a view to manufacture high quality precision machinery a modern machine tools shop has been set up. Most of the Indian Engineers working in the factory have been trained in Switzerland. Sri G. K. Devarajulu Naidu is the Chairman and Sri D. Jayavardhanavelu is the Managing Director.

The United Bleachers

Lakshmi Mills hit upon the idea of starting a bleaching and processing unit on a co-operative basis. In 1949 in co-operation with five other mills in Coimbatore, the Lakshmi Mills Company Limited set up the United Bleachers in Mettupalayam on the banks of the River Bhavani. It was started with an initial capital of Rs. 17.60 lakhs and actual production started in August 1953. Other textile mills and powerloom factories in the region also patronised the factory which led to planning further expansion to cope up with the demand. Therefore the processing capacity of this unit was doubled from 50,000 to 1,00,000 yards a day and a place dyeing wing with a capacity to dye about 10,000 yards a day was added in 1957. In 1967 a pilot printing unit was put up and a year later screen printing was introduced. The famous Ballarina and Kotar Lakshmi Mills voils sarees are printed here. Sri G. K. Sundaram takes a fostering care in this unit.

South India Viscose Limited

In 1957, the Lakshmi Mills family in partnership with Sri R. Venkataswami Naidu of the Radhakrishna Mills group started the 10 crore South India Viscose Limited at Sirumugai near Bhavanisagar in Coimbatore District. This factory set up with the collaboration of M/s. Snia Viscosa S. P. A., Milana, Italy, manufactures Rayon Yarn and Staple Fibre to supply the needs of the mills spinning staple fibre yarn. A pulp manufacturing unit was started recently as an expansion of this project to ensure steady and regular supply of wood pulp required as raw material for manufacture of Rayon Yarn and Staple Fibre. South India Viscose Limited have a production capacity of 10 tons of rayon yarn and 30 tons of staple fibre and 60 tons of wood pulp per day. So far the scheme has cost about Rs. 30 crores. Sri G. K. Devarajulu Naidu and Sri R. Venkataswami Naidu are its Managing Directors and Sri P. R. Ramakrishnan and Sri K. Rajagopal, the Deputy Managing Directors.

Lakshmi Roller Flour Mills (Private) Ltd.

The Lakshmi enterprises has also recently entered the highly competitive field of flour milling and started the **Lakshmi Roller Flour Mills (Private) Ltd.**, about 25 miles off Kovilpatti on the Madurai-Tirunelveli Road. Though new to the field, they went about the work in a scientific way. Sri V. Jaganathan, Managing Director, who was put on the job did a remarkable work in constructing the mill and running it in a record time of twenty one months. The Mill is equipped with the latest milling machinery imported from Germany and is licensed to mill seventy five tonnes of wheat per day.

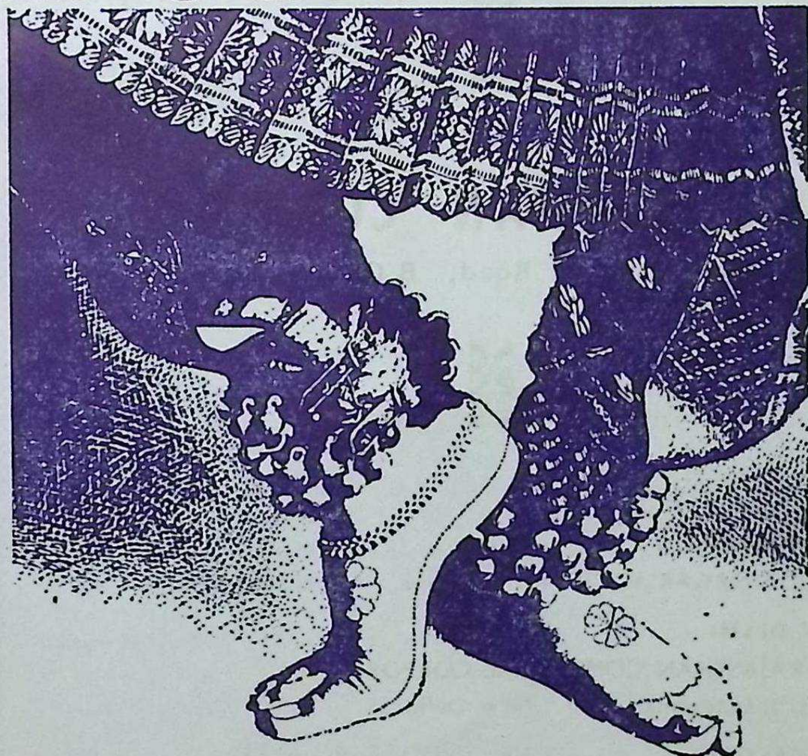
The group is yet steadily progressing from strength to strength, year after year. Lakshmi Mills have also a well-organised marketing. Textile showrooms have been opened in Coimbatore, Kovilpatti, Madras and Madurai and more such shops in important cities are being planned. □

The reputation for excellence that attaches to Indian textiles did not come easily. It was earned, centuries ago, by careful craftsmanship and total dedication. And today, Kancheepuram and Dharmavaram are still names to reckon with.

But times change. In the land that produced the world's finest fabrics, a vast textile industry has taken root and grown. Besides fabrics, yarns and sewing and embroidery threads are being made for consumer and industrial use. Employing the latest technology.

At Madura Coats, we seek to blend traditional craftsmanship with the advantages of modern technology. This seeking is an endless affair, a stubborn refusal to believe that the best cannot be bettered. And so, the quest for excellence continues...

Dedication

Madura Coats Madurai, South India.

34 Rev.